

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

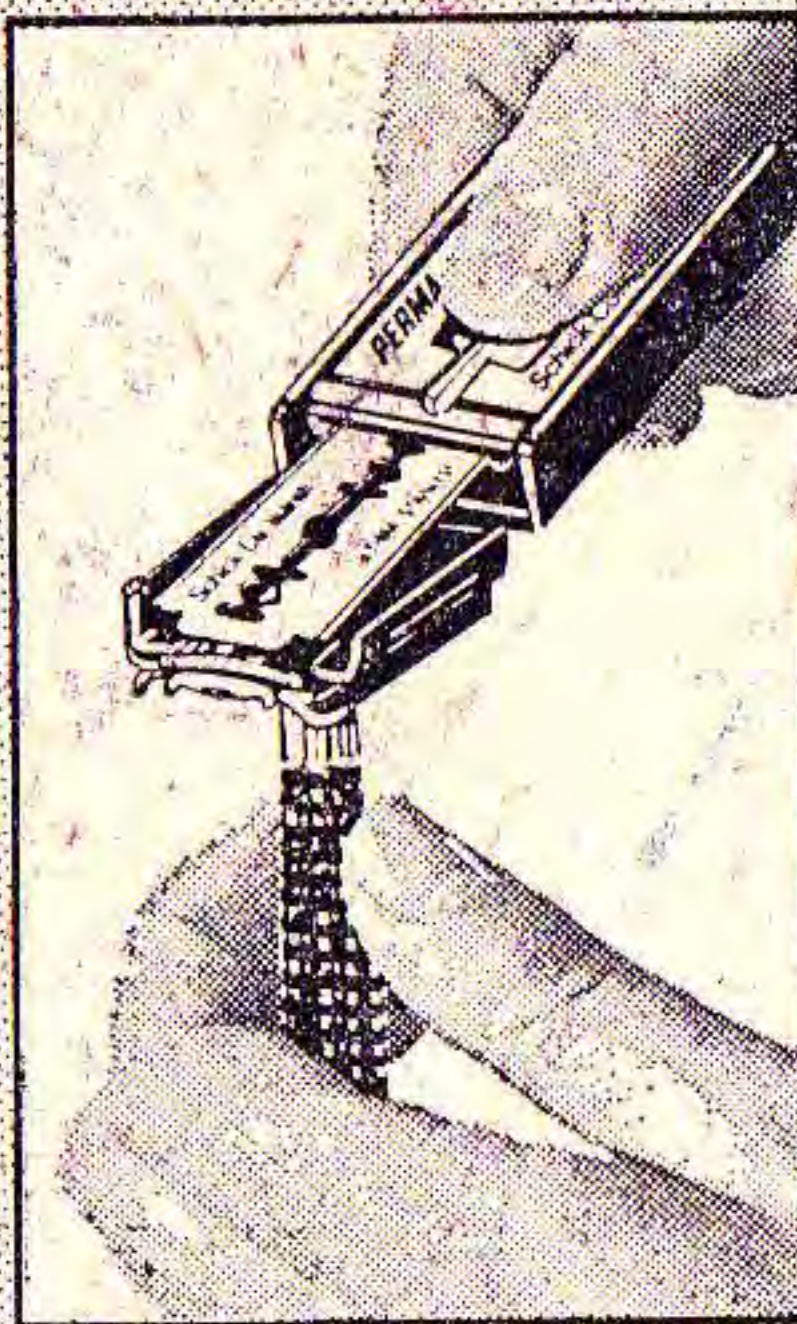
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

«ATEŞLE OYNAYANLAR!»

PERMA-SHARP ÇELİK SANAYİİ A.Ş./nin son aşaması: yüzünüzün değerini veren **ULTİMA**

Ultima'nın, yüzünüze değen size yumuşak, rahat ve konforlu bir traş sağlayan kesici yüzleri en değerli metallere (platin/saf krom bileşimi) kaplıdır.

Ultima'nın bu değerli kesici yüzlerine "fabrikadan traş makinalarına" kadar el değmez. Ultima, uzay metali (dur alüminyum)'dan özel koruyucusu içindedir. Ayrıca vakumlu ambalajı sayesinde tüm dış etkilere korunmuştur.

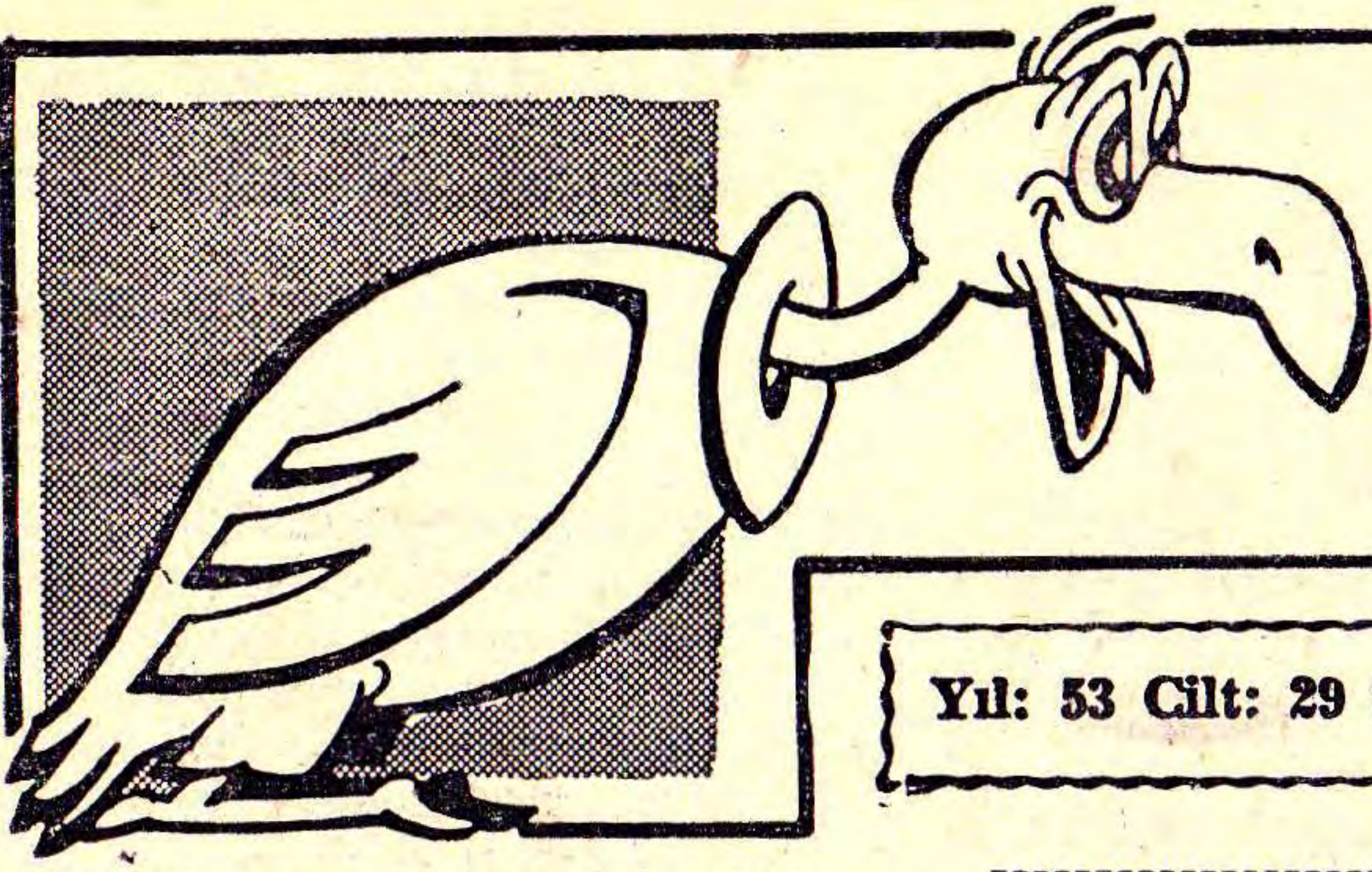
BİR TRAS BİÇAĞININ KORUYUCUSU
BİR TRAS BİÇAĞININ KENDİSİ KADAR ÖNEMLİ
Traşta aranan yumuşaklığın sağlanması için, traş bıçağının tüm dış etkilere korunması gerekir. Kesici yüzlerine değen her şey (mumlu kâğıt ambalaj dahil) kesici yüzü zedeler. Traş konforunu azaltır. Bu nedenle, Ultima özel metal koruyucunun içindedir. (çıplak olarak) Böylece kesici yüzleri tüm dış etkilere kesin olarak korunmuştur. Bu metal koruyucu, ayrıca vakumlu bir ambalajın içinde satışa sunulmuştur. "Fabrikadan traş makinalarına" Ultima'ya bir toz bile değmez.

Her şeyiyle yepyeni her şeyiyle eşsiz Ultima çağdaş teknolojinin bir ürünüdür. Ve sürekli olarak kendini aşan öncü ve lider Perma - Sharp'ın...

ULTİMA "Tekniğin şaheseri"

Ultima'yı, tek olarak değil, 5 adetlik özel koruyucusunda isteyiniz. Çıplak bıçak en ufak darbelerden zedelenir ve keskinliğinden önemli ölçüde kaybeder.

GRAFİKA & MAYA / UL 784

AKBABA

Yıl: 53 Cilt: 29 Sayı: 43

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

22 Ekim 1975

Fiyatı 250 Krş.

AYIP YARIŞI

İNSAN burnu dayanıklıdır; ufak tefek kötü kokuya aldırılmaz pek. Ama öyle kokular vardır ki havayı kurşun gibi ağırlaştırır, ciğerlere dolar, mide bulandırıp beyin durdurur. Öylesi çevreye yayıldı mı, burunlarını tutmuş insanların öğüre öğüre kaçıştıklarını görürsünüz.

Kırk yıla yakın bir süredir bir Batı Avrupa ülkesi dünyaya o türlü bir azizlik etmekte:

Hitler'in ve Mussolini'nin yardımıyla meşru hükümeti devirip iktidarı kapalı kapılara faşist Franco'nun İspanya'sı o gün bugün ayıp üreterek gezegenimizin havasını zehirliyor.

İdam biçimi bile kendine özgü bu iğrenç rejimin:

Ortaçağdan kalma bir işkence aracıyla insanların boyunları yavaş yavaş sıkılırken enselerine çivi saplanıyor!

Geçen yıl iki İspanyol vatandaşı o araçla idam edildiği zaman tüm insanlık öğürdü.

Franco Hazretleri bu yıl kokuyu büsbütün koyulaştırmaya kararlı görünüyor.

Despotluğuna karşı çıktıkları için adlarına anarşist, terörist, bozguncu falan denilen —çoğu yirmi yaşlarındaki— muhaliflerine sık sık ölüm cezası verilmekte.

Geçenlerde o cezayı giyen 11 «gerilla» arasında —biri 20, biri 21 yaşında— iki gebe kadınla beyindeki polis kurşunu çıkarılamamış bir sakat da vardı. Bunların işkenceyle öldürülecekleri haberi öyle bir fırtına kopardı ki Franco «lütfederek» onların ve üç arkadaşlarının cezasını ömür boyu hapse çevirdi. Ötekilerin idam biçimini de değiştirmek zorunda kaldı.

Bir sabah beş delikanlı gülerек ve marşlar söyleyerek kurşuna dizildiler.

BİZİM basınımız bu konuyla ilgili haberleri verdi ama avruntılardan çoğunu duyuramadı.

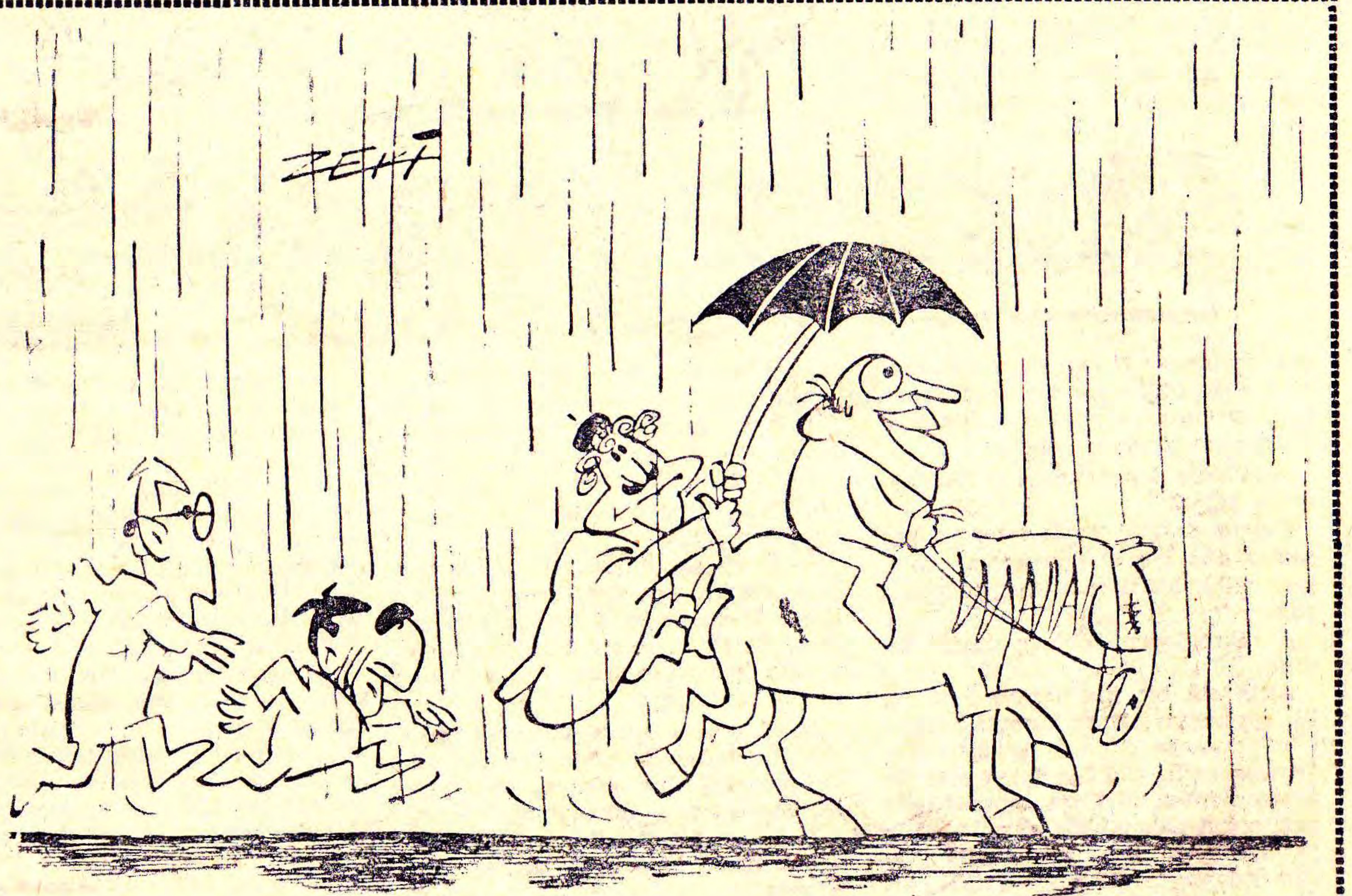
Orneğin, son gecelerinde oğullarıyla vedalaşmak için çağırılan analardan biri ziyaret sonunda hücreden çıkmayıp yalvarmakta direnince dipçikle başından yaralanmış ve cezaevi kapısının dışına kadar saçlarından sürüklenerek götürülmüştü.

Ertesi sabah delikanlıların ortak mezarının başına gitmek isteyen ailelere ve yakınlarına izin verilmeyince mezarlık kapısında döğüş çıktı. Polisler çoğu kadın olan kalabalık bir ziyaretçi grubunun topunu hastanelik ettiler.

Bütün bunlar dünya kamuoyunda görülmemiş bir tepkiye yol açtı:

Geçen yıl öğren insanlık bu yıl kustu âdeti.

Pek çok ülkede öfkeden delive dönen kalabalıklar İspanya ile ilgili ne buldularsa yakıp yıktılar. Elçilik binaları, konsolosluklar, diplomat ikametgâhları, İberia Hava yolu merkezleri, turizm büroları, ticaret temsilcilikleri, bankalar, İspanya'ya ve İspanyollara ait çeşitli yapılar taşlandı, bombalandı, cavar cavar yakıldı. O ülkenin temsilcileri evrile çevrile dövüldü. İspanyol yolcu otobüsleri devrilip ateşe verildi. Turist grupla-

Yazısız

rı otellerden atıldı, kimi yerde soyayla kovalandı.

Bu «gayriresmî» tepkiler doğal sayılabilir. Asıl ilginç, resmî çevreler-

den gelen tepki depreml.

Aralarında dünyanın en önemli yetimlerinden pek çoğu bulunan düzinelerce devlet İspanya'dan elçile-

rini geri çektiler. Birçok hükümet o ülke ile tüm ilişkilerini kesti. ticaret bile yapmayacağını ilân etti.

İspanya'nın Birleşmiş Milletler örgütünden «İnsanlık dışı» diye çıkarılması önerildi.

İsveç Başbakanı, Franco'yu ülke içinde devirmeye çalışanlara para vardımı yapacağını resmen açıkladı.

Dünya kamuoyunun yalnız sol kanadından ve orta bölümünden değil, sağ kanadından da geldi protestolar:

Avrupa Parlamentosundaki tutucu üyelerden Papa'ya kadar pek çok sağcı kişi idamları kınadı. Ortak Pazar ile İspanya arasında imzalanması karara bağlanmış serbest ticaret anlaşmasının suya düştüğü açıklandı. NATO temsilcileri bile basın toplantısı düzenleyerek 82 yaşındaki Franco'nun 20 yaşlarındaki beş delikanlının canını iktidar hırsıyla alışından ne kadar « tiksindiklerini » belirttiler!

Anlaşılan dünya kamuoyu deyimli boş laf olmaktan çıktı artık.

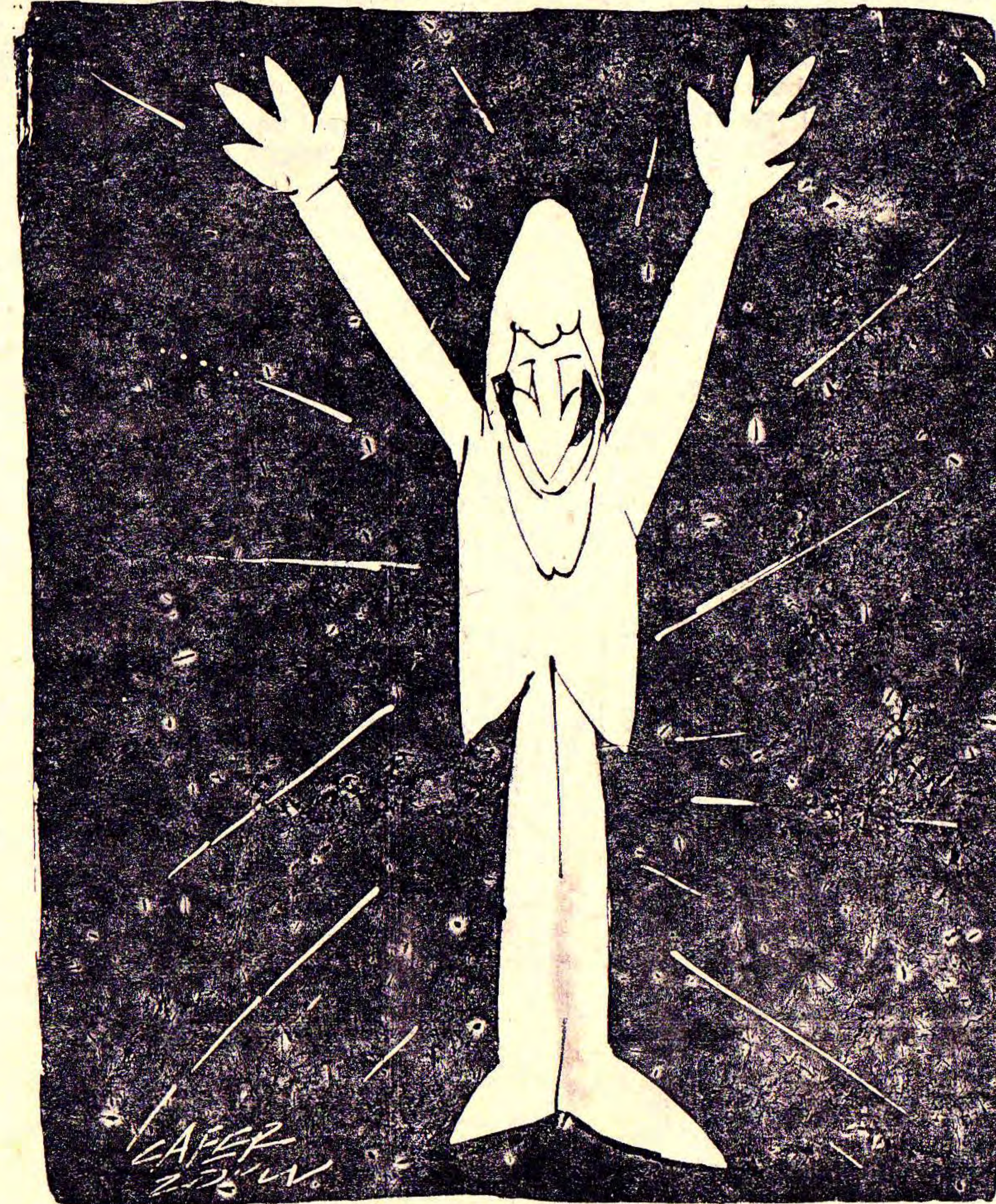
GEÇEN hafta Franco yanlısı bir İspanyol gazetecisiyle tartıştım. Köşeye sıkışınca:

— Siz kendi ülkenize baksanıza! dedi. Bizde kurşuna dizilenler hiç değilse adam öldürmüş olmakla suçlanıyordu. Siz haklarında öyle bir iddia bile bulunmayan üç delikanlıyı asmadınız mı?

Buna verecek doğru dürüst bir cevap aradım. Bulamadım.

Ulusumuzu İspanya ile ayıp yarışına sokmuş olanlar bari bundan sonra dünya kamuoyu deyiminin şakaya gelmeyeceğini hesaba katarlar mı dersiniz?

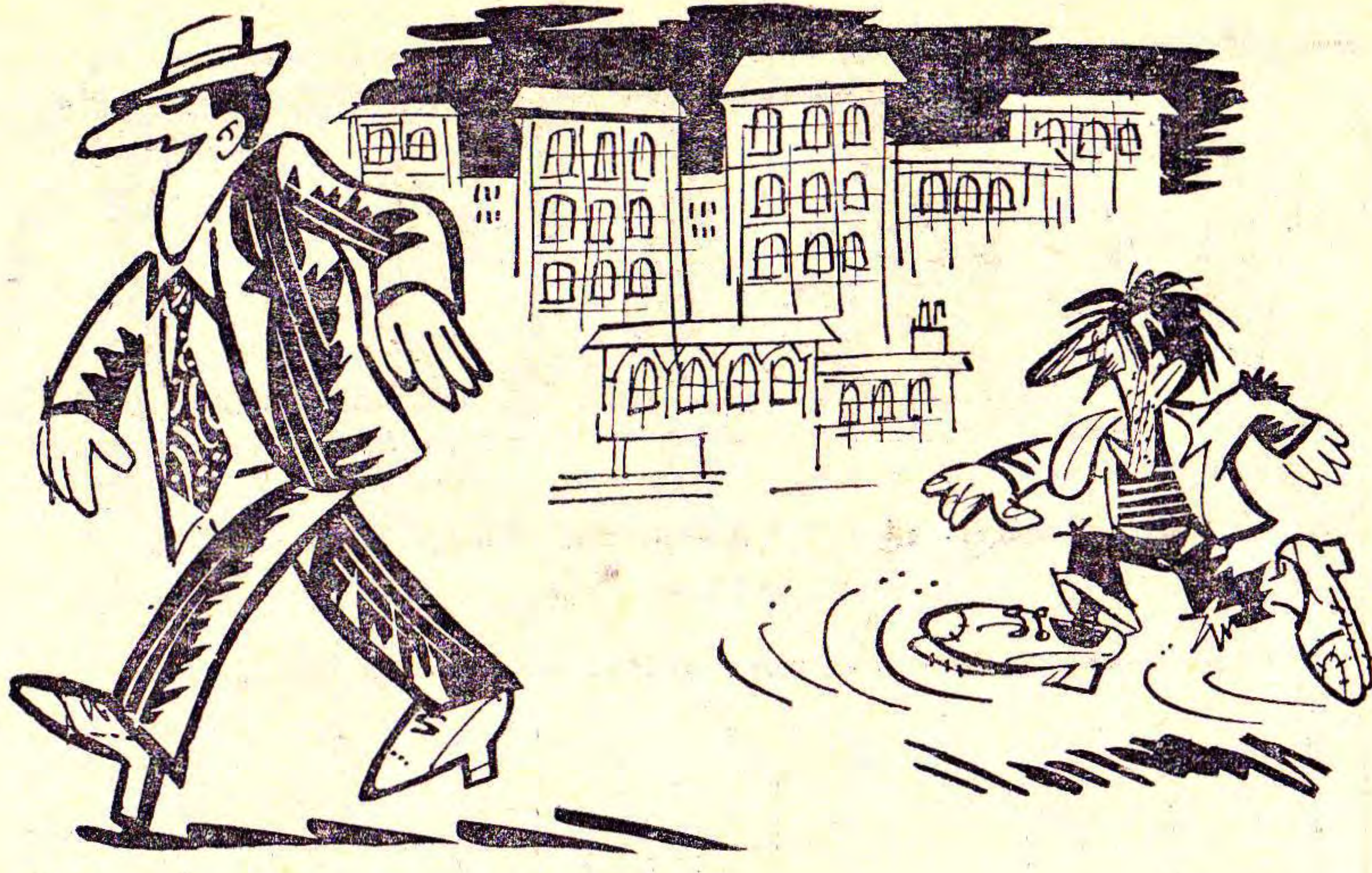
Refik ERDURAN

«Ak günlere»!

İSSİZDİM. Evsizdim. Çaresizdim. Son uç ay içinde başvurmadık kapı bırakmamış, her gittiğim yerden eli boş dönmüştüm. Durup dururken ansızın rızık kesilmişti sanki! Kesilmişti de, anlamazlıktan gelip hâlâ yaşamaya çalışıyordum! Kılık kıyafetim de dökülüyordu hani. Omuzlarımın üstünde saçları üç aydır berber yüzü görünemiz bir kafa; sırtımda ceketle palto arası, kullanıla kullanıla kullanılacak yeri kalmamış tiril tiril ceketimsi bir şey. Bacaklarımda solgun renkli incecik bir yazlık pantolon. Isı, sıfır ile eksi beş derece arasında... Ağzım burnum morarmış, ayazı yedikçe fır fır dönüyorum kentin ortasında!

«Ne halt etsem?» diye düşünürken karşılaştık. Kaçacaktı da, kaç-

Yemekte Konuşuyoruz

Vedat SAYGİL

cak zaman mı bulamadı, yoksa kaçmak ayıp olur diye m: durdu; pek samimiyetimiz olmadığı halde şaşkın şaşkın boynuma sarıldı:

— Şükür kavuşturana... Nereferdesin yahu?

Gel de şaşma! Topu topu üç beş selâm alış veriş yaptığımız adam, kırk yıllık bir dost hasretiyle konuşuyor.

— Buradayım, dolaşıyorum, dedim.

Avaklistü bir konuşmaya daldık ki, sormayın... Durumumun kötülüğünü duymuş da çok üzülmişmiş. İnsanın onun gibi bir dostu olur da aramaz mıymış? Oysa onun elinde pek çok iş olanakları varmış. Bir yardımında bulunabilmek için beni aramadık yer bırakmamış iyi ki karşılaştığımız. İş'se iş verirmiş, paray-sa, para...

İçime bir kurt düştü Ananın, kardeşlerinin, dostlarının tanışlık vermedikleri bir sırada, aranda bir «Merhaba»dan başka ilişki bulunmaman bir kimseden böylesine bir yakınlık gör de, hayra yor! Bu işte bir bit veniği var ama havdi hayırlısı! Üstelik koluma girerek:

— Bulmuşum, bırakmam seni! diye tutturmasın mı? Şaka maka değil, doğrusu korkmaya başladım.

— Adresinizi verin, ben sonra ge-

lir sizi ararım, diye şöyle bir kıvıracak oldum, kıvırmak ne haddime! Koluma girmiş dupedüz sürüklüyor beni:

— Olmaz, atlatırsın!

— Pekî, şuralarda bir yerde oturup konuşsak?

— Önce yapılması gereken birtakım işlerim var. Gel birlikte gidelim. Hem gezip dolaşmış oluruz, hem de şöyle temiz bir lokantada birkaç kadeh parlatır, senin durumunu konuşuruz.

Nasıl olsa elinden kurtuluş yok, «Yürü» dedim içimden. «Adam işi ile, parası ile bir baltaya sap olman için yalvarıyor, durumuna bakmadan kalkmış naz ediyorsun. Kaybedecek neyin kalmış ki korkarsın a teres!»

Düştük yola, gidiyoruz. Şu arkadaşın tek kusuru, biraz uzunca olması. Bacakları boyum kadar! Her adım atışında, geri kalmamak için tırıs kalkmış beygirler gibi koşuyorum!

Bir taksive seslendi. Bir başkası, na daha seslendi, bizi alan olmadı. Rıdvan:

— Trafik görevlisi var da, onun için durmuyorlar, dedi. Herde nasıl olsa bi araba buluruz. Yürü!

Yürüyoruz. Daha doğrusu o yürüyor, ben koşuyorum. Isı, eksi beş

dereceymiş... Umurumda değil!

Beyoğlu'nun arka sokaklarını hızla geçip, Galatasaray'a indik. Sıkıntımız geçici olmasına geçici ya araba nerde! «Eh, onu da buluruz» derken, Rıdvan da koşmaya başlamaz mı! Hem gelip geçen arabalara sesleniyor, hem de alacaklısını görmüş bir borçlu gibi kaçıyor! Benden kaçıyor desek, zorla davet etmedi mi? İdiyor Rıdvan! Yalnız o gitse iyi, ş imkânlarım, yardım umutlarım, yemek hayallerim, hepsi gidiyor! Durur muyum, canımı dişime takmış uçuyorum! Koşucunun antrenmansız da bir başka oluyor hani. Kalbim küt küt atar, ayağımdaki eski pabuçlar fırt fırt çıkar, o meretleri mi toplarsın. Rıdvan'ı kaybetmemeye mi bakarsın «Gene de iyi dayanıyorum» derken, mideme bir ağrı saplandı, ölüyorum. «Hay kör şeytan! Etme, eyleme bırak yakamı... Kırk yılın başında kısmetimiz açıldı, ondan da sen etme!»

Tam midemin ağrısı geçiydi, geçiyordu derken, bir sancı da boşluğuma saplanmaz mı! Soluk alamıyorum! Bir elim bağrımın, bir elim böğrümde, gözlerim benden yüz metre ilerdeki Rıdvan'da, koşmakla yuvarlanmak arası yol alıyorum!

Oğlan beni unutmuş, yoldan geçen arabalara bağıra çağıra koşuyor:

— Karakööy!

Yok birader, yok. Bizi arabasına alacak bir müslüman evladı yok! İngiliz Sefarethanesi'ni aşık, Şişhane'ye doğru uçuyoruz! Butün umudumu Şişhane'deki yol kavşağına bağladım, gidiyorum Kavşakta bir trafik görevlisi bulunduğuna göre, taş çatlasa kolay kolay Rıdvan karşıya geçemezdi! Onun durmasından yararlanıp yetiştim, ne âlâ Yoksa kaldırıma uzanıp kaldım demektir!

Düşündüğüm gibi, Rıdvan durdu. Yanına nasıl geldim, bilmiyorum. Yığıldım, yığılacam! Sesim soluğum tutulmuş, çıkmıyor. İğnesi takılmış plâk gibi:

— Rıd... Rıd... deyip duruyorum. O da benim her «Rıd » deyişimde:

— Bırak şimdi çeneyi, divor Yemekte bol bol konuşuruz Önce karşıya geçip bir araba bulalım...

— «Biraz dinlenmezsem öldürsen yürüyemem» diyeceğim, daha ağzımı açarken susturuyor:

— Ne acelen var kardeşim, yemekte istediğin kadar konuşuruz.

— Yahu istersen yemekre de konuşuruz ama ben divorum ki.

— Önce bir kolayını bulup karşıya geçelim, diyeceklerini yemekte bol bol dersin!

Herif bir «Yemek» tutturmuş gidiyor. Hani gözünün önünde düşüp ölsün:

— «Şimdi kalk, yemekte bol bol ölürsün» diyecek.

— Rıdvan'cığım, han! gezip dolaşmış olacaktık? Biraz daha yavaşça dolassak...

— Şimdi dolasmayı falan bırak da, ayağımızı çabuk tutalım. Sonra yemekte...

«Bol bol dolaşırız» diyecektim, kendimi güç tuttum.

— Kardeşim araba arıyorsak, durup bekleyelim. Yaya gideceksek, zaten sunun şurasında İstanbul'u bilmirmeye kaç adım kaldı? Geze dinlene yürüyelim.

Söylediklerimi duymadı bile. Daldı vızır vızır gelip geçen taşıtların arasına, gidiyor gene!

İster istemez kaldırdım tabanları. Beş, on, yirmi, elli adım... Yol bitecek. Rıdvan duracak gibi değil! Yemekten de, yardımdan da çoktan geçtim ama, benim için koşup duran adamı yol ortasında bırakarak tüymek erkeklığe de insanlığa da sığmayacağından haber vermek zorundaydım gene de. Bir yetisip, yarışı terkettiğimi söylesem, dünyalar benim olacaktı. Fakat ne mümkün! Artık ayıbı, resmiyeti unutup bastım nağrayı:

— Rıdvaaan!

Duralar gibi oldu. Dönüp baktı, bakmasıyla da:

— Yürü, diye seslendi. Şu önümüzdeki otobüse yetişelim.

«Şu önümüzdeki otobüs» dediği, en azından kendinden 40-50 metre uzaklıktaki durakta. Ulan Allah kahretsin seni! Adam bilip ardına takıldık, bu yaptığın insanlık mı a it! Taaa cehennem dibindeki araba, bizim yetişmemizi bekler mi?

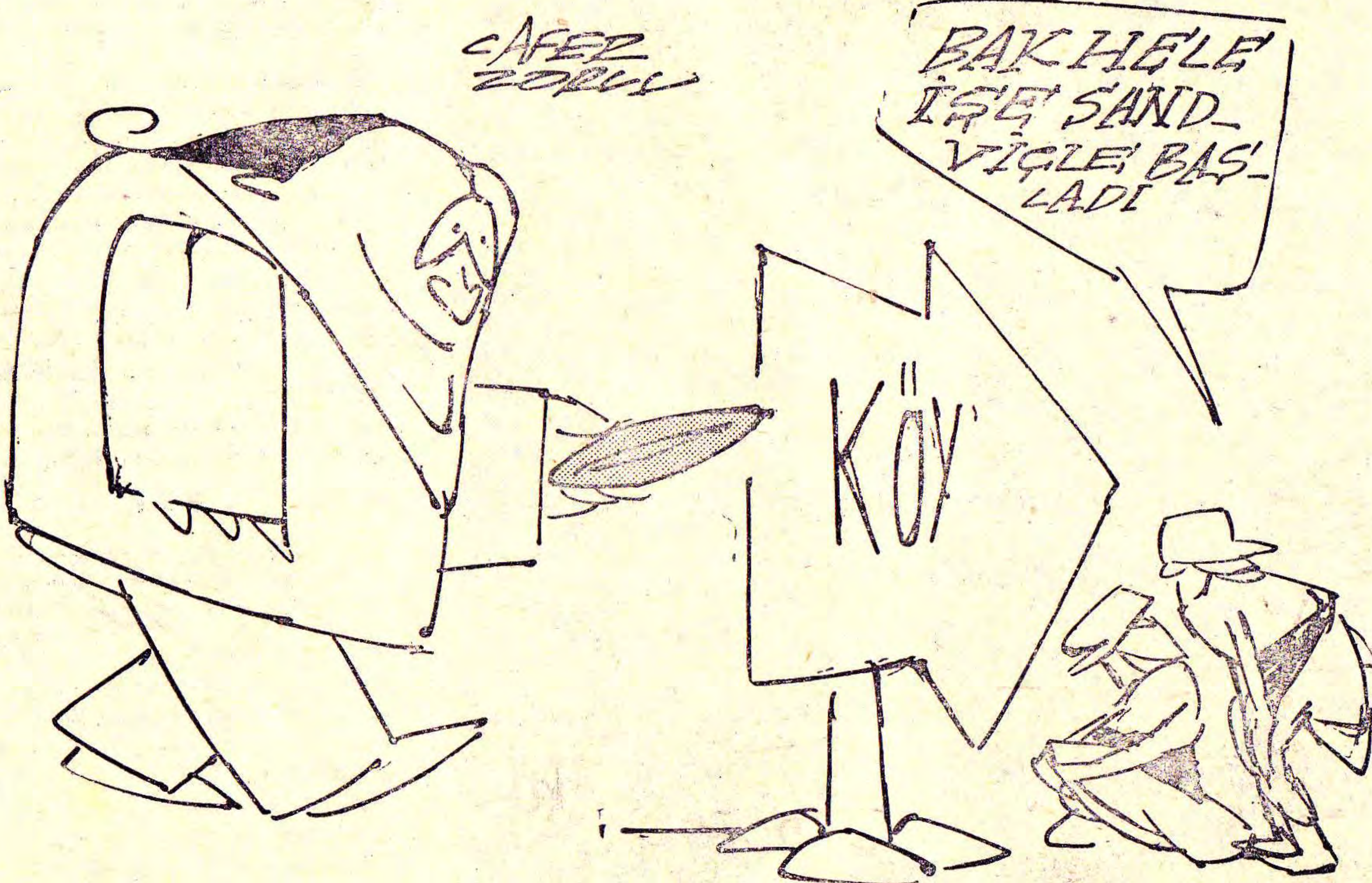
— Koş, belki yetişiriz.

— Rıdvaaan...

— Koş kardeşim, yemekte konuşuruz.

Araba mı bozuldu, bir mucize mi oldu, her nasılsa tam kalkarken yetiştim otobüse. Dizlerim titriyor, ellerim titriyor, dudaklarım, sesim, her yerim titriyor! Soluk soluğayım. Şu Rıdvan'a bir şeyler söyleyeyim de, ta yüreğine otursun! Adam koş-turmak nasıl olurmuş anlasın teres! Yerimde duramıyorum ki, içimi dökmeye zaman bulayım. Araba sarı-sıdıkça biletçiyle şoför arasında gidip gidip geliyorum! Bir ara kolumdan tutup durduran Rıdvan:

— İnelim, dedi. Gördün mü, geldik sayılır işte!

«Şehirde olan her şeyi köye götüreceğiz!» (Demirel)

İndik. Madem geldik sayılırdı koş-
maca da bitmiş olmalıydı.

— Bitti bitti, dedi Rıdvan. Şura-
dan vapura atladık mı, tamam!

Bu «Tamam» ı marş marş komutu
anlamında mı söylemişti ne, «Ta-
mam» demesiyle yel olup esmesi bir
oldu!

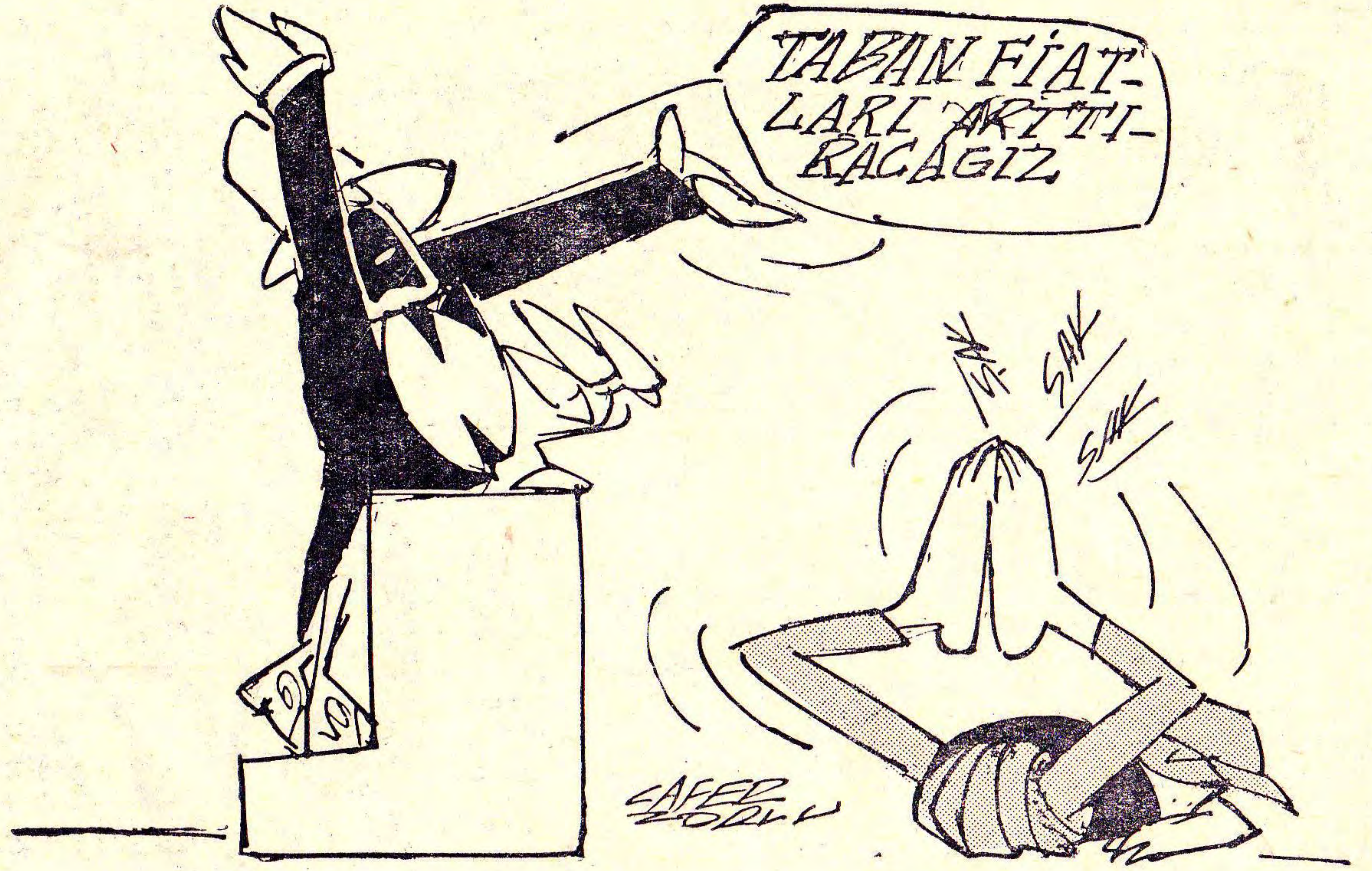
— Aman koş... Vapur... Zil... Gidi-
yor, gibi bir şeyler söylediğini du-
yabilmişim ancak.

Düşe kalka, pabuçları döke toplu-
ya yeniden takıldım ardına. Rıd-
van'ın vapura girdiğini hayâl meyal
gördüm. Kalabalığı ite kaka merdi-
venin başına nasıl geldiğimi, once
basamağı bir adımda nasıl indigi-
mi, son bir gayretle kapanan demir
parmaklıklara nasıl sarıldığımı ya-
rum yamalak hatırlıyorum. Kendim-
den geçmişim sonra.

Aradan bir hafta mı geçti ne, baş-
ka bir arkadaşla karşılaştım. Rıd-
van'dan söz açıldı. Sık sık görüyor-
muş. Daha doğrusu o görmüyor-
muş da, beni uzaktan yakından tanı-
yanları birer birer ziyaret eden Rıd-
van, hakkımda:

— Birader, diyormuş, ne k... r
değişmiş o çocuk... N... radan an-
lıyor, ne açıkça belli etmekten... He-
rif sülük gibi... Yapıştı mı bırakmı-
yor! Usta bir maratoncu hızıyla şe-
hirde üç tur attım da, güç kurtul-
dum elinden!

Vedat SAYGEL

Moda yaptık, kıçımıza geçirdik,
Hayran olduk Amerikan Bezine...
Uğruna savaştık, can bile verdik
Bir metrelik Amerikan Bezine...

Sam Amca'nın ellerine yapıştık,
Üs vererek, süt tozunu kapıştık
Haşhaş tohumunu havaya saçtık
Bir metrelik Amerikan Bezine...

Uygar Amerika... Uygar insanlık...
Deyip avunsa da birkaç yüz alık,
Satacaktı bizi Mösyö Babalık,
Bir metrelik Amerikan Bezine...

Amerikan Bezi'ne...

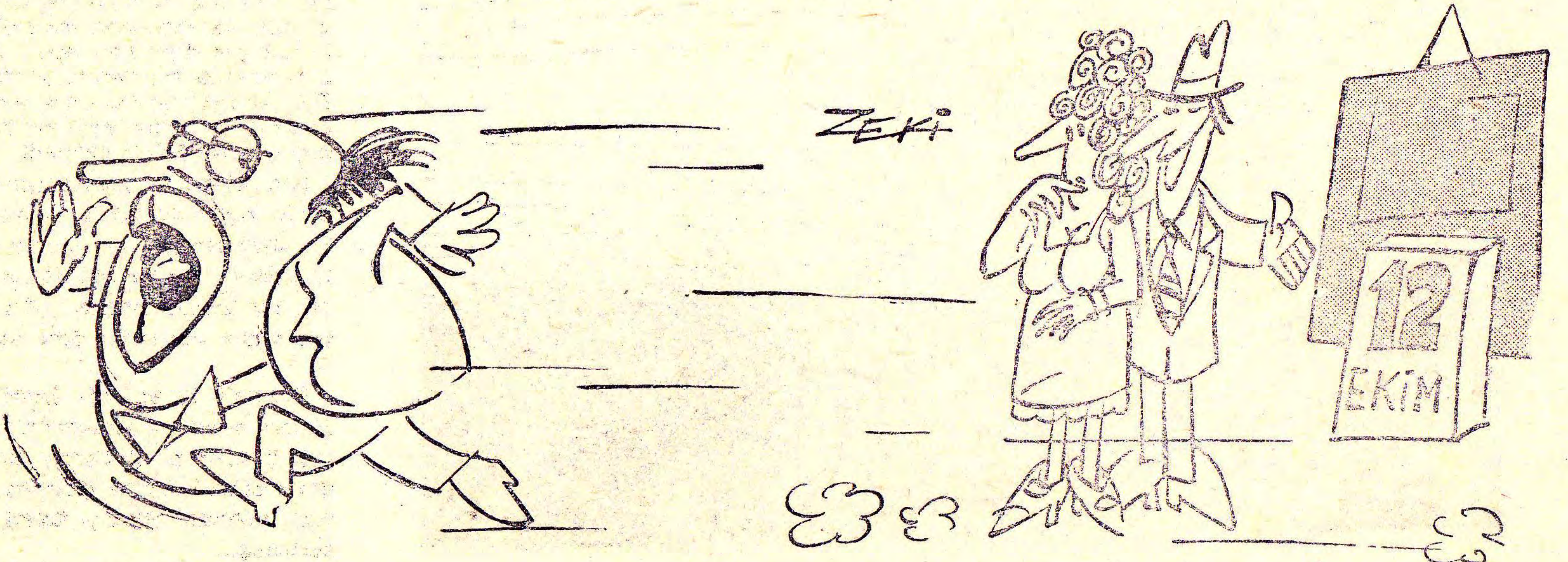
Fikret YILMAZ

Boş sanarak balıklama daldınız,
Kimlerin ağzına pekmez çaldınız,
Tesisleri nasıl satın aldınız
Bir metrelik Amerikan Bezine?...

Elin uzun, dilin uzun anladık,
Yapmacık dostluğa sanma ki, kandık
Çok mu, beş-on sene biraz kullandık
Bir metrelik Amerikan Bezine?...

Tarihin şerefler sayfasına bak,
Şımarık Yunan'ın salyasına bak
Susulur mu artık, şakayı bırak
Bir metrelik Amerikan Bezine?...

Dosta güler yüzlü, sevgi doluyuz,
Ne Vietnam, ne de Ortadoğu'yuz,
Yüzüğü atarız, olunca uyuz
Bir metrelik Amerikan Bezine...

— 12 Mart zannetti galiba!..

Y AZIMIN başlığını görünce heyecanlanmışsınızdır, seks konusunda yazı hazırladığımı sanacaksınız. Size teşekkür ederim. Bana böyle bir şe-

yin. Evet zenginim dediysem, sizlere borç para verecek kadar zengin değilim. Hattâ, fakir bile sayılırım. Onurlu bir insanım: «Mübarek cuma akşamı, bir sa-

yi nasıl yakıştırırsınız? Seks işi, bir ilim irfan işidir. Ben haddimi bilirim. Ocağı batasıcının tatbikatını bilirim de nazariyatını bilmem. Mühim olan tatbikat değil, nazariyat! Alim gibi var mı? Her şeyin nazariyatını bilir. Gıt gıt gıdakk diye folluktan fırlayan tavuğu yakala: «Kızım, sen bu yumurtayı nasıl yaptın?» diye sor bakalım. Çırpınır da çırpınır... «Söz gümüşse sükût altındır» misali susar. Yumurtanın nazariyatını anlatmaz. İşi hülâsa edersek ben seks işine girmem. Yazımın başlığına aldanmayın. Sizi heyecanlandırmamak için başka bir başlık atmaya düşündüm, olmadı, bulamadım. Kilol'un da bir mânevî şahsiyeti var, hakkını inkâr etmemek gerek.

Evet, size söz veriyorum, kilol'un macerasını anlatacağım. Fakat konu çok kısa. Hemen anlatırsam değil bir sahifeyi doldurmak, bir sütun bile fazla gelir. Üç satırlık fıkranın altına adım yazmaya değmez. Onun için lâfı uzatacağım. Sonunda size kilol'un uğurunu açıklayacağım.

Seks ilminin nazariyatını bilmediğimi ifade edecek kadar mütevazı bir insanım. Onun için «Ben zengin bir adamım» dersem, görgüsüzlüğüme yormayın. Tevazuumu belirtince kızıyor, zenginliğimi açıklayınca sinirleniyorsunuz. Sakin olun, sinirlenme-

daka...» diyecek kadar yüzüstü de değilim.

Serde zenginlik var, iş güç tutmam. Seyahati severim, çat şurada, pat buradayım. Çat dediğim Almanya, pat dediğim Libya. Gittiğim yerlerde en lüks otellerde kalırım. İstedğim kadar seks sözünden kaçayım, faydasız. İstedğim kadar aklımdan silmeye çalışayım, gelip yine takılıyor. El emeğini bilirsiniz, göz emeğini, bilmem ne emeğini, diz emeği deyince saçmaladığımı sandınız. Yine yanılgıya düştünüz. Zenginim dedik, tabii akıllıvım da... Ben mi bilirim, siz mi? Tüm servetimi ortaya kor, diz emeğinin karşılığını bilecek adamla zar atarım. Sizi daha fazla üzme-yeceğim: «Ben Jigolayım!» Dizi-min emeği ile geçinip gidiyorum.

O büyük otellerde, vapurlarda hanımlar görmüşümdür, güzel mi güzel, üzerinde nefis bir giysi. Az sonra bir hanım görürüm, ceylân gözlü. Yahu ben bu hanımı tanıyacağım. Hani diz emeğim gecse bilirim. İnsan emeğinin geçtiği anları unutmaz. Kendimi zorlarım, sonunda çözümlemirim. Bu hanım, bir saat önce karşımda pembe giysiler içindeki hanımdı, şimdi aklara bürünmüş. İnsanın yüzü ufacak, elbise kocaman. Elbise akılda yer eder, ufacak yüz iz bırakmıyor.

Efendim böyle zengin hanım-

K.DOĞANBÜKE

lar saat başı kıyafet değiştirirmiş. Bir elbise ile değil, beş elbise ile gün geçirmek, küçüklük olurmuş. İnsanı fakir zannederlermiş. Züppelik işte... Zeki Müren bile günde on kıyafet değiştirmiyor.

Bir süre önce, işi kumar'a dök-tüm. Kumar gibi var mı? Hem vapurda, otelde karı tavlama zor mu zör! Kumar oynayan hanım elbet zengindir. Tam diz emeğinin satış pazarı... Kulübe tek gir, çift çık...

Abovvv, bu karılar ne büyük oyunlara giriyor. Töbe bunlar diz emeğine para ayıramaz.

Yine de oyun'a girdim. Elini açan, sekiz-on bin lira alıyor, eli düşen ikibin veriyor. Eli düşen hanım kalkıyor, şapmaya gidiyorum deyip hemen dönüyor. Aaaa, elbisesini değişmiş. Derken öbürü kalkıyor, yeni bir giysiyle dö-

nüyor. Diz emeğimin esiri olasıca, bura kulüp mü moda evi mi? Meğer bu oyuncuların her birinin kulüpte ayrı kilitli gardrop-ları varmış. Kaybettikçe şanssızlıklarını elbiselerine yorar, kal-kar kıyafet değiştirirlermiş.

Yanımdaki hanım ne kadar şanssız bir oyuncu! Kocası bil-mez ama, ben biliyorum, iki sa-atte sekizbin lira kaybetti. Bıça-re üç giysi değişti, şanssızlığı ata-madı. Aslında bunlar bâtil inanç-lar, fos şeyler. Samur kürk giy-sen neye yarar?

Birden aklıma takıldı, çıplak-lar kampında oyun masasında kaybeden ne yapıyor, neyin çı-karıyor acaba?

Yanımdaki hanımın kaybı on-bini çoktan aştı. Şapmaya gidi-yorum diye kalktı, dönüşü iki dakika sürmedi. Baktım, giysi-

Yavuz hırsız, mal sahibini bastırdı!

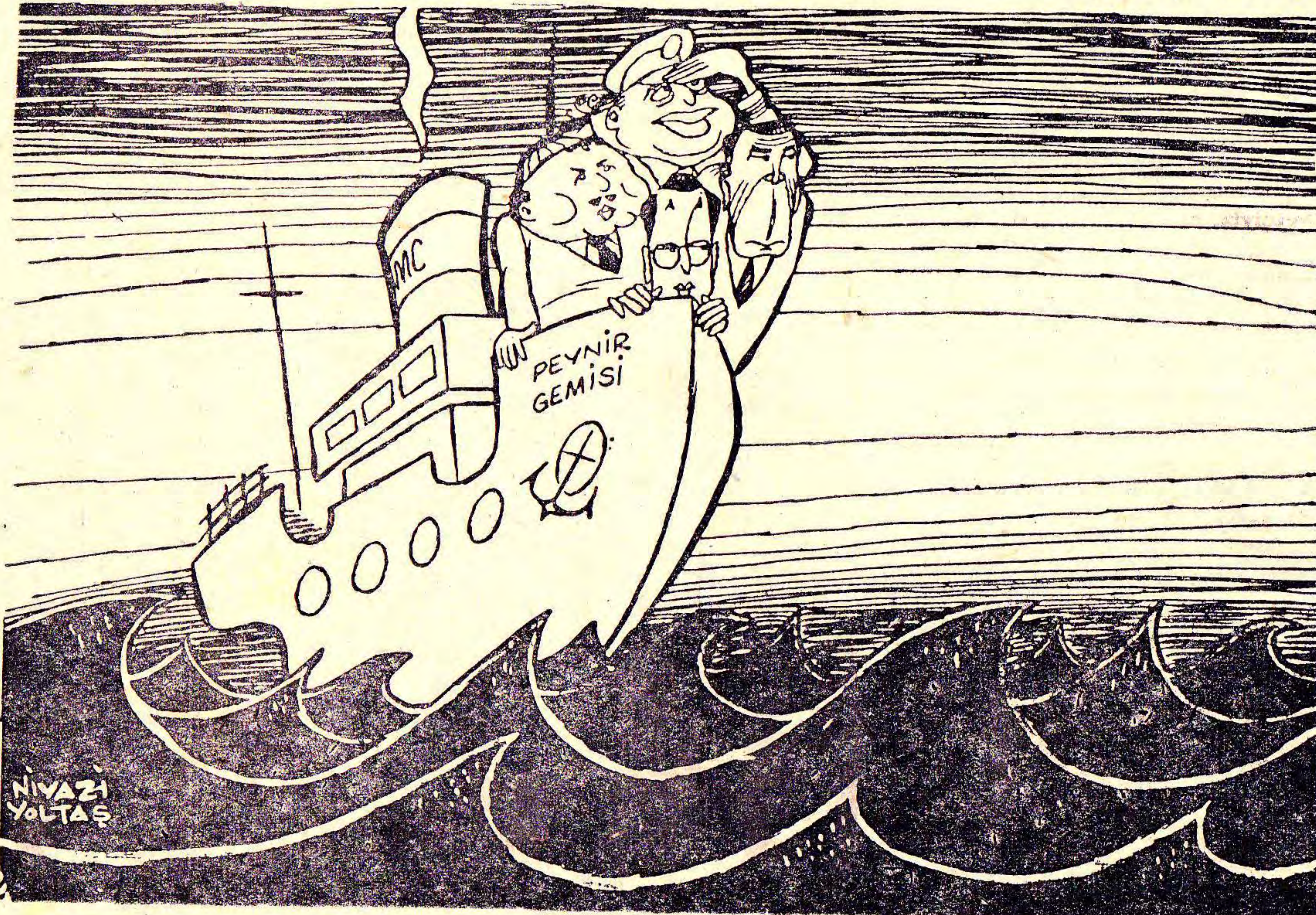
sinde değişiklik yok. Hakikaten şapmaya gitmiş diye düşündüm. Heyecan işte, insanın böbrekleri-ni çok çalıştırıyor.

İkinci turun bağlamasını oynu-yoruz. Beş iştirakli oyunda, rö-lans çekildi, arkasından sür pat-latıldı. Abovvv, alan kanacak, ve-ren yanacak. Ben oyuna girme-miştim. Az önce şapmaya kalkan hanım pat diye elini açtı. Ben kazanmasını şapmasına yordum. Gelecek bağlamadan önce ben de şapacağım. Partiyi kazanan hanımın çantası fişlere yetmedi.

Ben utandım, haksız mıyım? Kadın şöyle bir eğildi, avucunda bir siyah bez parçası, çantasında-ki fişlere o bez'i sürdü. Bunu gö-ren bir hanım oyuncu: «Kız Al-lah canını almasın!» diye bağırdı.

Sonunda iş açıklığa kavuştu: Hanım şapmaya gidiyorum diye kalkıp kilotunu değişmiş. Kaza-nınca şansı kilotuna maleden ha-nım, kilotunu çıkarıp fişleri ta-pıklamış...

K. Doğan BÜKE

Kaptan — Tamam beyler, yine deniz bitiyor galiba!..

KENDİ GİTTİ...
İSMİ KALDI
YADIGAR !..

TÜRKÜN

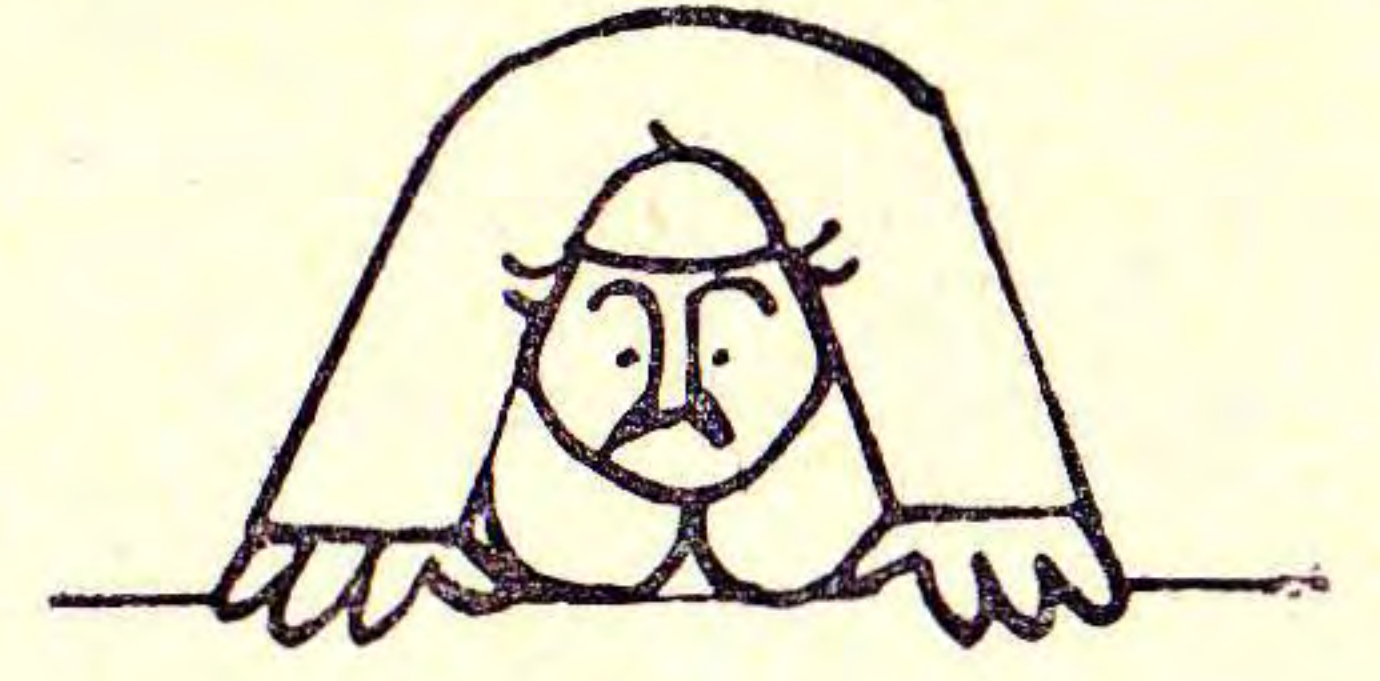

AMERİKAN
SENATOSU

VAY CANINA
KAYBETTİK !

SENATO
SEÇİMLERİNDE
C.H.D.
KAZANGLI

ANAHTAR NERDE ?
SUYA DÜŞTÜ ..

SEÇİM SONUÇLARI ...

MİLLİYET-
ÇİLER
SAHLAN-
DI !

SOLA
KARŞI
BİR ZAFER
DİR BU !

VATANDAŞ
AKLI SELİMİYLE
MEMLEKETİ TEHLÜKEYE
SOKACAK SOL TEHLİKE-
SİNE DUR DEMİŞTİR !

MİLLİ GÖRÜŞ
BİR KERE DAHA
TECELLİ ETMİŞ
VE VATANDAŞ, MİLLİ
SELANET PARTİMİZE
BÜYÜK TEVECCÜH
GÖSTERMİŞTİR !

Bozok

G ERÇİ seçimler yapıldı. herkes «nasibine» düşeni aldı ama, unutulmaz konuşmalara tanık olduk seçim alanlarında falan. Bir anı yâni «hâtıra» kabilinden bir kaçını buraya almaktan kendimi alıkoyamadım.

AP'liler kişneyen atlı plâk yapmışlar. Bir gazete yazdı ki, Demirel, «Ben her sabah at gibi kişnerim» diyesiymiş. Bir AP'li il başkanı da, AP'li bakanların bulunduğu toplantı salonuna at gibi kişneyerek girmiş, kişneyerek iki tur attıktan sonra yerine oturmuş, Orman Bakanı Turhan Kapanlı da bu at gibi kişneyen parti yöneticisini alkışlamış. Ah ah ki ah, bu arada seçim nedeniyle yine binlerce dönüm orman yakıldı. Peki biz bu marifetten kimi alkışlayacağız? Ormanları yakıp, sebze serası, muz bahçesi yapmak isteyenleri mi, bunlara çanak tutanları mı, bu yangınları söndürmek için ölesiye çaba gösterenleri mi, yoksa orman yangınları için Bakanı makamına çağırıp bilgi alan sayın Cumhurbaşkanımızı mı?

Evet, CHP Genel Başkanı sayın Ecevit ile AP Genel Başkanı sayın Süleyman Demirel'in bazı cümlelerini bir anı olarak «Burası Ankara» yazısına «ithal» ediyorum. İhraç etsem, inanıyorum ki «vergi iadesi» alacağım, yirmi milyon neyim, üstelik benim malım var, yâni haklı olarak almış olacağım.

EVET, ALDI DEMİREL:

«... CHP Genel Başkanı ve kendi dili ile yandaşları ve dildashları büyük zararlar yaptılar. Bu arada çocuklarımızın kafalarını zehirlediler. Dikkat edin, onların ağızından millet çıkmaz, halk derler. Biz Allah'a şükür Türk'üz ve müslümanız diyoruz. Türk'üm ve Müslümanım demeyen kimse bu memleketin vatandaşı olamaz. Biz aynı siperde harp ediyoruz, aynı kitaba bağlıyız.»

ALDI ECEVİT:

«... Bu düzeni değiştirdiğimizde, sahte mobilya ihracatçılarına, ku-

BURASI ANKARA Fikret Otyam KONUŞMALAR

rulmamış şirketlere verilen milyonlar, demir-çelik karaborsacılarına kaptırılan milyonlar, onlardan kesilecek gerçek millî sanayicilerimize verilecektir.»

ALDI DEMİREL:

«... Ben her sabah at gibi kişnerim. Hükümet ayakta duramayacak diyorlar, tasası size mi düştü? Biz milliyetçiyiz, mukaddesatçiyiz, imam hatip okullarını, İslâm enstitülerini biz kurduk ve geliştirdik. On binlik Diyanet kadrosunu elli bine çıkaracağız, biz memlekete rey için hizmet etmiyoruz, Allah rızası için yapıyoruz...»

ALDI ECEVİT:

«... Biz iktidara gelirken fikir suçundan, düşünce suçundan hapsedilenleri gene çıkartacağız. Türkleri, fikirlerinden dolayı insanların asıldığı bir İspanya, bir Şili olmayacaktır.»

ALDI DEMİREL:

«... Cenabı Allah bu milleti sever, bir yağmur verdi, bir yağmur verdi yağmuru bile kıskandılar. Eskiden onbin kişi hacca giderdi şimdi elli bin kişi gidiyor, bunu çıkaran biziz.»

ALDI ECEVİT:

«... Demokrasilerde at gibi kişnemez, kurt gibi ulunmaz, koyun gibi melenmez, insan gibi konuşulur. Yalanla, talanla devlet yönetmeye kal-

ışanların artık sonu gelmiştir. Türk halkı; kendisine kabadayı, yabancılara karşı boynu eğik hükümet istemiyor. Demirel için, Demirel'in kardeşleri için, yeğenleri için CHP'nin iktidara gelmesi korkulacak birşey olabilir, ama Türk halkı için CHP'nin iktidara gelmesi sevinç vericidir, mutluluk vericidir, Demirel boşuna çırpınıyor.»

ALDI DEMİREL:

«... Sandıklardan kırat taşsın, yolumuz hak yoludur. Cenabı Allah memleketimizin semasından ay-yıldızlı bayrağı ve ezan-ı Muhammediyeyi eksik etmesin.»

ALDI ECEVİT:

«... Biz, kirli ve kanlı ellerden, haram ellerden oy istemiyoruz, biz emekten, eşitlikten, özgürlükten yana olanların helâl oylarını istiyoruz. Kadınıyla, çocuğuyla bu alanı dolduran sizlere mutluluklar diliyor, saygılar sunuyorum, hoşça kalınız arkadaşlar...»

**DEVLET TİYATROSUNA
GELİNCE...**

MC anlayışına uygun oluveren Devlet Tiyatrosu, evet orası da nihayet ve Tanrı'ya şükür «Millî Tiyatro» niteliğine erişti. Bir yandan, sahnede bir erkekle, bir kızın rengârenk ışıklar altında cinsel şey yapmaları, bir yandan da yakışıklı

bir kıratı şey yaptığı incelenen sapık oğlanın başına gelenler temsil edilir. Ken, aynı sahnede sümme hâşâ, tek birler getiriliyor, dualar okunuyor. Valla Devlet Tiyatrosunun şerbetçi genel müdürü Cüneyt Gökçer ve oyununu sahneye koyan rejisör nasıl olcu da piyese bir mevlit, bir toplu namaz kılmayı eklemeyi akıl etmedi şaşıtm kaldım! Piyas böylelikle piyase olabilir. O ne muhteşem eserdi öyle Yârabim, o ne görkemli sahnelerdi, hele hele o ne huşu veren fon müziğiymiş Nüvit Kodallı'nın? O ne güzel cümleydi öyle? Nakkaşın gözü kör olmaz mı, vah ki vah, Sultan Süleyman da bi üzüldü bi üzüldü ki ağlamamak için kendimi zor tuttum, Allah kimseyi üzmesin, işte bu sırada nakkaş şöyle diyordu:

«Allah, göğü ve yeri aydınlattı. Tam bu sırada Kodallı'nın acıklı ilâhisi başlamaz mı, yer yerinden oynadı alkış kıyamet ve çiçek yağmuru! O cümlede kanımca bir eksiklik var şöyle olmalıydı:

«... Allah göğü, yeri ve Genel Müdür Cüneyt Gökçer'in kafasını ve de geleceği aydınlattı!...»

Gökçer üstadın da başı Demirel ile benzerlik taşır da... Tabii önemli olan kafasının dışı değil, bu piyese sahnelettiğine göre, çok şükür sonunda «hidayet»e ermiş. Tanrı, Erbakan'dan razı gelsin. Gökçer'i bile «hidayet»e erdirdi, erdirdi de böyle piyese, tabii adı piyese, millî tiyatronun nasıl olması gerektiğini tiyatroseverlere ispatladı...

Yalnız, oldu olacak, bu ödenekli tiyatro seyircilere bir de gül suyu döksün oyun aralığında. İki de teravih namazı edâ ettirdi mi gelir mi genel müdürün mücellâ başı yere? Gelmez.

Tanrı Türk'ü korusun. Tanrı böyle genel müdürleri başımızdan eksik etmesin, etmesin ki kimin nemenem kişiler olduğunu daha iyi bellek...

Hey benim güzel Türkiye'm. Ne etsem, ne yapsam ki?

Fikret OTYAM

Sermuharriri:

Esenzade Mahmud Bin

Burhaneddin

Kuyruksuz yalan yazmaz. Destursuz yere basmaz.

Transistörlü, pilli ve milli gazetedir.

Neşredilmeyen makaleler geri verilmez, saraya jurnal edilir.

BAŞYAZI:

URUN, SÖYLETMEN

SİZE kara, faşist diyenler halt yiyenlerdir. Badehu yalan söyleyenlerdir. Ve dahi cehennemi şimdiden peyleyenlerdir.

Bre mel'unlar, zındıklar, mağuş fındıklar, kıymetli şey yerine rey doldurulmuş sandıklar... Solcular, mangır yerine top peşinde koşan futbolcular, Libya'dan vergi iadesi dururken, uçak pervanesi alanlar, vurgun yarışında en geride kalanlar, düzeni değiştireceğiz deyü, halkın derisini yüzenlerin içine korku salanlar... Bre mas-kara, söylesene neremiz kara?

Kıratımız mı? İçtiğimiz kımız mı? İçine su katılmış rakımız mı? Gece kulübündeki sütten beyaz dansöz kızımız mı? Sağdan sola doğru okunan yazımız mı? Seçimden seçime ötmeye başlayan propagandacı kazımız mı? Serhat türkülerini yansıtan kopuzumuz, sazımız mı? Hazine'deki milyonların kokusunu almakta usta tazımız mı? Kışımız, yazımız mı? Bize daima iktidar nasip eyleyen alnımızdaki ak yazımız mı? Devlet pınarından su içmemizi mümkün kılan özel imalât kafatasımız mı? Söylesenize bre, ne diye karalamaya çalışırsınız bizi habire!.. Böyle gider damarımıza basarsanız Anadolu'yu döndürürsünüz vallahülazim kabire!..

Solcu taifesinin mihamandarı ve de sosyalizmin mimarı, anarşinin didarı, gecekondu mahallesi'nin hükümdarı hangi ismi taşır? Ortalıkta hangi tebdili kılıkla dolaşır? Bilür. süz: Karaoğlan!

Politika kütüğündeki şerhe göre Karaoğlan'dır. Lâkin cephe-i defteri kebirinde soyulmamış, henüz hal yoluna koyulmamış acı soğandır. Zühul eseri olarak şimal yerine Ortaşarlıkta doğandır. CHP arılarını içinde barındıran tütsülenesi koğandır.

Kara toprakları üleştirceğiz, zenginle fakiri ekonomik alanda eşit şartlarla güreştireceğiz lâfını hâşâ hâşâ biz mi, onlar mı demekte, pilâv yerine plân çorbasını yemektelerler?

İrkçiliğe karşı durup, zencileri dahi adam yerine koymadılar mı? Karaoğlan diye kitaplar çıkarıp, satarak halkı soymadılar mı?

Ne öteve gidersiz! Hacı İvat bizim, Karagöz onla-

ELLER AYA, BİZ KAMERE, DUA EDİN CİNCİ MUAMMERE

Her taşın altından çıkacak kadar girgin, büyük bilgin, ulema azmanı, astronomi uzmanı Cinci Muammer dün bir basın toplantısı düzenlemiştir. Cinci şöyle demiştir:

— Amerikalılar indilerse aya, elbette biz kalacak değiliz yaya. Onlarınki önemsiz olaydır, aya gitmek kolaydır. İşin zor yanını bıraktılar şu fakir Muammer'e. Aya değil, inecektir kamer'e.

Muhabirler kamer'e gitmek için hazırlanan füzeyi görmek istediklerini söylediklerinde:

— İpliksiz dikiş yapar usta saraç, uzaya çıkmak istemez araç, demiştir. Bu sefer de cinlerden faydalanacağım, zira onlar istemezler yakıt, sözlerimin gerçek olduğunu göreceksiniz o vakıt.

Cinci astronot, gazetecilere:

— Şunu da edin not, diye ilâve etmiştir, MC'lilerden almaktayım hız, yâni uzayın fithinde değilim yalnız. Kıbrıs'ta geriye adım atsak, etsek de taksim, kamer ortaksız, tek başımıza bizim, azizim!

KONUŞTU ÇİLEKEŞ, DEDİ ATEŞ!

«Kendi çivili sopanı kendin yap»

ANKARA, (Bildiriyor muhabir-i mahsusumuz, af-fola varsa kusurumuz.)

Bugün partisinin fedaileri önünde bir konuşma yapan Alpkaplan Çilekeş hırıltılar, homurtular ve horultular arasında şöyle demiştir:

— Türkücüler, ülkücüler, komünizm ve bizim kaşık düşmanları, solcular sarmaktadırlar her yanı. Bize ne Amerika ne de Avrupa, vermez sopa. Böyle giderse oturacağız şapa. Küffarlar kalerimizi tutmak üzeredirler topa.

Davranalım dokuz ışığı yakalım. Gerrekirse Allah.. Allah... nidaları ile sün-

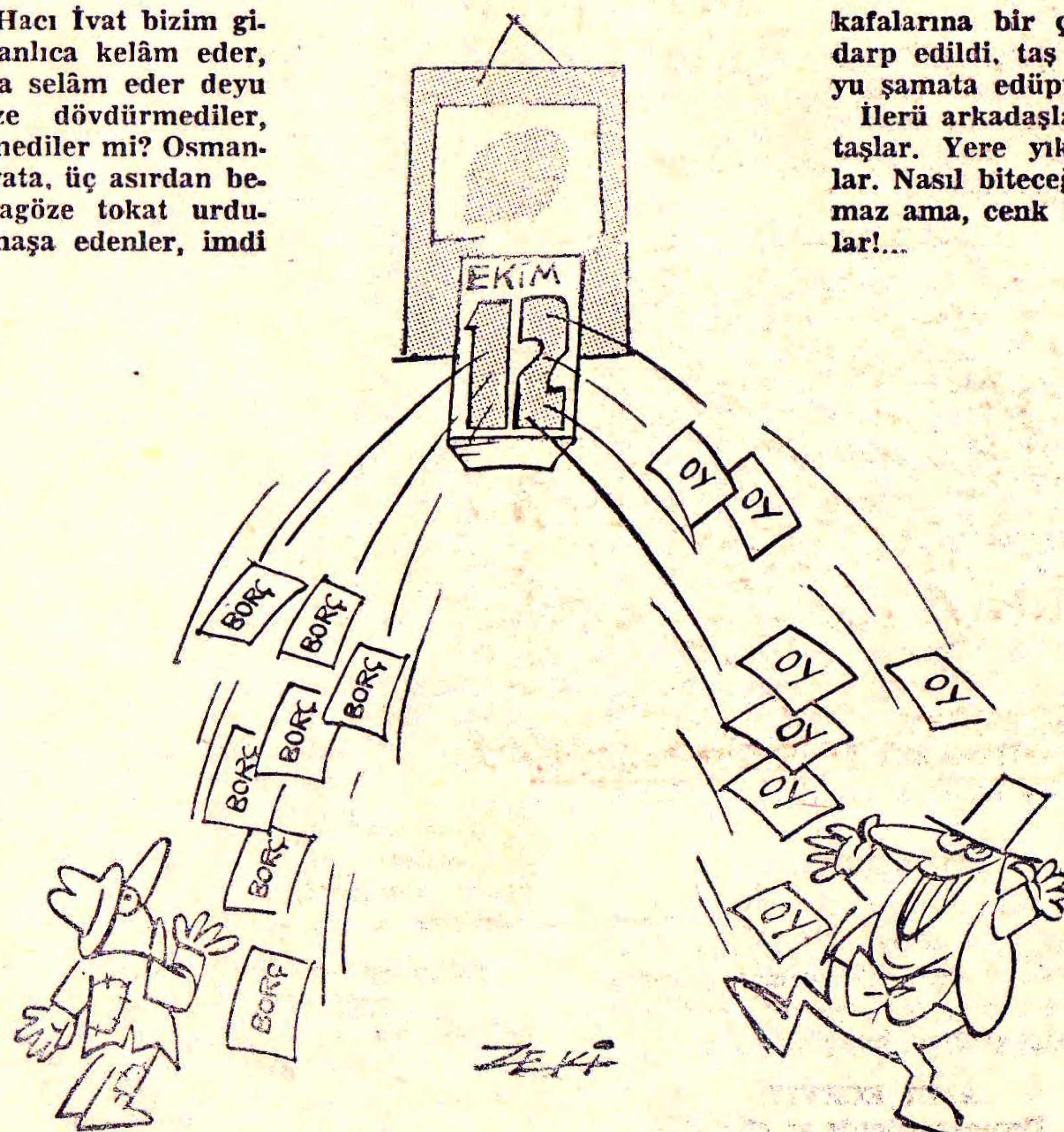
gü takalım. Bir an önce iktidarı ele geçirip, keyfimize bakalım.

Seçim geldi, geçti. Halk yine batılı seçti. Nemize gerek oy, sandık. Beklemekten usandık. Demokrasiyi taşlaya taşlaya, özgürlük isteyenleri sopa ile haşlaya haşlaya, belki getireceğiz tuşa. Devrimler benzesin kuşa.

Ambargoyu unutma. Yardım gelecek diye kendini avutma. Gücüne güç katacak yola sap: Kendi çivili sopanı kendin yap!

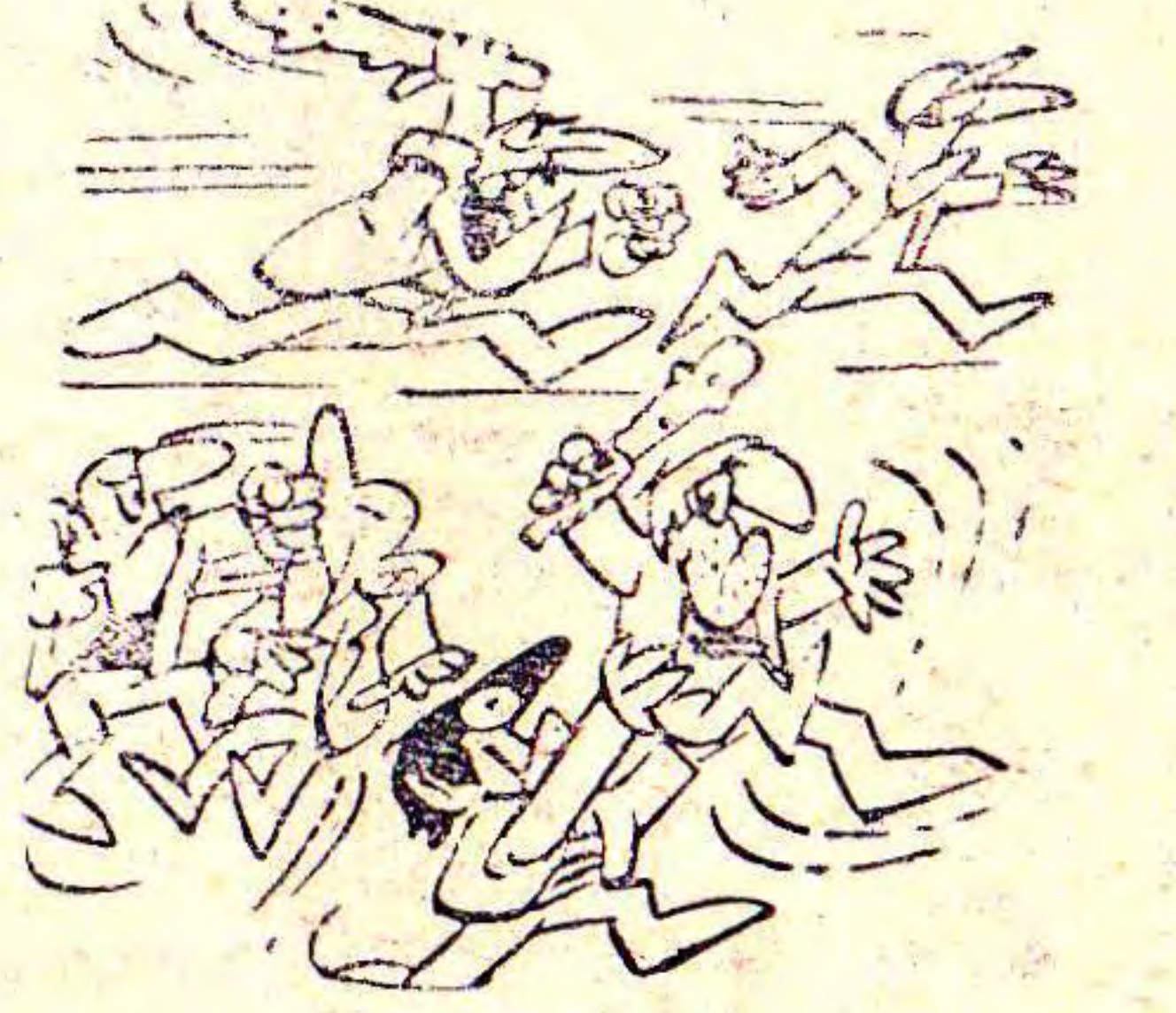
kafalarına bir çivili sopa darp edildi, taş değdi deyü şamata edüptürler.

İlerü arkadaşlar! Yağsın taşlar. Yere yıkılsın başlar. Nasıl biteceği belli olmaz ama, cenk böyle başlar!...

Yazısız

VAR

Seçimi de atlattık nihayet seke seke, Partiler birleşmedi dövüştüler tek teke, Tozu dumana kattı MC denilen teke, Taşlarla sopalarla dolu destanımız var!

Çekti üç aylı bayrak kalesinin burcuna, Süngüler takılmıştı sopaların ucuna, Nihayet sona erdi seçim adlı curcuna, Sandıktan çıkamayan ulu hakanımız var!

CHP sosyalist, MC de sağcı oldu, Politika sadece koltuğa giden yoldu, AP'ye renksiz derken onun rengi de soldu, Olaylara daima, ters Yanbakanımız var

Perde kapandı ama, bitmedi henüz oyun, Cenkte belli olacak ak koyun kara koyun, Zındıklar zihnimize şunu iyice koyun: İktidara adanmış daha çok canımız var!

AK İLE KARA

- * Ak akçe kara gün, yeşil liralara hısımlı akrabaya yapılacak milyonluk düğün içindir.
- * Cuma günü karayollarında kılınır namaz, pazar tatili onları ırgalamaz.
- * Kıratı ettik yine tımar, sola attık şamar.
- * Akgünlere Ecevit'ten gayrişi vardı. Hayâli şirketler Libya'ya yükü sardı.
- * Gönül verdik karaya. Faşizmi bozdurarak çevirdik paraya.
- * Kara tüzümün çözü, karaborsacının altın dolu küpü var.
- * Yağan kar'a da diye mezsınız kara. Doğanın kuralı bozulmaz, emir verse de Ankara.
- * Beyaz camı (televizyonu) en sonunda boyadık karaya. Dinsel konularla, kantocular geldi bir araya.

Burhan ESEN

SEVİMLİ ESKİYA

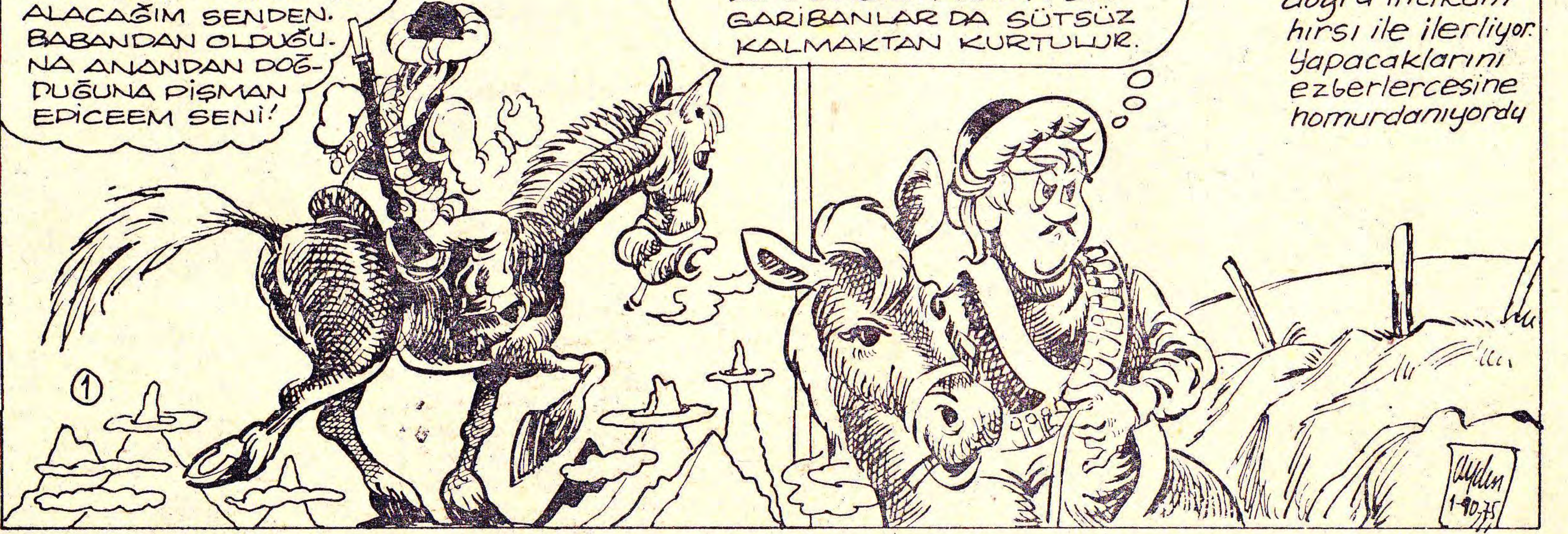
Bu romanı Şehir
eşkiyalarının
okuması yasaktır.

vazan ve çizen:
Aydın
Aliustaoglu

GELİYORUM HIRBO
AĞA GELİYORUM. EÜTÜN
SÜLALEMİN İNTİKAMINI
ALACAĞIM SENDEN.
BABANDAN OLDUĞU-
NA ANANDAN DOĞ-
DUĞUNA PİŞMAN
EDİCEEM SENİ!

ÖNCE ŞU İNEKLERDEN
İŞE BAŞLAMALI. O GARİP
LER SAĞILMAKTAN BİZ
GARİBANLAR DA SÜTSÜZ
KALMAKTAN KURTULUR.

Hızlı Osman Hirbo
ağanın çifliğine
doğru intikam
hırsı ile ilerliyor.
Yapacaklarını
ezberlercesine
homurdanıyordu

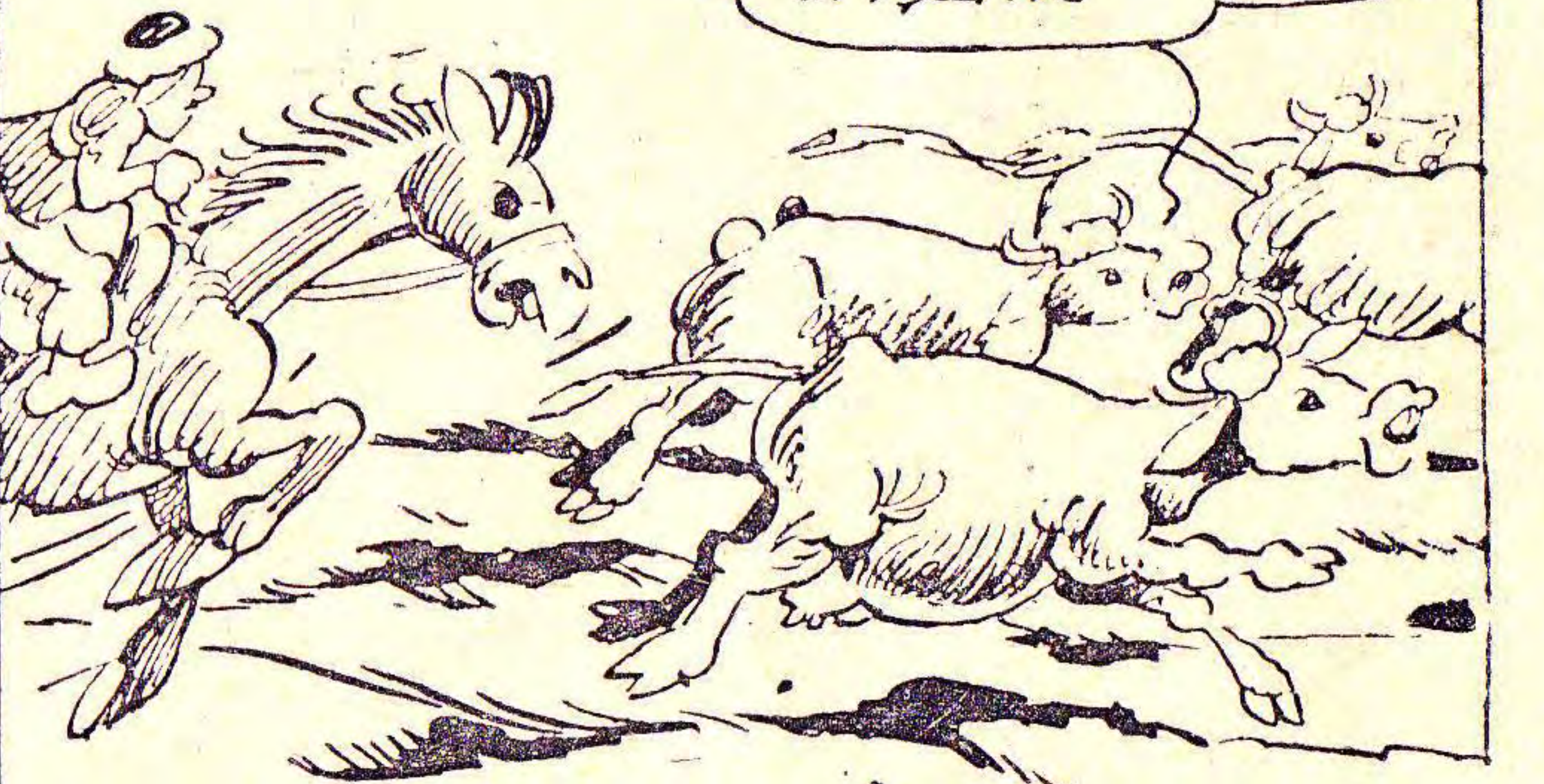
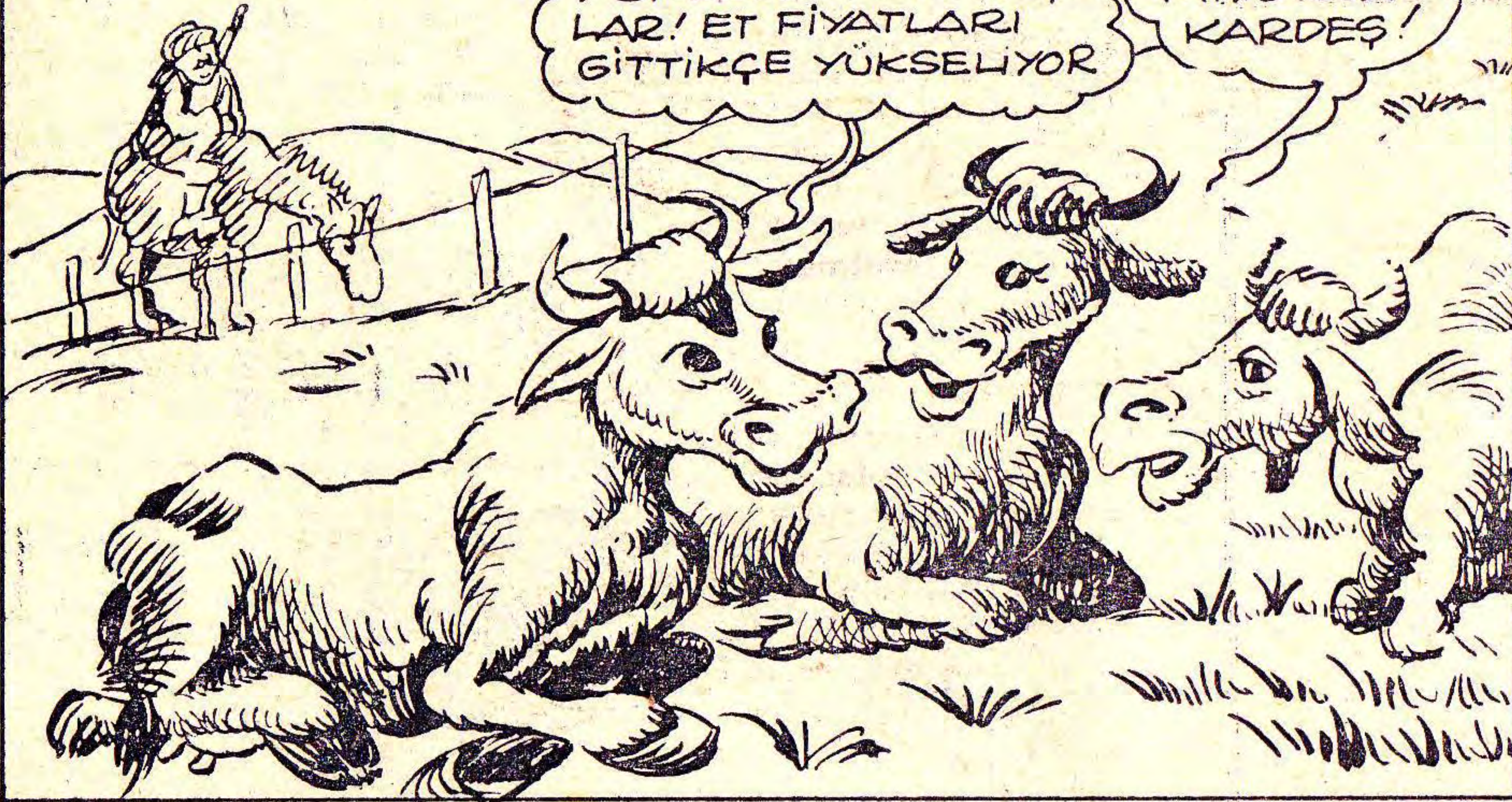
Bu sırada ise inekler çayıra
yatmış, kendi aralarında yük.
sek düzeyde bir toplantı ya-
pıyorlardı.

DOĞRU SÖYLÜYOR-
SUN AMA İNEKLİĞİ
MİZDEN BİR TÜRLÜ
KIYMETİMİZİ KA-
BUL ETTİRE
MİYORUZ
KARDEŞ!

DEĞERİMİZ YİNE
YÜKSELDİ ARKADAŞ-
LAR! ET FİYATLARI
GİTTİKÇE YÜKSELİYOR

Fakat Hızlı Osman bu güzelim toplantı-
yı en hararetle bir anında bastı. Ve
Hirbo Ağanın ineklerini önüne katarak
dehlemeye başladı.

TOPLANMA ÖZGÜRLÜ-
ĞÜNE AYKIRI VE DÜPE-
DÜZ İNEKLİK BU ARKA-
DAŞLAR

Biraz sonra karahaber
Hirbo ağaya ulaştı...

FELÂKET AĞA FELÂKET
HIZLI OSMAN AHIRI BAS-
TI VE İNEKLERİ DAĞA
KALDIRDI!...

Haberi duyan ağa çar-
pılmıştı döndü.

BU HERGELENİN KIR-
DIĞI CEVİZ KIRKI AŞ-
TI! GÖSTERİRİM BEN
ONA!

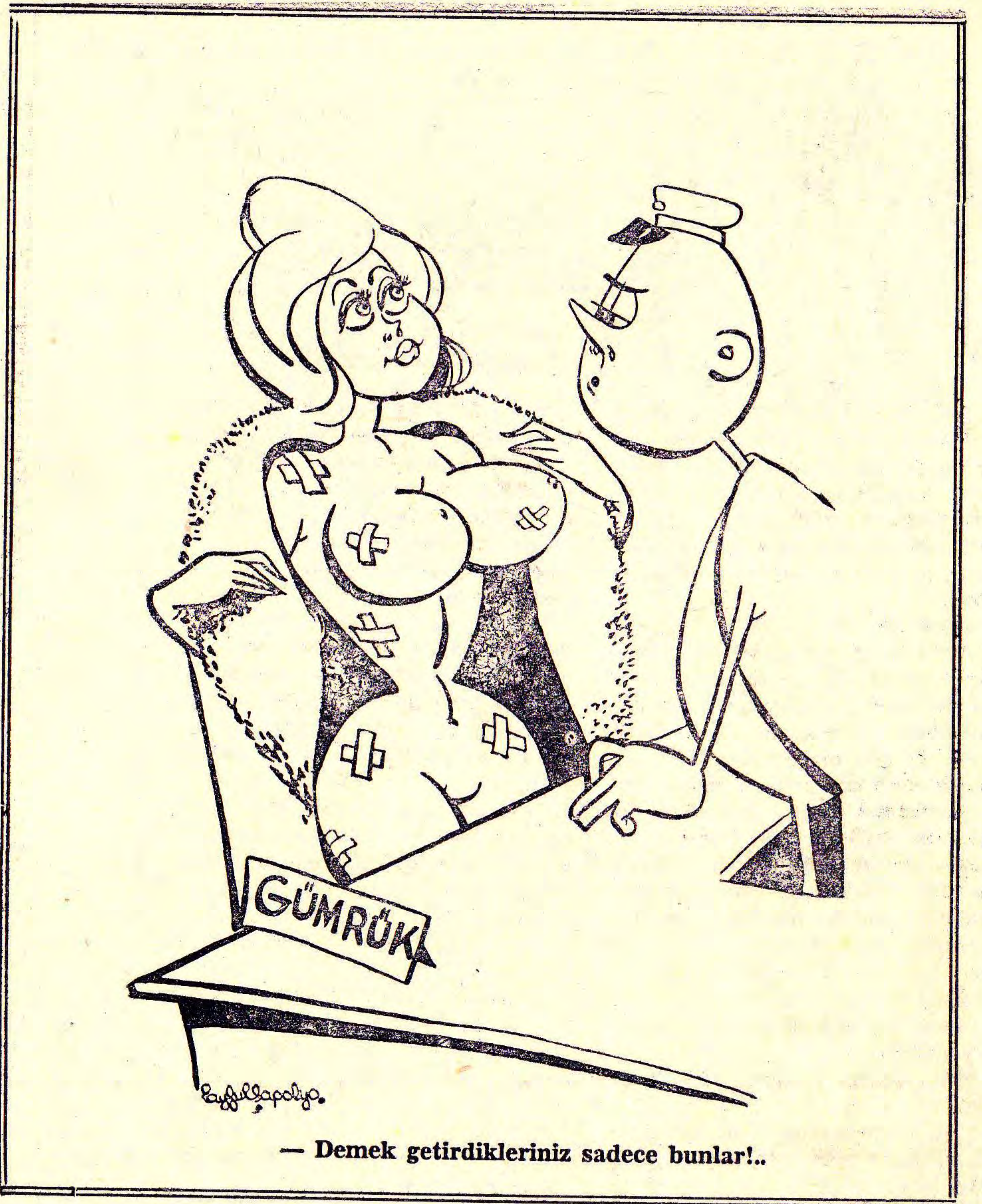
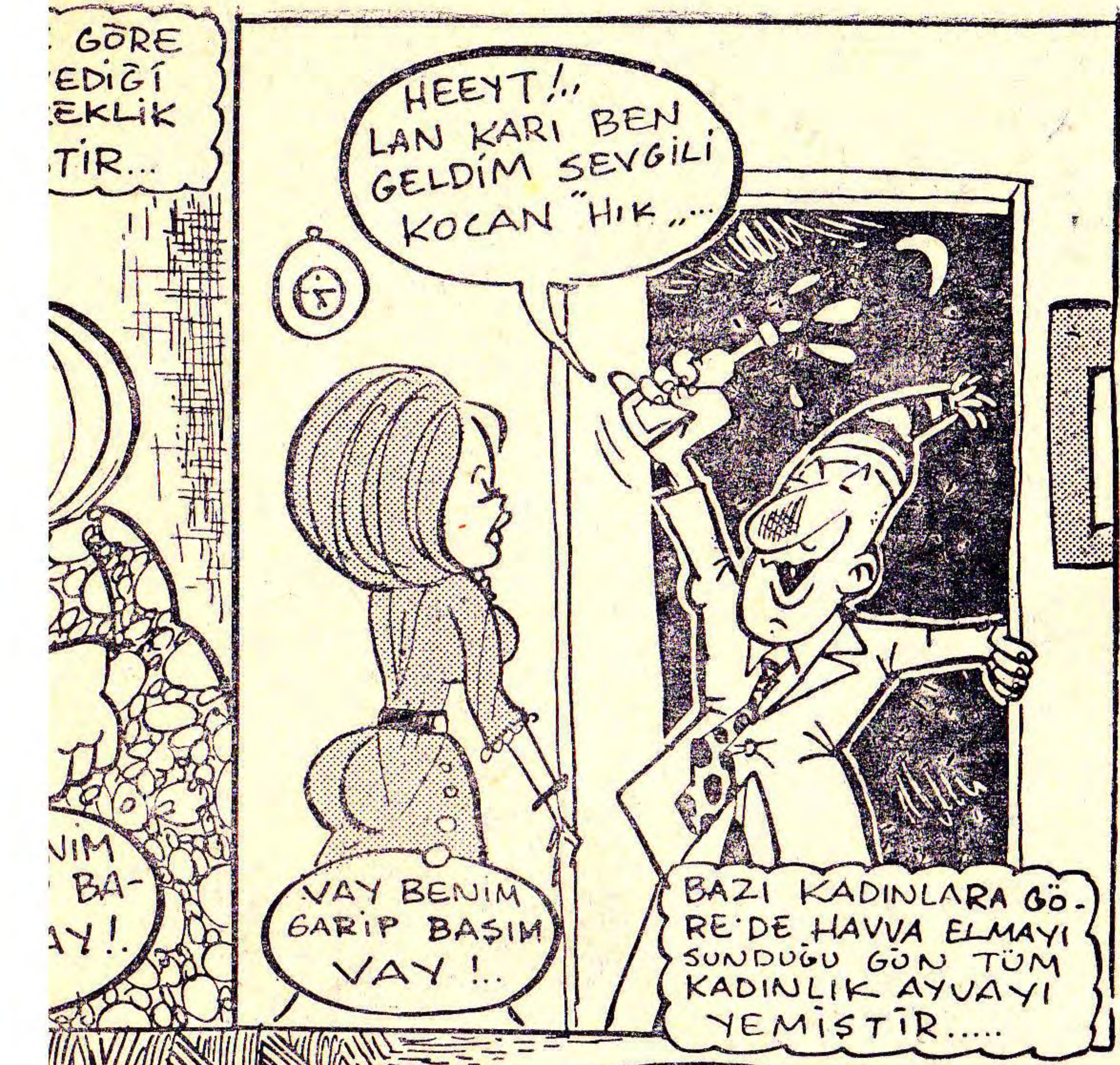
GÖSTEREMEZZSİN AĞA
GÖSTEREMEZZSİN! BU
ADAM HER İŞİNİ PLAN-
LI YAPIYOR.. VE DAĞ-
LAR ONUN EVİ GİBİ

SAHİ Mİ
MIRTAZA!

NEEE!

SAHİ
YAY!

795 lira diye etiket koymuşlar. Alı-
lı güllü bir şey... «Yediyüz lira veri-
lir mi bir gömleğe?» diye düşünür-
ken; sözkonusu olanın yedi değil,
sekizyüz lira olduğunu anladım. Beş
lira nasıl da yanıltıyor insanı! Hani
yediyüz olsa alacağımın değil a-
ma...

«İpek gömlek, 795 TL.»

Ateşten gömlek buna denir işte!
Adam nasıl alır da giymeye kıyar
bu gömleği? Giyilmez böyle gömlek.
Bu gömlek Hırka-i Şerif gibi sergi-
lenir. Bu gömleğe bakılır salt; aşın-
manın diye göz kırpmadan bakılır.

Yumuşacık olduğu besbelli. Do-
kunmak isteğiyle kudurtuyor adamı.
Kadın tenine dokunur gibi... Zaten
asıldığı demirin üstünde sehvetli bir
bükülüşü var. Bu gömlek önce usul-
ca okşanır, sonra hoyratça, yırtar gi-
bi... Bu gömleği giymekle evlilik dı-
şı ilişki kurmak aynı sey.

«Beni gömleğiyle aldatıyordu, sa-
yın yargıç.»

Konu komşu dünden hazır tanık-
lığa:

«Çoluğunu çocuğunu aç bırakmış-
tı. Avucuna geçeni gömleğine yedi-
riyordu.»

Alan var ki satıyorlar. Bu gömle-
ği giyebilmek için adamın aylık ge-
liri ne olmalı? Onbin? Onbesbin?
Yetmez ki... Bu gömlek ikibin liralık
elbiseyle giyilmez. Bu gömlek sırt-
ta olunca yaya gezilmez. Bu gömlek-
le otobüse, dolmusa, hattâ taksiye
bile binilmez. Sonra bu gömleği gi-
yen adam kira evinde, hele olur ol-
maz semtlerde oturamaz. 795 liralık
gömleğin onuru olur. Gömleğin onu-
runu kırmak olmaz.

Üstümdekilerin değerini hesapla-
dım. Pantolon, gömlek, çorap, pabuç,
don, atlet... Tümü etmiyor 795 li-
ra... Giydiğim her şeyi versem, üs-
te de biraz para versem, gömleği al-
sam; yalınayak, kıcım açık gez-
sem... Tutku neler yaptırır kişilere!

Yaktı beni bu gömlek! Ne yana
dönsem gömlek görüyorum. İnsan-
ları gömlekleriyle değerlendirir ol-
dum. Yakaları, kolları, göğüs ceple-
rini, dikişlerin niteliğini, kumaşın tü-
rünü uzun uzun inceliyorum. Yüz bu-
lursam elimle dokunuyorum. Ters
ters bakanlar çıkıyor.

Olmadık şeyler kurmaya başla-
dım. Sözelimi ay başında vezneye
yanıştığında «Buyur Cevdet bey,»
diye aylığımı önüme atıyor muhase-
beci: Üç ipek gömlek. Kesintilere
karşılık birinin kolunu söküp geri a-
lıyor.

Birbuçuk gömlek ev kirası, bir
gömlek yiyecek... Yakıt, giyecek, ve
bu gibi giderler çıktıktan sonra e-
limde iki düğme kalır. Bir yılda yir-
midört düğme biriktirebilirim. Yir-
midört düğmeyle ne alınır bu za-
manda?

Gömleği biçen, makineye çeken,
ilikleri açan, düğmeleri diken, ütö-
leyen, katlayan, paketlenen, satan
ve alan kişilere soy-sop sövüyö-
rum. İyi ama neden? Tanısam seve-
ceğim kişiler belki tümü. Ne oluyor
bana? Servet düşmanı mı oluyorum,
yoksa gömlek düşmanı mı?

Hayır, ben gömleklere düşman
değilim. Onlar bana düşman. Bir
gömleğin korkunç bir silâh olabile-
ceğini hiç düşündünüz mü? Gömlek-
le adam boğulabilir. Hele böyle pa-
halı bir gömlek paranın hakkını ve-
rir, zor gördüğünde atmaz dikişle-
rinden. Bu gömlek beni boğuyor.
Yağlı halat gibi boynuma dolanıyor.

Önümüzdeki yıl aylığım artacak.
O zaman belki ayda üçbuçuk göm-
lek kazanabileceğim. Ama gömlek-
ler de pahalı olacak. Yoksa ben hep
üç gömlek için mi çalışacağım bir

— At şuna bi cilâ evlât!..

ay boyu? Ne umut kırıcı!

«İpek gömlek, 795 TL.»

Değer her halde paraya. Yapay
ipek mi acep? Gerçek ipekse değer.
Kaç koza gereklidir bir gömleğe? İ-
peği çekebilmek için kelebek delip
çıkmadan kozayı hasırlarmış. Za-
vallı ipekböceği! Zavallı ben! Durun,
bu önemli bir nokta olabilir iste.
Kendimle ipekböceği arasında ben-
zerlikler kuruyorum. Nedir bunun
psikolojik anlamı? Freud ne der?
Yeniler ne düşünür? Ben deli mi-
yim?

Kendim alamam, gücüm yetmez.
Ama diyelim ki biri bana bu gömleği
hediye etti. Kim bana böyle pahalı
bir hediye verebilir? Neden verebi-
lir? Karşılığında ne isteyecekler?
Hayır! Bir gömleğe namussuz olaca-
ğıma dürüst kalırım daha iyi.

Diyelim ki ben bu gömleği yolda
buldum. Ne yaparım? Cesaret ister
böyle bir gömleği giymek. Başkası-
nın kimliğine bürünmek gibi...

«Söyle, nereden aldın bu gömle-
ği?»

Öfkeli suratlar, terden parlayan a-
lımlar, sinirli sinirli kemirilen bıyık-
lar, gözünüzün içine çevrilmiş beş-
yüz mumluk ampuller...

«Söyle dedik! Anlatırsan salıvere-
ceğiz seni. Gömleği bize bırakman
koşuluyla...»

«Buldum efendim.»

«Kah kah kah! Bulmuşmuş! Nere-
de bulduysan söyle, gidip biz de
bakalım efendim. Dümenin ne se-
nin?»

«Ne dümeni?»

«Sahte beşyüzlük falan mı sürü-
yorsun piyasaya?»

Gömlek değil, dert. Uzaktan gör-
mekle sinirlerim altüst oldu. Ya alıp
sırtıma giyebilseydim? Kolu bir çi-
viye takılıp yırtılsaydı sözelimi...
Yada önüne çay dökülseydi... Bu
gömlekleri sigorta ederler mi ki?
Yangına karşı, çalınmaya karşı?...

Giysilerin asıl görevi, giyeni dış
etkenlerden korumak... Taşçağı in-
sanı utangaçlığından yada gösteriş
olsun diye değil; bir yanı donmasın
diye bürünmüş hayvanı postuna. Bu
gömlek soğuktan da korumaz ada-
mı. Oysa çok daha az bir parayla
kapkalın, sımsıcak bir battaniye ala-
bilir; buna sarınıp köprü altında bi-
le geceleyebilirsiniz. Bu parayla kö-
mür alıp evinizi kış boyunca ısıtabi-
lirsiniz isterseniz.

Neye yarar bu gömlek? Ahtapot
gibi sekiz kolu, zürafa gibi uzun boy-
nu mu var? Bu gömlekle kız isteme-
ye gitseniz, «Biz nonoslara kız verme-
meyiz,» diye kapıdan çevirirler. Bu
gömlekle is arasanız, daha önce ça-
laştığınız yeri dolandırdığınızı sanır-
lar.

Bu gömleğin yaradığı bir halt ol-
malı. Halt? Evet, tüm çözüm bu söz-
cükte yatıyor. Yumuşaklığına yumu-
şak... Evet, evet... Olsa olsa bu işe
yarar bu gömlek. Uzun vâdede kâğıt-
tan da ucuza gelir: Yıka yıka yine
kullan. Üstelik kâğıdın en yumuşağı
bile ipek yumuşaklığında değildir.

Sulhi DÖLEK

— Yem sıkıntısı çekiliyor. —

KALEDEKİ ETLER

Bingöl — Kiğı — Yedisu Bucağı Merkez İlkokulunda er öğretmen olarak görevliydim. Böyle bir ramazan günü. Komşulardan biri bizi iftar yemeğine davet etti. İftar yaklaşıncaya aynı okulda görevli Vakfıkebir'li arkadaşım ile komşuya gittik. Komşunun misafir odasına girdiğimizde, değişik bir tablo ile karşılaştık. Odanın tam ortasına geniş bir sofraya bezi serilmiş. Üzerinde büyük bir tepsi. Tepsinin içindeki bol tereyağı, üzerine tavuk eti serpiştirilmiş bulgur pilavı ilk bakışta cami kubbelerini andırıyor. Yine tepsinin etrafında üç tane yoğurt tası ve kaşıklar... Sofra bezinin başköşesinde o yörenin ak sakallı ve de dev cüsseli yaşlı Şih'i oturuyor. Etrafta da köyden davetli birkaç vatandaş bütünlük bekliyorlar.

Sofra bezinin etrafında biz ve diğer köylüler verlerimizi aldık. Raslantı bu ya. Ben Şih'le tam karşı karşıya geldim. İftar olunca derin bir iştahla pilav ve yoğurttan kaşıklamaya başladık. Pilav kalesi yanlardan yıkılmaya başlamış üzerindeki etler de bitiyordu. Bir ara Şih, büyükçe bir etli kemiği eline almış, dişleriyle tartaklıyordu. Pilav kubbelerinin tam tepesinde ve bana meyilli tek parça et kalmıştı. Oysa Şih, hem elindeki kemiği tartaklıyor, hem de o parçayı gözüyle izliyormuş. Ne zamanki ben kaşığı son parça ete doğru uzattım, kızılca kıyamet işte o anda koptu. Şih, öfkeli bir homurtuyla son kalan parça ete bir dalış daldı ki... Bir avuç yağlı bulguru da birlikte götürdü. Sofranın etrafındaki bu acıklı olay karşısında ağlamakla gülmek arasında bocalayadursunlar, Şih, avucundaki pilavı ve de eti ağzına basarken, yağlar da ağır ağır ak sakallarına sızıyordu...

Vakfıkebirli öğretmen arkadaşım gülerken gözüme baktı ve mırıldandı:

— Hemşerim, tevekkeli dememişler: Son kalan dervişlerindir... diye.

Aydın CİVİL — İlkokul Öğretmeni — Eynesil/GİRESUN

ATAM

Ezberlerde, herbir sözün,
ATAM: Senin izindegiz.
Hayallerden, gitmez yüzün,
ATAM: Senin izindegiz.
Parolamız, büyük Nutkun
Yüreklere, senin tutkun,
Bu vatan'da pek çok katkın,
ATAM: Senin izindegiz
Herbir sözün, yakut elmas
Sen olmasan vatan olmaz,
Meraklanma, gençlik solmaz,
ATAM: Senin izindegiz.
Tebirliyiz, içte, dışta
Vatan, bıraktığın yaşta,
Bu emanet, elde, başta,
ATAM: Senin izindegiz
Rahat uyu, yeter ki sen
Sana kurban, bu can bu ten,
Türk Milleti yaşar iken
ATAM: Senin izindegiz.

EKREM UC

Büyük Reşit Paşa Cad. 58/3
Beyazıt/İST.

MARİFETLİ RESSAM

Akrabalarımızdan yaşlı bir kadın, bize misafir gelmişti. Konuşma sırasında; yaşamının sıkıntılı geçtiğinden bahsederek, daima «Hayatta hiç gülmedim» sözlerini tekrarlıyordu.

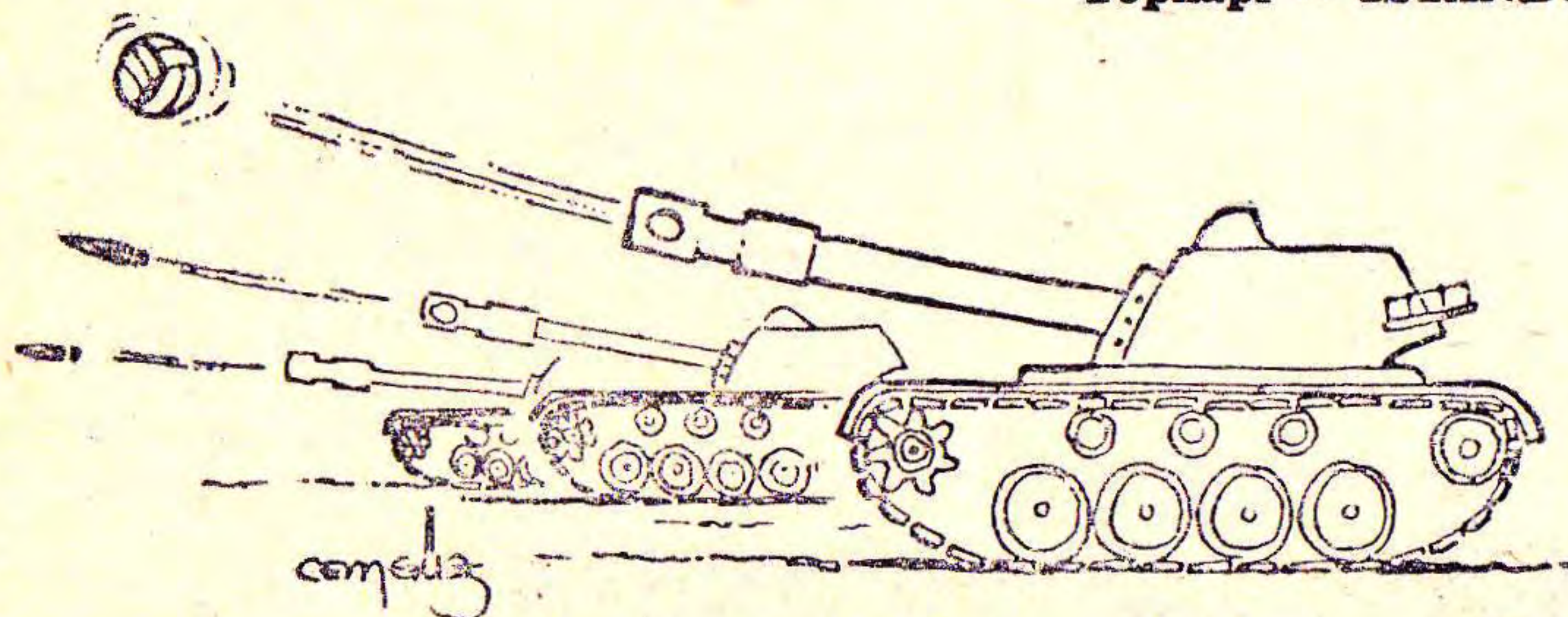
Bir gün sabah erken kalkmıştım. Misafirin odasına bir şey almak için girdiğimde, şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştım. Küçük kardeşim Tayfur eline suluboyasını, fırçasını almış, kadının yüzüne çizgiler çiziyordu. Ben:

— Ne yapıyorsun Tayfur?... deyince kısıp bir sesle karşılık verdi:

— Yavaş konuş, sonra teyze uyanır. Zavallı kadın hayatında hiç gülmemiş, ben de fırçamla yüzüne gülen bir insanın ifadesini çiziyorum...

H. YILMAZER

Mısa Emin Yok. Dok. Nas. Bey Sok. Vefa Tuhafiye 35/C
Topkapı — İSTANBUL

Yazısız

(Cemalettin GÜZELOĞLU — Ankara)

Yazısız
(Kemal AKKOÇ — Adapazarı)

GÜNAYDIN

Günaydın bakkalım
Çöpçüm, sütçüm
Günaydın postacı
Sevgilim başta
Günaydın dünden kalan rakım
Ve yazdığım şiirlerim
Unutmuşum akşamdan
Helâllaşmayı sizlerle
Özür dilerim.
Ölüm kapımı çalablırdı
Günaydın kedim köpeğim
Gördünüz mü ben ne ödeğim!

BEDRİ APPAK
P.K. 90 — Ödemiş/İZMİR

— Yaşasın! Bugün çok şanslıyım!..

(Refik TİNİŞ — Ankara)

ECEVİT ÜZERİNE

DÖRTLÜKLER

Özgürlüksüz yaşam olmaz
Sloganını sevsinler Karaoğlan
Yokluğunu fırsat bildi
Bak kükredi Amerikan...
Toprak reformu yattı
Dış politika ümitsiz
Petroli kurtaramayız
Diyorlar Ecevit'siz...
Milliyetçi Cephe biliyor
Sonunda kaybetmek var
Yalnız şunu bilmiyor
Zararın neresinden dönülürse
kâr...

Urfalı kardeşler
Eco bizim aşirden demişler
Toprak reformunu ancak
O'nun
Yapabileceğinde birleşmişler.

AL BİRİNİ VUR DİĞERİNE!

Döneklerle — ineklere
Kızıyorum şu evrende
Dolap beygiridir biri
Sütünü sağdırır diğeri...

M. EROL POLAT

GÖGE BAKIYOR

Öğretmen, çocuklara ana ve a-ra yönleri tanıttıktan sonra:

— Çocuklar, herhangi bir s-kıncası olmadığında odalarımı-zın pencereleri mutlaka güne-ye bakmalıdır, dedi. Çocuklardan bazılarından pencere yönlerini öğ-renmek için, sınıfın zeki öğren-cilerinden Kâmil'i işaret ederek:

— Söyle bakalım, odanızın pen-cereleri hangi yöne bakıyor?

Kâmil ayağa kalktı, başını ö-ne eğdi, sol eliyle önluğündeki yırtığı gizlemeye çalışıyordu. Hiç cevap vermedi. Yüzünün pembe-leşmesinden utandığı belliydi. Öğretmen yardım etmek istedi:

— Söylesene yavrum, kuzeye mi?

— Hayır!
— Batıya mı?
— Hayır!
— Doğuya mı?
— Hayır!
— Güneye mi?
— Hayır!
— Ara yönlerden birine mi?
— Hayır!

— Allah Allaaah!... Nasıl olur? Yavrum evinizin penceresi yok mu?

— Var!
— Öyle ise ne tarafa bakıyor?
— Göge bakıyor öğretmenim!

Mürsel MANAV

Yatılı Bölge Okulu öğretmeni
İspir/ERZURUM

CEMAATLE NAMAZ

Din dersi öğretmeni camide cemaatle namaz kılmanın fazilet-lerinden uzun uzun bahsettikten sonra:

— Çocuklar, siz de düşünebil-diginiz faydalı taraflarını söyle-yin der.

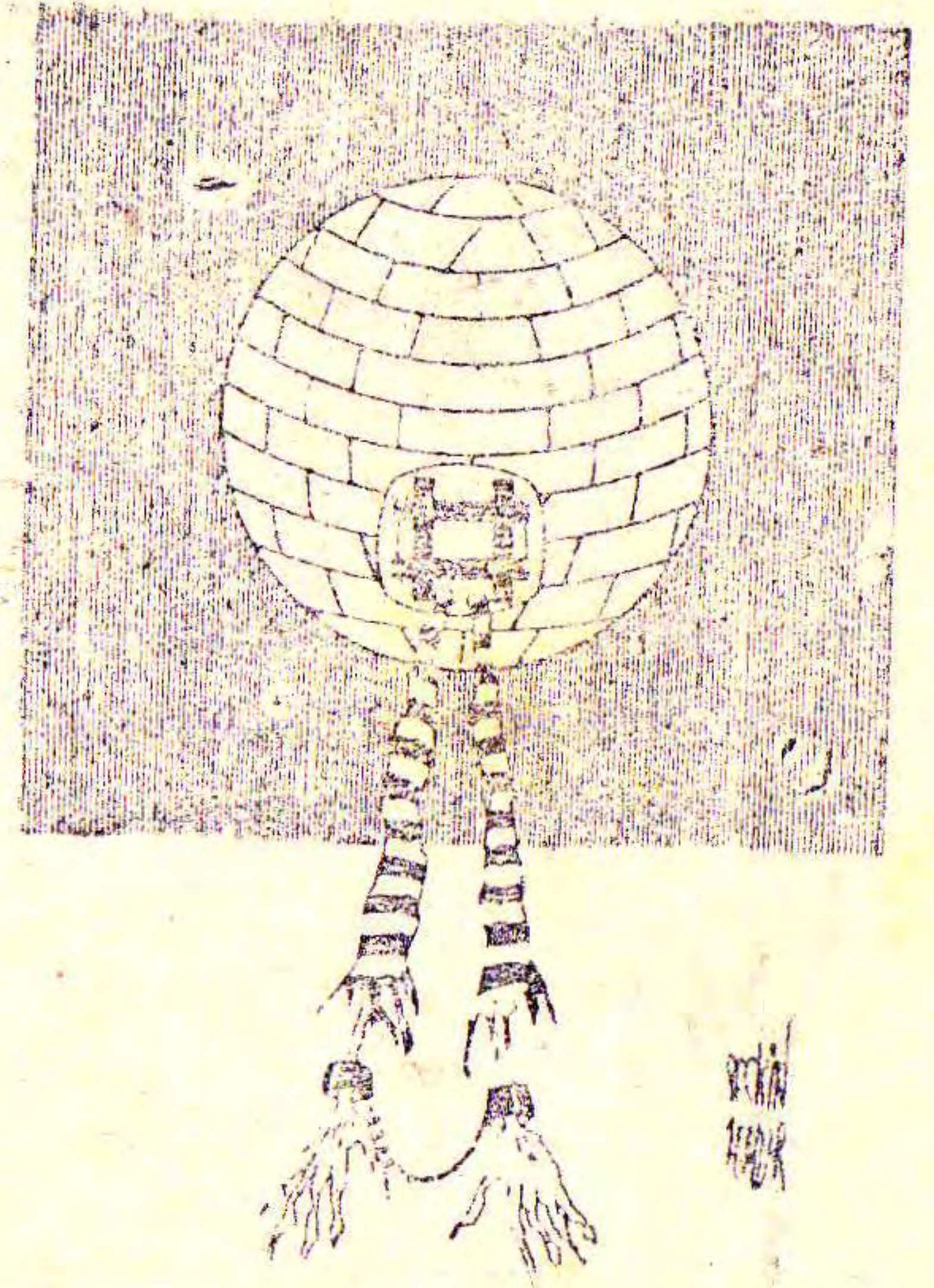
Çocuklar söz alarak bazı şeyler sayarlar. Bir ara Altan'ın parma-ğı kalkar. Öğretmen «söyle» de-yince:

— Öğretmenim bir de eski ise ayakkabılarımızı değiştiriz!... de-mez mi?!

Mürsel MANAV

Yatılı Bölge Okulu Öğretmeni
İspir/ERZURUM

— Dünyadaki hapisanelerde
10 milyon kişi yatıyor. —

— Çilehane —

(Seçkin TEMUR — Ankara)

PAZARTESİ :

Başka ne beklenir?

İtalya ile Fransa, şarap yüzünden mahkemelik olmuşlar.

Zaman zaman Almanya'nın da karıştığı bir kavga, çoktandır sürüp gidiyordu zaten.

Eskilerin deyimiyle «Şişede durduğu gibi durmaz ki meret».

Dostlukların arasına girdi mi şişe, hemen adliye el koyuyor işe!

SALI :

Benzerlik

Belçika'da trafik kazaları artınca, ehliyet almak için sınavdan geçmek şartı konmuş.

Bir cezalandırma şekli olsa gerek. Kazadan sonra çektiireceklerini, peşin çektiiriyorlar anlayacağınız.

Adamlar, trafik suçluları için kurulacak cezaevlerinin maliyetini hesap etmişler, en ucuz ve en etkili cezalandırma olarak «Sınav»ı seçmişler. Zaten öğretmen karşısına dikilmekle, yargıç karşısına çekilmek arasında büyükçe bir fark da yok ki...

ÇARŞAMBA :

Suç ve ceza

Söz hazır haktan, hukuktan, adli-yeden açılmışken, Amerika'da meydana gelen garip bir olayı sıraya sokalım:

Ömrünün 48 yılını hapiste geçiren adam, tahliye edildikten iki gün sonra «Aman beni yeniden içeri alın» diyerek savcılığa koşmuş!

Yeryüzünü, cezaevinden daha ya-

şanmaz duruma getirenlere ne kadar teşekkür etsek azdır. Bundan böyle ne demir parmaklıklar yaptırmanın gereği var, ne kapılara kilit vurma...

Bilerek, yada bilmeyerek bağışlanmaz bir suç mu işledi adam?...

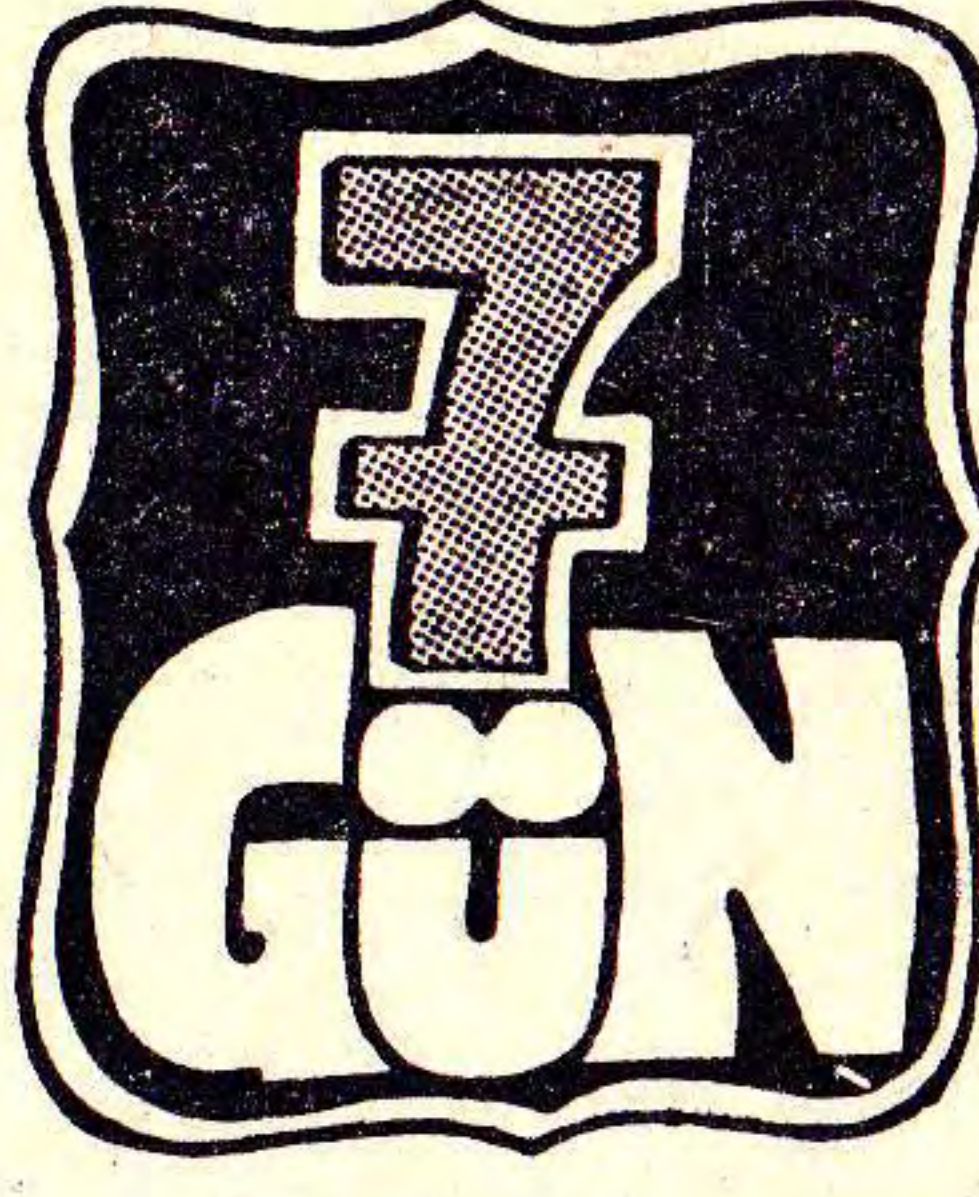
Ver tahliye kararını, at cezaevin-den dışarı, kıyamete dek cezasını çeksin, dursun!

ALAYLI, KALAYLI VE TARİHİ OLAYLI; FIKRALI MANİLİ YEMEK TARİFLİ HAFTALIK AKBABA TAKVİMİ

HAFTANIN..

Baş eğdik
buyruğuna
Güvendik uyruğuna
Seçimlerden
çıkarak
Girdik zam
kuyruğuna.

Bitik garibin işi
Çıplaktır içi dışı
Kömür
sayıklayarak
Karşıyoruz kışı.

..MANİLERİ

Kahve telven
karadır
İş gördüren paradır
Bizi küstürüp
duran
Vallahi Ankara'dır.
Eremezsın potaya
Giremezsın otoyaya
Tüm serveti
yatırdık
İki kolon Toto'ya.

EVİNİZİN KÖŞESİ

İNATÇI YAĞ LEKELERİNDEN KURTULMAK İÇİN NE YAPMALI?

Yıkadınız, çıkmadı. Defalarca kuru temizlemeye verdiğiniz halde, o bilmem kaç derecelik kızgın buharın altına girmekten de bıkmadı. Suratınızı asıp baktıkça, iyice yerleştiği yarım asırlık kumaşınızın dokuları arasından pis pis sırıtıyor. Sizin için tek yol kalmıştır artık. Lekeli yeri makasla bir güzel oyarsınız. Açılan gediğe renk uyumuna bakmadan elinize geçen yamayı koyarsınız; sağından solundan birkaç da dikiş attınız mı, siz de günün giyim modasına uyarsınız!

PERŞEMBE :

Tam yetişeceğimiz sırada

Bütçe açığımız 40 milyar bulmuş! Tam sevinmeye hazırlanırken karnımızı donduran bir haber:

«Amerika'nın bütçe açığı, 90 milyara yükseldi!»

Oysa yarışa başladığımızda onun açığı 40 milyar, bizimki 11 milyar

dolayındaydı. 40 milyarlık açıkla re-fahta erişemediğimiz bu ülkeye «Açık politikasında» erişiyorduk tam, arayı 50 milyar daha açtı niyetimizi çaktığı an!

CUMA : Kolayı var

Kocasını öldürmek için beş ayrı cinayet şekline başvuran Londralı bir kadın, amacına ulaşamayınca kendisini yargıç karşısında bulmuş. İnsanın dünyadan haberi olmazsa, hangi işe elini atsa, böyle ağzına yüzüne buluşturır işte!

Ne diye elini kana bulamayı göze alırsın? Çel kocanın aklını, tatil yapmaya zorla... Ver eline pasaportu İstanbul'a yolla. Şöyle kentimizi baştanbaşa bir gezsin, bizim yediklerimizi yesin, işi tamam!

Ya denizimizde boğulur, ya trafikten gider, yada karnını doyurduğu bir lokantada dünyaya veda eder!

Balıktan etten geçtik, yoğurttan bile zehirleniyor insan buralarda.

CUMARTESİ :

Bir o kalmıştı

Senato üçte bir yenileme seçimi-rindeki pek iç açıcı olmayan sonuç-lar alınırken, bir Alman gazetesine demec veren Karamanlis, Türk politikacıları içinde «Demirel'i seçiyo-rum» demiş.

Sağolsun hani...

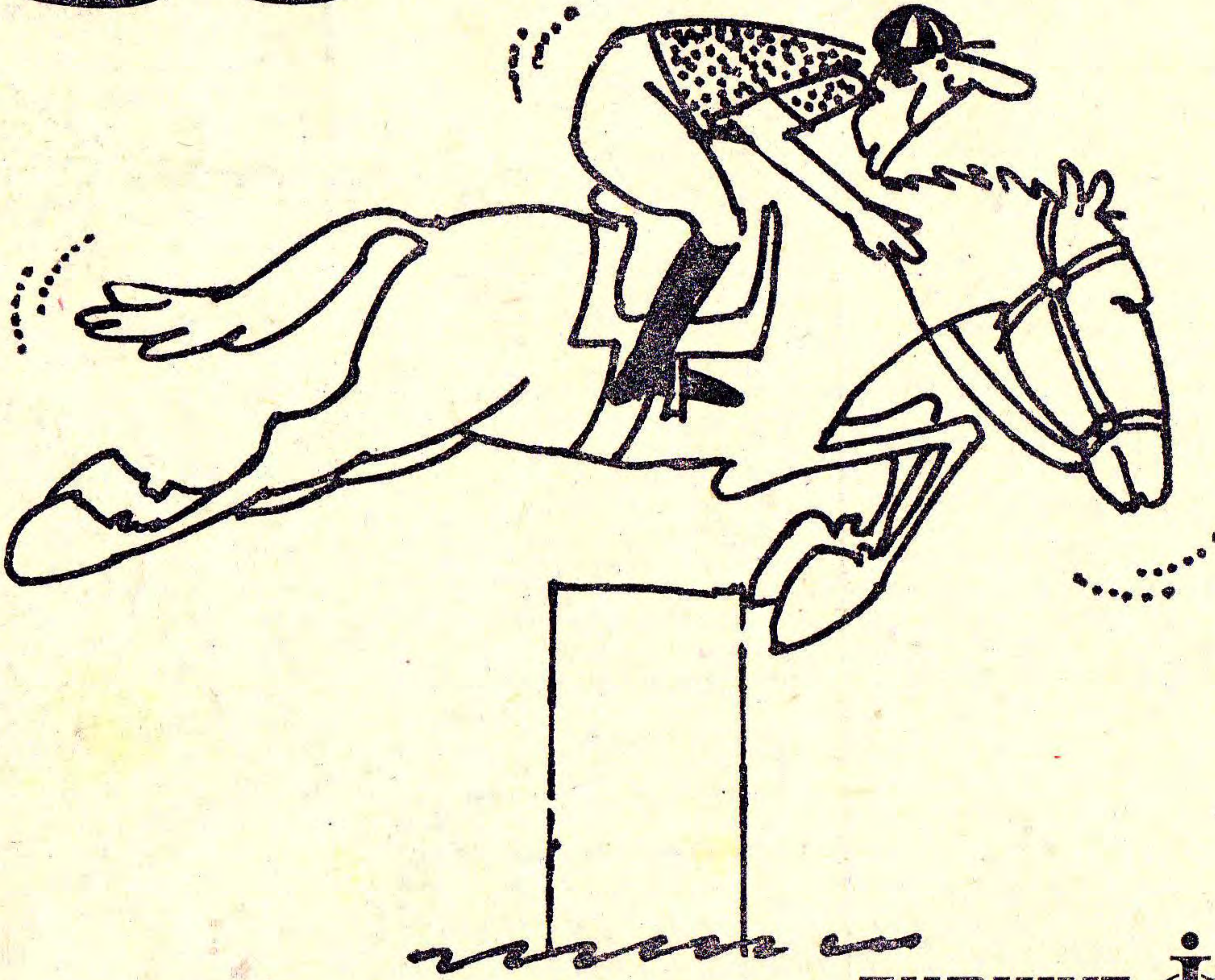
Burada kendilerini pek seçen kalmamıştı da...

PAZAR : O basit bir iş

İnsandan insana baş nakli yapıla-cakmış. Eee, sonra? Dedik başardı... Hani nerede aklı?

Vedat SAYGEL

BİR DAHA BİR DEFADA 30 MİLYON !

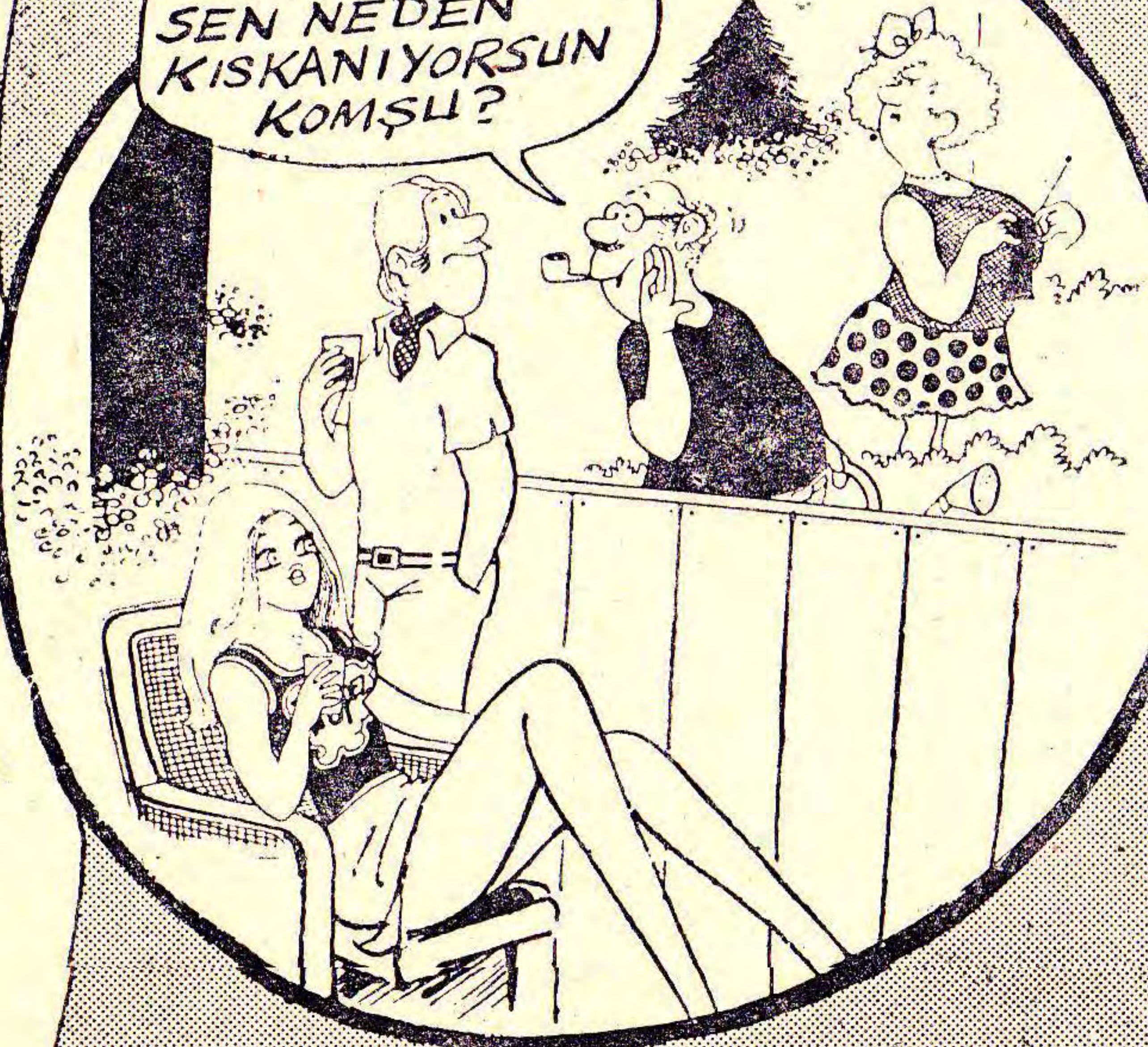

TÜRKİYE \$ BANKASI

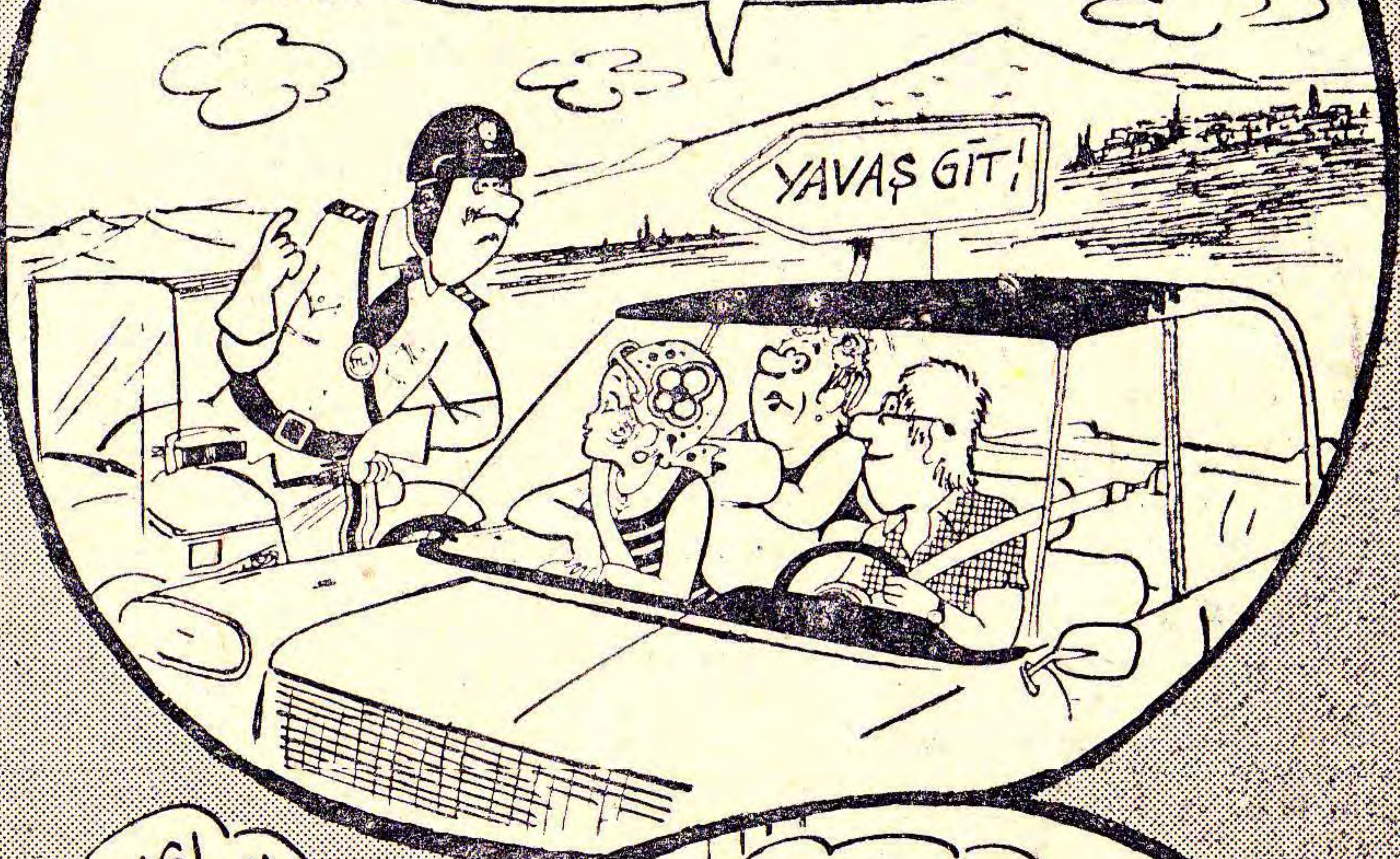
dünya Karikatürleri

BU HAFTA EV KADINLARI YER ALIYOR
SAYFAMIZDA
DEĞERLİ
OKURLAR!

BAK BEN
KISKANIYORMUYUM
KARIMI...
SEN NEDEN
KISKANIYORSUN
KOMŞU?

KAYNANAMI EVİNE
GÖTÜRÜYÖRÜM..
ÜÇ AYDIR BİZDEYDİ!
FAZLA HIZLI GİTMEM
NORMAL DEĞİL Mİ?

SENİN ELİNDEN
SÜTLÜ KAHVE
İÇMEK ÇOK
ZEVKLİ OLACAK!

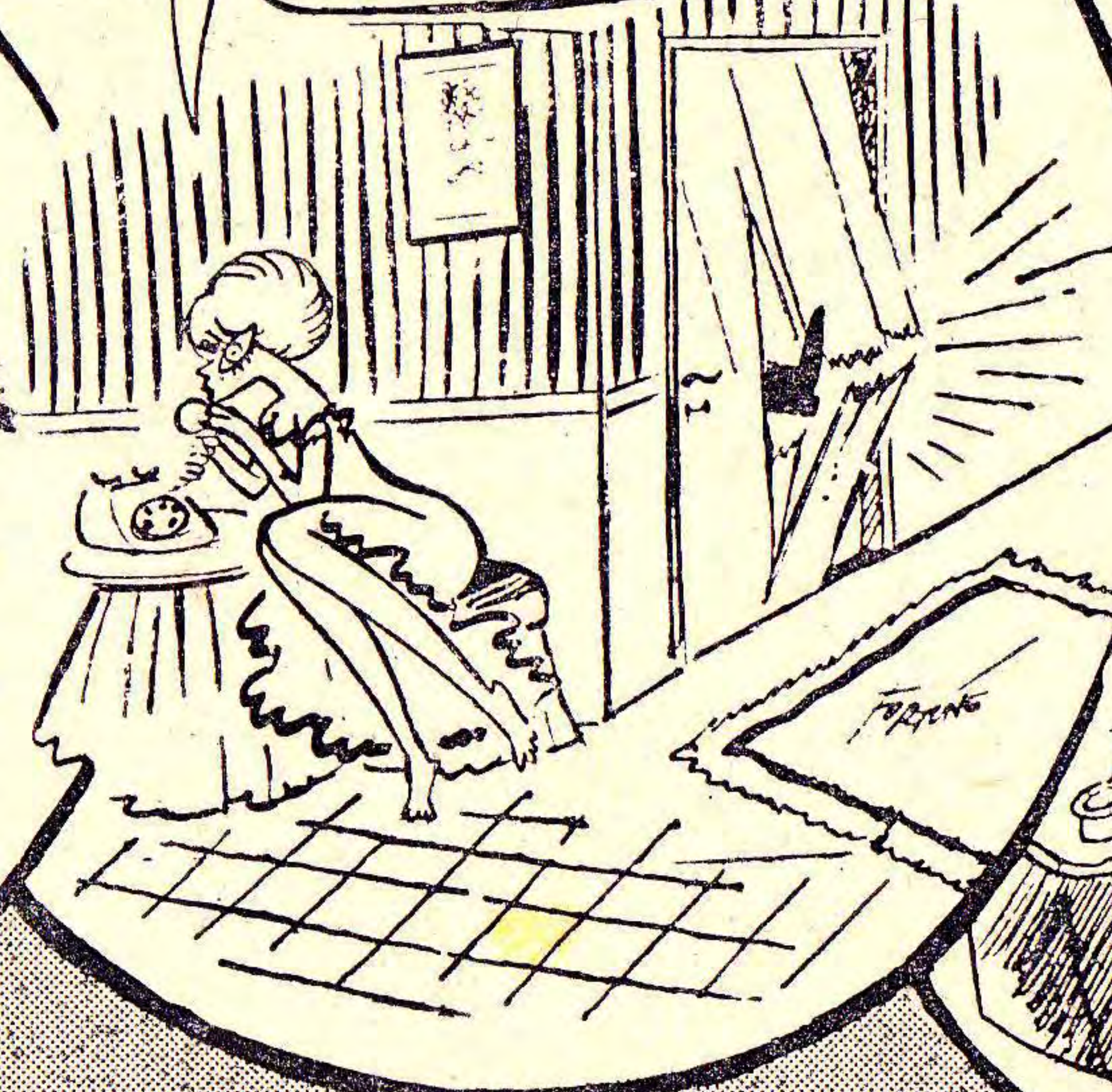

BURASI
KAYIP EŞYA
BÜROSU
HANIM!

İYİ İŞTE..
KOCAM DA
EŞYALARLA
BİRLİKTE
KAYBOLDU!

FUTBOLCU DEĞİL Mİ?
ALIŞMIŞ MAÇTA TEKME
ATMAĞA... BU HUYUNDAN
VAZGEÇİREMEDİM
GİTTİ!

BU GÜN NE YEMEĞİ
YAPMAMI
İSTERSİN?

HOŞ GELDİN
SEVGİLİ
KOCACIĞIM!

GÜÇ durumdaydı Penn Know. Yanında çalıştığı ünlü yazar David Ostrander'in karısı Ginnie'ye âşıkı çünkü. Bir yuva yıkıcı olmaktan nefret ettiğinden, Ginnie'nin kocasıyla zaten geçinemediklerini, kendisine rastlamadan önce ondan boşanmak istediğini ısrarla söylemesine rağmen, her şeyi bırakıp gitmek istiyordu. Hem, işin en önemli yönü, David'in boşanmaya razı olmayacağı kanısıydı. İşin tek hal çaresi, David aşklarından şüphelenmeden önce çekip gitmesi değil miydi? Penn evin birinci katına çıkarak Ginnie'nin kapısını vurdu. Canlı bir ses:

— Siz misiniz Penn? Giriniz! diye bağırdı.

Sırtında ince bir elbise, sarı saçları omuzlarına dökülmüş, uzun sandalyede ayaklarını uzatarak oturan genç kadın, David'in gömlelerinden birinin kopuk düğmesini dikeydi.

— Ben iyi bir ev kadınıyım da aynı zamanda... Sizin de kopuk düğmeleriniz var mı Penn?

— Hayır.

Kapıya kaçak bir bakış atan Ginnie parmaklarının ucuyla ona bir öpücük gönderdi.

— Bu hafta sonu eksikliğinizi hissedeceğim Yarın saat kaçta gidiyorsunuz?

— David kahvaltıda hemen sonra gitmemizi istiyor. Ama bu zaten onunla son çalışmam olacak. Sonra işi terkeceğim.

— Nasıl, biz bırakıyor musunuz? diye elindeki dikişi bir köşeye atan Ginnie endişeyle doğruldu. David'e söylediniz mi bunu?

— Hayır. Yarın söyleyeceğim. Neden hayret ediyorsunuz ayrılışıma? Gidecek olursam, bu sizin yüzünüzdendir. Bir yuva yıkmak istemem.

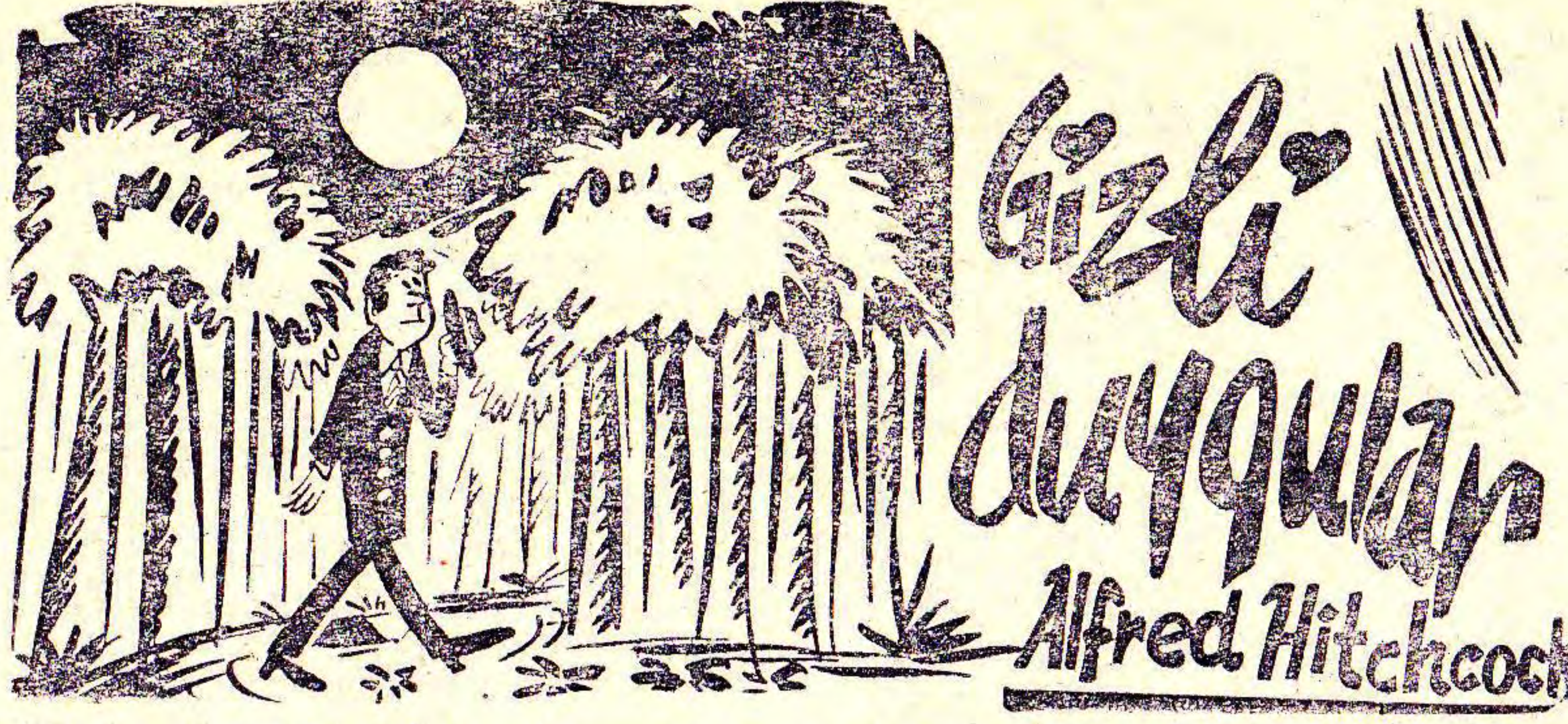
— Size kaç kere söyledim Penn, David'e daha önce de boşanma teklifinde bulundum, devam da edeceğim buna... Sonunda razı olacak, o zaman...

Birden Penn'in boynuna sarılarak ağlamaya başladı genç kadın.

— Tabii, onbeş gün daha kalacağım David'in yanında. diye mırıldandı Penn. Kitabını bitirinceye kadar, bana ihtiyacı olursa eğer... Ama hiç endişe etmeyin, hangi nedenden ayrıldığımı ona asla söylemeyeceğim.

— İsterseniz söyleyin, umurumda mı ki! diye Ginnie bir meydan okumayla cevap verdi.

— Bir şeylerden şüphe etmemesi şasılacak şey! Bir mucize diyeceğim geliyor...

— Bir rüyanızı anlatmıştınız hatırlıyor musunuz Penn? Köyde bir yolda bir adamla yürüyormuşsunuz. Yanınızdaki adam birdenbire kayboluvermiş. Onu aramış, bağırmış, çağırmışsınız ama nereye gittiğini bir türlü bulamamışsınız.

— Evet diye gülümsedi Penn.

— David'le de başınıza bu gelsin isterdim. Bu öğleden sonra onunla beraber çıktığınızda David birdenbire yok oluverir... Yaşantımdan sonuza dek çıksın... Ben de sizinle yaşayabileyim sonunda.

Penn bu sözler karşısında garip ve müthiş bir şaşkınlıkla sarsıldı.

— İnsanlar rüyalarından gayri bu şekilde kaybolmazlar, diye cevap verdi. Başka çareler de vardır...

«Boşanmak gibi» diye bir şeyler ekleyecekti sözlerine, ekleyemedi.

— Ne gibi?

— Yazı makinemin başına dönsem iyi olacak. Daha yarım saatlik yazılacak yazılar var.

ERTEŞİ sabah, David'le Penn öğleye doğru, yanlarında valizleri, bir yazı makinesi, bir sepet dolusu yiyecek içeceklerle David'in yeşil spor arabasına atlayarak yola çıktılar. David hayali eşine, gerçek yaşamda rastlanmayacak olaylarla dolu kitaplar yazardı. Senin her ayında çalışır ve ayda bir kitap bitirirdi. Elli yaşında, zayıf, uzun boyluydu.

Ginnie ise yirmidört yaşında, Penn'den ancak iki yaş küçüktü. Be-yaz tenli, mavi gözlü, sarı saçlı, taşbebeğini andıran bir tipti. David ile nasıl evlenebilmişti? David'in garip ruhu, acayip yazıları, bir kadının gönlünü çalmaya yeterli miydi ki? Ama David çok zengindi. Bununla beraber, Ginnie sadece sık tuvaletler satın almakla yetinirdi onun parasıyla. Birlikte gezmezlerdi, seyahatlere gitmezlerdi.

— Ne düşünüyorsunuz Penn? diye

sordu David. Yanımda değil de çok uzaklardaymışsınız gibi bir havanız var...

— Bir şeyim yok ve birşey düşünmüyorum.

Yazar bir sigara yaktı.

— Sizin bir sıkıntınız var delikanlı. Söyleyin, nedir?

Penn'in elleri direksiyon üzerinde kasıldı. Aslında, bu an çok önemliydi. Akşam iki kadeh viski içtikten sonra yapacakları konuşmanın çok çok üstündeydi. Kararını verdi:

— David dedi, başlamış olduğunuz kitabı bitirince sizden ayrılacağım.

— Oh! diye cevap verdi. Sizi bu ayrılışa yönelten bir neden mi var yoksa?

— Özel bir neden denebilir, size daha önce de bundan bahsetmişim sanırım. Ben de bir kitap yazmak istiyorum...

— Sizi arayacağım, dedi David içini çekerek. Ginnie de arayacak. Biliyorsunuz, sizi çok seviyor.

Bir başka adam söylemiş olsaydı bu sözleri ardında başka anlam aranılabirdi ama, David'e göre değildi bunlar. O, Penn'i iterdi âdeta Ginnie'nin yanına. Birlikte ormana gezilere gönderir, evinde arkadaşlık ettirirdi.

— Ben de, her ikinizi de arayacağım, diye cevap verdi. New York'ta bir apartmanda oturmaktansa kim olsa burasını ister...

— Birbirimizi iyi tanıyoruz Penn. Boş yere boş şeyler konuşmayalım. Günü yarısını ve evimin yarısını size versem, kendi özel kitabınızı burada yazamaz mısınız?

Penn terbiyeli bir şekilde bu teklifi de reddetti. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yazar, kendi kendine konuşur gibi:

— Ginnie suratını asacaktır, diye mırıldandı.

GÜN batarken, David'in ormanlıktaki evine geldiler. Nefis bir evdi burası. Valizlerini açtıktan sonra şömineyi yakılar, sofralarını hazırladılar, yemeklerini sepetlerinden çıkardılar. Saat yediydi.

David az konuşuyordu ama neşeliydi. Penn'in onu terkececeği bahi-konusu değildi sanki. Yemekten ön-

ce her zamanki gibi ikişer kadeh viskilerini içtiler. Tahta masanın gerisinden David:

— Bizi terketmek istediğinizi Ginnie'ye söylediniz mi? diye sordu.

— Evet, dün söylemişim, diye yemegine devam ederek cevap verdi Penn.

— Ne dedi Ginnie?

— Buna üzüleceğini söyledi.

— Oh! Üzülmekten de fazla... Giderseniz çok fena olacaktır. Buna eminim.

Penn şaşırdı. Bir bıçak darbesiymiş gibiydi.

— Ben kör değilim. Siz de bilirsiniz Penn. Birbirinize âşık olduğunuzu görmemek için gerçekten kör olmam lâzım.

— Hayır, yo hayır David, ne sanıyorsunuz?...

— Hiçbir şey sanmıyorum. Biliyorum sadece. Buromda çalışırken arkamda neler yapıldığını bilirim ben.

— Arkanızda hiçbir şey yapılmadı David. İsterseniz Ginnie'ye sorun!

— Hah, hah!

— Oyleyse, gitmemin iyi olacağını anlamamız gerek! Hattâ kararımı takdir bile etmelisiniz!

Bir sigara daha yakan David:

— Tabii, diye cevap verdi.

— Durumun böyle olduğuna çok üzgünüm, diye ekledi Penn. Ne söylesem bilmem ki, Ginnie henüz çok genç... Onun bıktığını, sizden değil ama, sürmekte olduğu hayattan bıktığını sanıyorum.

David içineleyici bir ses tonuyla:

— Bu sözlerinize özel teşekkürler, dedi.

Penn de bir sigara yaktı. Şimdi ikisi de ayakdaydılar ve yemeklerini bitirecek iştahları kalmamıştı. Penn göz ucu ile David'in odada kuşku bir adam gibi dolaşmaya başlamasını seyrediyordu. Her an hücumu hazırlı gibiydi. Bıçak veya tabancayla yapabirdi bunu. Ondan çekiniyordu.

— David, üzgünüm. Artık beni yanınızda tutmak istemenize de bir neden kalmadı...

David bir süre sustu. Sonra:

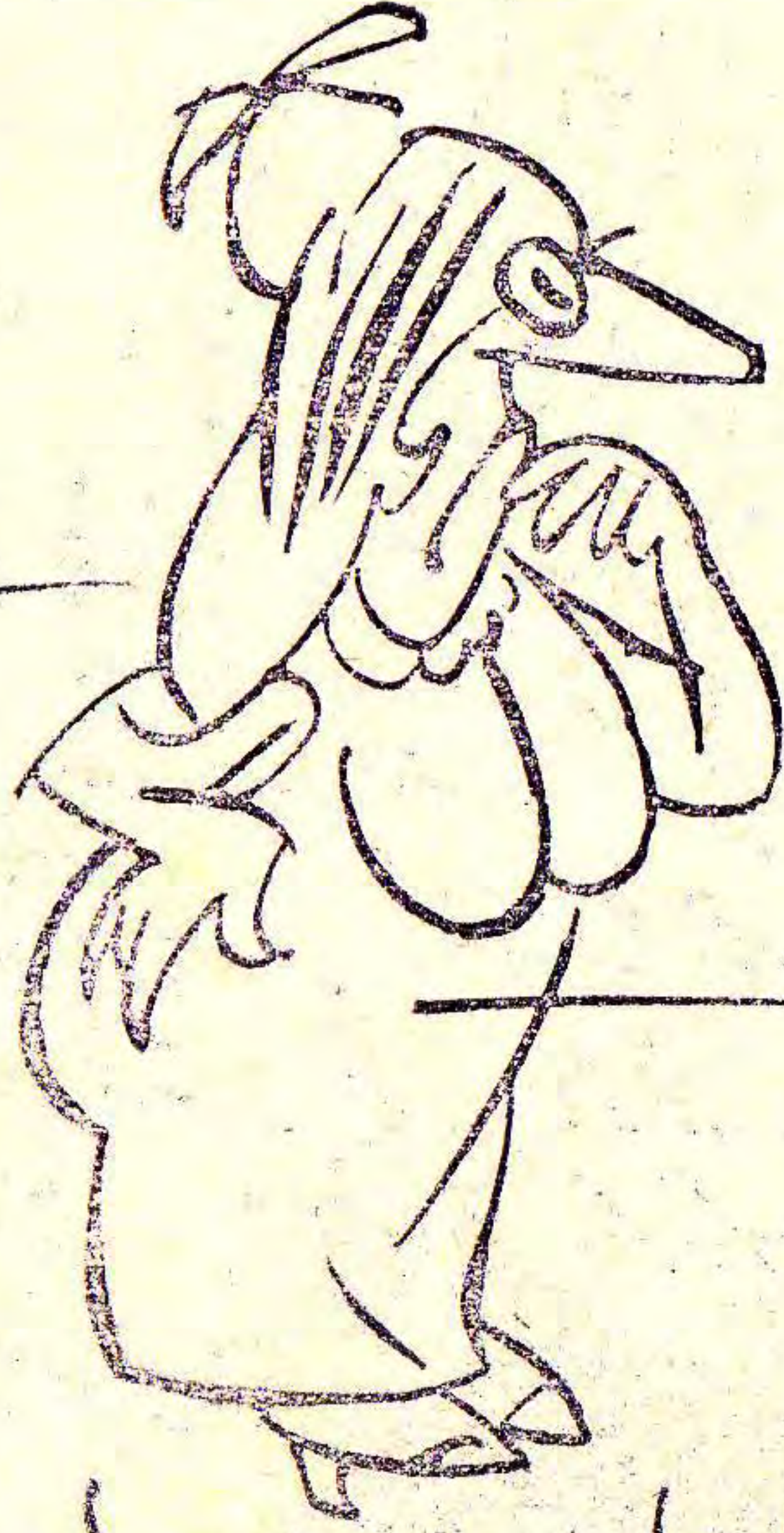
— Ben çıkıyorum, biraz dolaşacağım, diyerek kapıyı hızla çarparak dışarı çıktı.

Penn otomatik bir kukla gibi yemek masasını topladı. Buzdolabını işletti. Ortalığa çeki düzen verdi. Geceyi David ile aynı çatı altında geçirmek tüylerini ürpertiordu. Ama başka ne yapabirdi ki? En yakın kasabayla aralarında on kilometre vardı. Elinde valizi, gece, nasıl giderdi oraya?

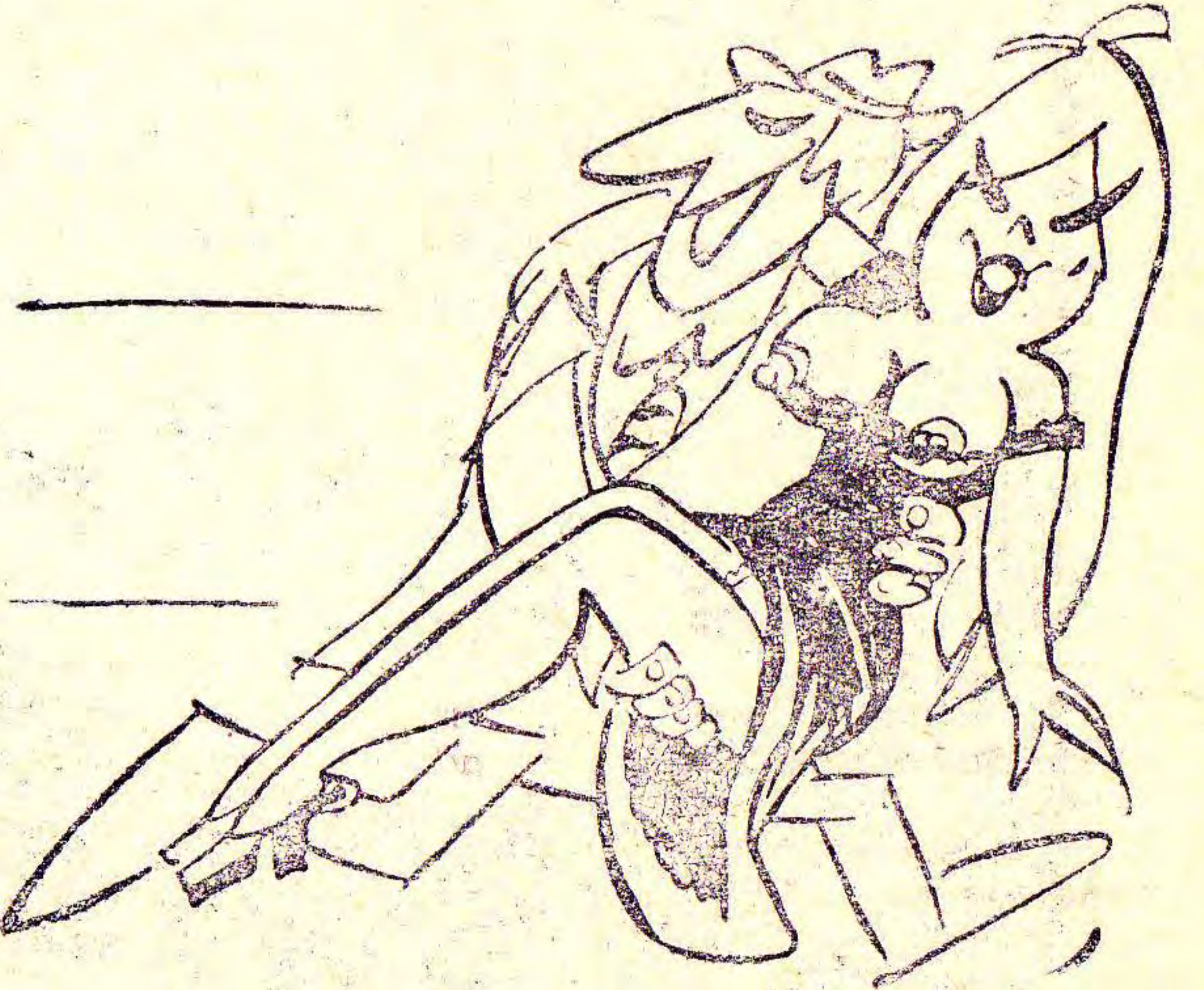
Kapı birden öylesine büyük bir gürülüyle açıldı ki Penn elinde tutmakta olduğu çaydanlığı neredeyse yere düşürecekti. Asık bir yüzle içeri giren David:

— Siz de gelin benimle beraber, biraz yürüyelim, dedi. Bu ikimizle iyi gelecektir.

Karısı, kaynanası, baldızı ve...

ZEVI

... Üçte bir yenileme seçimi!

Bu asık yüzü yazarla, az evvel a-
ralarında geçmiş olan konuşmadan
sonra, gecenin karanlığında gezinti-
ye çıkmak! Hiç de hoş birşey de-
ğildi ama Penn reddetmeye cesaret e-
demedi.

Evin önüne park ettikleri otomo-
bilin yanından geçerek dar orman
yoluna doğru yürüdüler.

— Ağaçlar çok sık, ay ışığı sızmi-
yor buralara. Bu bana bundan ya-
rarlanma fikrini aşıladı. Gözlerimin
görme gücünü kontrol etmek istiyor-
um Penn. Sız önden yürür müsü-
nüz? Otuz metre kadar yürüyün ba-
kalım bu karanlıkta sizi seçebilecek
miyim?

Penn içini çekerek kabul etti. Kuş-
kusuz, dönüşte en azından iki saat
daha çalışacaklardı. Bu numara da
romanına dahildi çünkü David'in.

— Güzel! Mükemmel! Devam edi-
niz!... diye bağırıyordu David attığı
her büyük adım ardından.

Yirmisekiz, yirmidokuz, otuz.
Penn durdu, sonra arkasına döndü.
David'i göremedi.

— Hey, neredesiniz? diye bağırdı.
Cevap alamadı. Güçlkle gulümseye-
rek:

— David, beni görebiliyor musu-
nuz? diye yeniden bağırdı.

Sessizlik...

Penn ağır ağır yürüyerek arkada-
şını bıraktığı yere döndü. Ona şaka
yapıyordu David kuşkusuz. Kötü
bir şakaydı bu ama renk vermedi.
Eve dönmüşü her halde, aklına ge-
len bir cümleyi defterine yazmak
için.

Eve döndü. İçeri girer girmez ba-
ğırdı:

— David!...

Ses seda yoktu evde. David neler
tasarlüyordu? Gördüğü rüyadaki gi-
bi havaya uçarak yok olmamıştı ya!
Bir gün ona: «Rüyanızdaki adam
kimdi?» diye sormuştu. «Ben miy-
dim yoksa? Benim de öyle kaybol-
mamı ister miydiniz Penn?»

Bir şakaydı bu sözler tabii ve iki
ay öncesine aitti. Belki göle kadar
gitmişti David iyi ama neden ken-
disini otuz metre yürüttükten sonra
tek başına yapmıştı bunu?

Başını sallayarak mutfığa yöneldi.
Bulaşıkları yıkadı, kuruladı. Banyo-
ya girerek soğuk bir duş yaptı. Ge-
ce yarısını geçiyordu. Uyuyamaya-
cağını sandığı halde iki dakika son-
ra uyuyuverdi.

SABAH saat altıbuçukta ör-
deklerin cırlak sesleriyle u-
yandı. Elini yüzünü yıkamak
için girdiği banyoda David'in kuru,
akşamki gibi katlanmış havlusunu
görünce koşarak odasına girdi. Da-
vid'in yatağı bozulmamıştı bile.

Aceleyle giyindi, gece karanlıkta
David'le beraber yürüttükleri yolla-
rı aramaya bakladı. Hiçbir iz yoktu
buralarda. «David, David!» diye ava-
zı çıktığı kadar bağırdı. Yoktu, Da-
vid hiçbir yerde yoktu.

Saat yedibuçukta David'in araba-
sına atlayarak polis karakoluna git-
ti. Durumu ve David'in kayboluşunu
anlattı. Polisler David'i yazar oldu-
ğundan değil, zengin olduğundan do-
layı tanıyorlardı.

— Ne kadar zamandan beri mös-
yö David ile çalışıyorsunuz? diye ko-
miser sordu

— Dört aydan beri.

— İçkili miydi?

— Beraber, her zamanki gibi iki
kadeh aperatif almıştık.

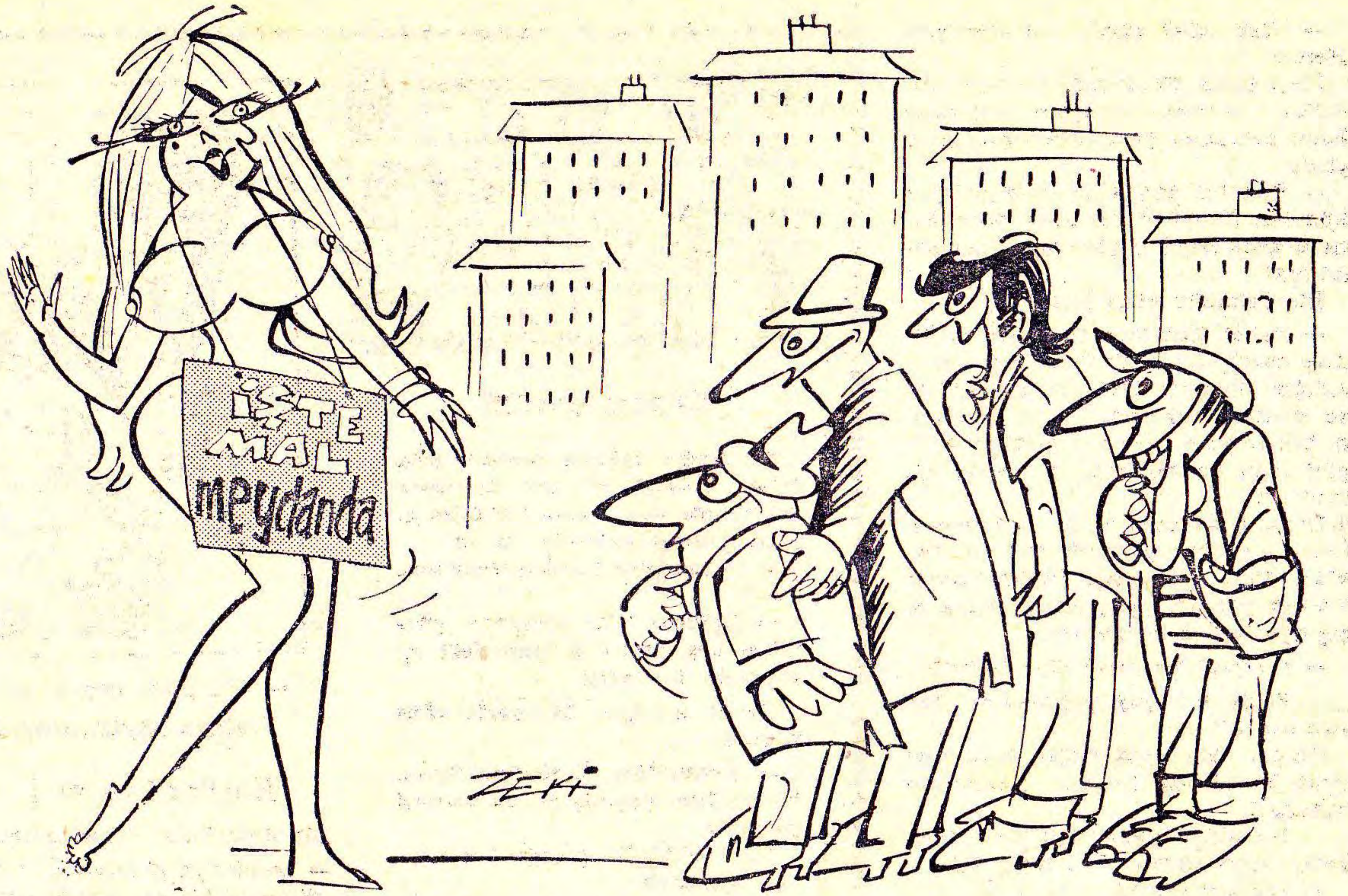
Polislerle; akşamki yolu, çevreyi,
göl kenarını aradılar.

— Mösyö David evli miydi? diye
komiser sordu.

— Evet. Karısı New York yakın-
larında Stonebridge'deki villalarında
oturur.

— Ona haber vermeliyiz.

Köy evinde telefon yoktu. Penn
orada kalıp David'in dönmelerini bek-
lemeyi teklif etti. Ama polisler onun
da kendileriyle beraber komiserliğe
dönmesinde ısrar ettiler. Hem son-

— Gizli fuhuş yuvaları meydana çıkarılacak. —

ra belki de David Stonebridge'deki
evine dönmüş de olabilirdi. Ama ha-
yır, böyle bir şey yapmazdı David.
Kimbilir ne çeşit acayiplikler peşin-
deydi romanlarındaki gibi

— Dinleyiniz, dedi Penn komiseri,
uzun süredir David'i tanırım. Bera-
ber çalıştık onunla Kaybolduğu za-
man ilkin merak ederek size haber
verdim ama şimdi heyecanım yatış-
tı. Buna gerek olmadığını sanıyo-
rum. O kendi arzusuyla kayboldu.
Başına kötü birşey geldiğini sanmı-
yorum.

— Olabilir, diye komiser cevap
verdi. Ama şimdi bizimle David'in
eşini bekleyeceksiniz.

Telefonla Ginnie'yi çağırdılar. Hat-
tın diğer ucundan Ginnie'nin çığlık-
ları aksediordu. Bir süre konu-
ştuktan sonra telefonu kapayan ko-
miser, Penn'e dönerek:

— Bize anlattıklarınızın doğru ol-
duğuna yemin eder misiniz? diye
sordu.

— Oh, tabii!

— Şimdi madam David'den öğren-
diklerime göre, durum değişti...

— Madam David ne söyledi size?

— Kendisine âşık olduğunuzu, ko-
casını ortadan kaldırmanın işinize
geldiğini...

Penn sinirlerine hâkim olmaya ça-
lışarak:

— Ben işimden ayrılıyordum, de-
di. Bunu kendilerine söylemiştim.

— Başka?

— Başka hiçbir şey yok. Madam
David şaşkın durumda. Ne söyledi-
ğini bilmiyor olmalı.

— Mösyö Penn, diye başını salladı

komiser. Üzgünüm ama sizi şimdi-
lik tevkif etmek zorundayım.

KISA bir işlemden sonra der-
li toplu bir odaya kapatıldı.
Penn. Öğleden sonra oraya
gelen Ginnie ağlayarak kocasını çok
sevdiğini belirtti. Ondan asla ayrıl-
mak istemediğini ve de Penn'in ken-
disine sarkıntılık ederek rahatsız et-
tiğini verdiği ifadeye ekledi. Kulak-
larına inanamıyordu Penn.

— Bir rüya görmüş, rüyasında bir
adam kaybolmuş. Kocamı da aynı
şekilde yok ettiğini anlamıyor mu-
sunuz? İstediklerini yaptım...

— Ama Ginnie! Onun kaybolması-
nı isteyen sizdiniz... Neden böyle
davranıyorsunuz? Nasıl olsa gidece-
ğimi biliyordunuz...

— Nasıl! diye şirret bir sesle ce-
vap verdi Ginnie. Nereye gidecekti-
niz? Kocam sizi kovmasaydı yanın-
dan kıpırdamaya niyetiniz var mıy-
dı sanki? Çünkü bana âşıkınız!...

Penn'in başı dönüyor, midesi bu-
lanıyordu. Ginnie deliydi. Kocasının
katili karşısında bulunan bir kadın
havasına bürünen bir deli!

— Yalan söylüyorsunuz! Bunu siz
de çok iyi biliyorsunuz!

Yeniden ağlama krizine tutulan
Ginnie'ye nefretle baktı. Sonra başı-
nı önüne eğerek:

— Kabul, dedi komiseri. Beni
hapse atınız. David meydana çıkın-
caya kadar orada zevkle oturacağım.
Zira kafamı keserim ki David ölme-
di

Ne garip kadındı bu Ginnie. Onun
şimdi kendisine değil, kocasına âşık
olduğunu anlıyordu. Güzel bir ka-
dındı ama basitti. Kocasını yazıları ile

meşgulken, o kendi kendini oyalaya-
mıyordu Sağa sola saldırıyor, aşk
oyunlarıyla vakit geçirmek istiyor-
du. Bununla beraber, Penn'in zihni-
ne takılan ve kâbus haline gelen bir
başka düşünce daha vardı: Ya Gin-
nie gerçekten kocasını sevmiyor da,
ondan kurtulmak istiyorsa? Belki
de, gittikleri köy evine gelmişti ar-
kalarından. Çevrede saklanmıştı ve
o gece dışarda onu kendi veya bir
başkasına öldürterek cesedi bir yer-
lere saklamıştı. Bu nedenle Penn'i
suçluyordu. Oh, korkunçtu bu! Ce-
set meydana çıkacak olursa, katil
hazırdı, hapse tıklmıştı bile... Gin-
nie David'i seviyor muydu, nefret
mi ediyordu? Kaderi buna bağlıydı
Penn'in.

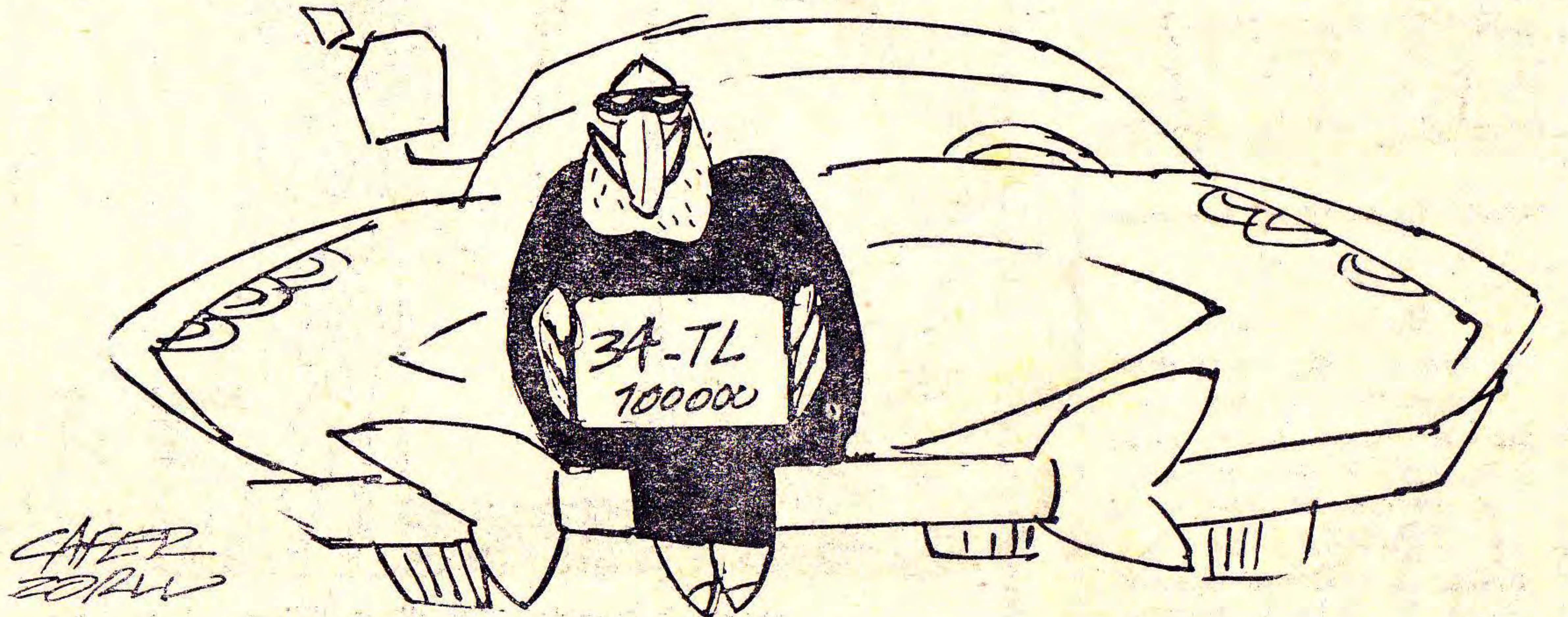
KABUSLAR içinde geçen bir
geceden sonra, ertesi sabah,
komiser gülerken hücrelerine
geldi:

— Mösyö David evine dönmüş, de-
di. Onu araştıran polisleri görünce
hayret etmiş, biraz düşünmeye ihti-
yac olduğundan ıssız bir yerde din-
lenmiş...

Karakoldan çıkan Penn hırstan tit-
riyordu âdeta. Bir daha Ostrenbrid-
ge'deki eve uğramak ve bu utanmaz
insanlarla karşılaşmamak istiyordu
ama onların evinde bazı eşyaları
vardı. David'e kendisine bu oyunu
neden oynadığını soramayacak ka-
dar hırslıydı. Ginnie'nin âdiliğinden
de tiksiniyordu.

Yine de çaresiz, tiksindiği insan-
ların kapısını çaldı. Kapıyı hizmetçi
Hanna açtı:

— Buyrun mösyö Penn.
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

— Taksi ve dolmuş plâkaları karaborsaya düştü. —

— Ufak tefek eşyalarımı alacağım Hanna.

İçeri girdi. Koridorda ilerledi. David'in bürosu önünden geçerken Penn merakını yenemeyerek büroya girdi:

— Sizi bir temiz dövmek geliyor içimden David, dedi. Ama önce bana o gece nasıl kaybolduğunuzu anlatınız?...

Bir kahkaha atan David:

— Fakat, ben kaybolmamıştım ki! diye cevap verdi. Sadece rüyanızdan aldığım ilhamla bir yere saklandım ve sustum. Arkamdan neler olacağını biliyordum. Her şey düşündüğüm gibi oldu ve bu beni fazlasıyla eğlendirdi.

Daha fazla tahammül edemeyen Penn sıkı bir yumruk indirdi David'e. Yere hareketsiz yığıldı David. Kapiya yöneldi genç adam. Kapi eşiğinde Ginnie duruyordu:

— Ne yaptınız ona? diye bağırdı.

— Fazla bir şey yapmadım. Bir yumruk attım.

Ginnie kocasına doğru koşarken Penn koridorda ilerledi. Hanna ile karşılaştı.

— Ne oldu? sesler işittim mösyö Penn? diye sordu yaşlı hizmetçi.

— Bir şey olmadı Hanna.

Aynı anda, Ginnie'nin çığlıkları yükseldi David'in bürosundan:

— Öldü! Öldü! David öldü! Hanna, yakala onu!... Kaçıyor...

Penn geri döndü. Bu yalancı, şirret kadından bezmişti artık. Baş ağrıyordu. Muslukta yüzünü yıkadıktan sonra David'in bürosuna girdi ve:

— Hayır ölmedi, sadece baygın, dedi.

Hanna da içerdeydi ve ağlıyordu:

— Evet, öldü mösyö Penn.

Penn eğilerek David'e baktı. Boğazında bir şeyler parlıyordu. Parlayan şeye iyice dikkat ettiğinde, onun, her zaman odasında duran madeni kitap açacağı olduğunu anladı. Anladığı yalnız bu değildi. Ginnie'nin, bir deli olan Ginnie'nin onu oradan alarak bu ciayeti işlediğini de anladı. Oh, Tanrım diye inledi. Bu gizli deliller neden aramızdalar her an, neden?...

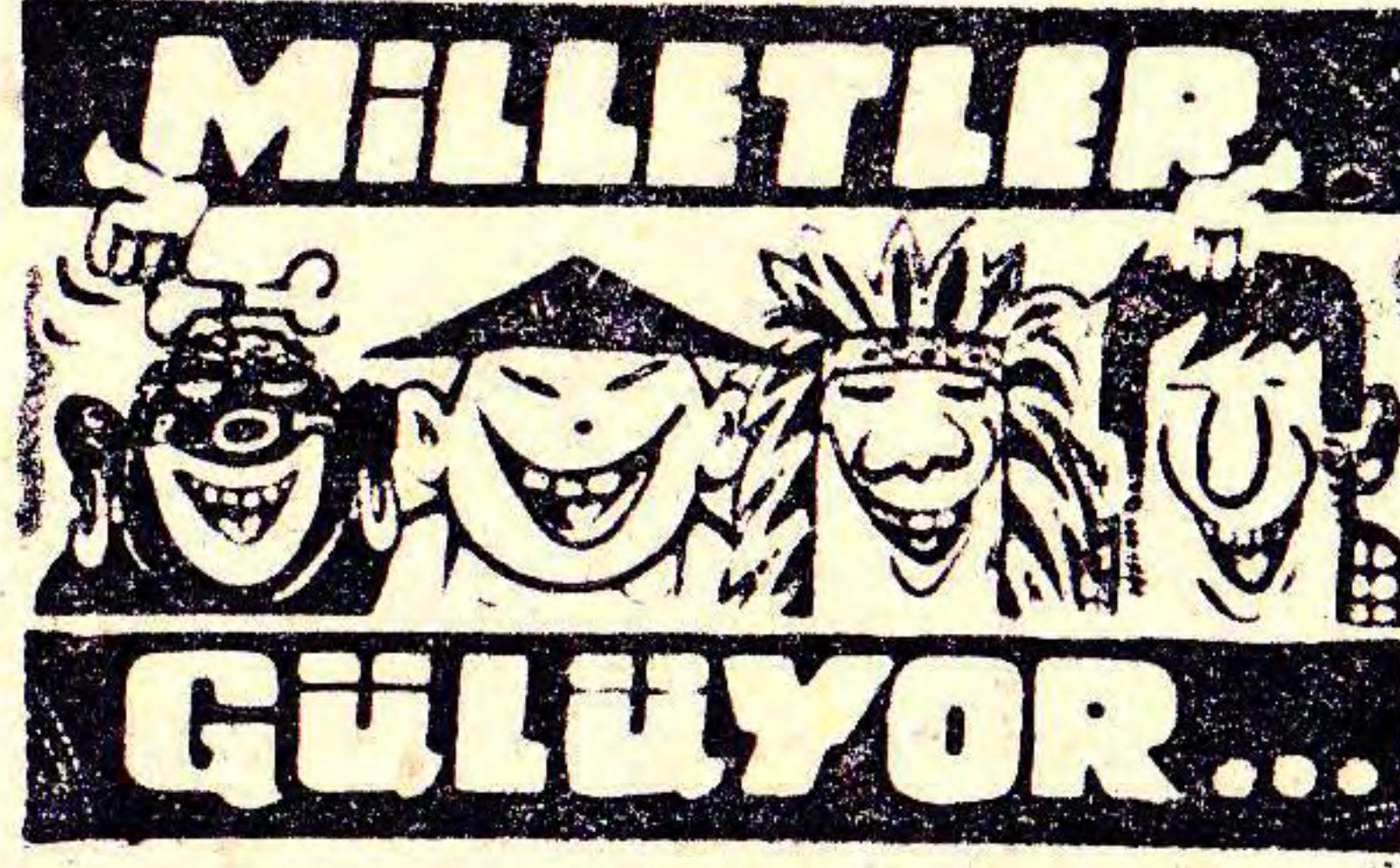
— Canavar! Canavar!... Onu öldürdün!... diye bağıyordu Ginnie. Parmak izlerini de sildin suç aletin üzerinden. Hanna çabuk polise telefon ediniz. Bir katili suçüstü yakaladığımızı telefonla söyleyiniz.

Gözlerini temkinle kurulayan Hanna:

— Onlara telefon edeceğim madam, diye cevap verdi. Ama kâğıt keseceğini daha önce cebinizde görmüştüm. Bu odaya girerken de, mösyö David'in boğazına saplı kесеceği eteğinin ucuyla siliyordunuz... Gördüklerimi polislere aynen söyleyeceğim.

Alfred Hitchcock'tan çeviren:

Süheylâ AYKUT

Yalancı çocuk!

Bir kadın oğluya otobüse binmişti. Biletçi biletleri kontrole geldiğinde ona sadece bir bilet uzattı. Biletçi hayretle sordu:

— Oğlunuzun bileti nerede madam?

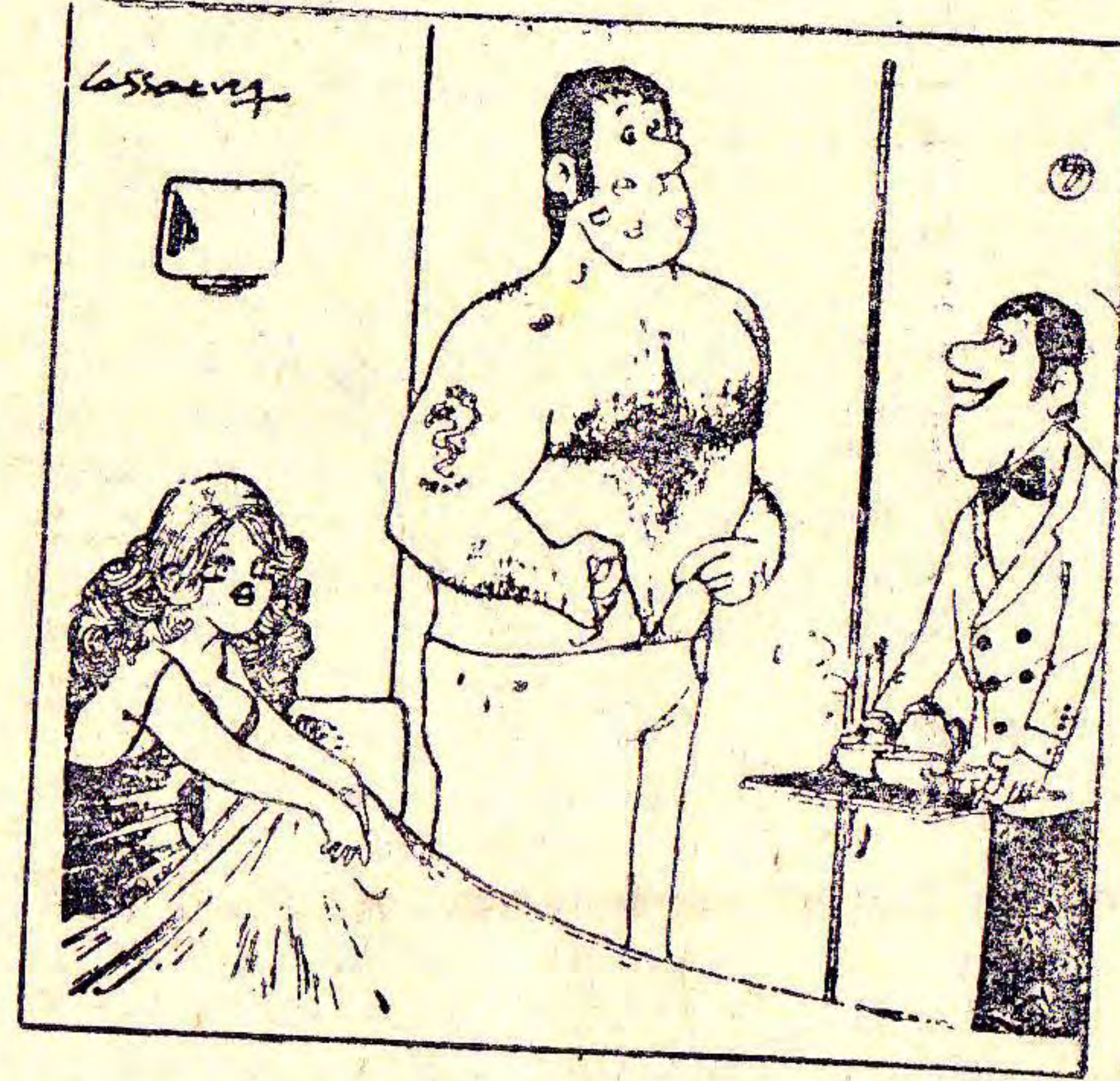
— Oğluma bilet almadım, çünkü o beş yaşını önümüzdeki ay sonunda bitirecek.

Çocuk sıkılgan bir sesle söz karıştı:

— Anneciğim, ilkokulun üçüncü sınıfına geçmiş bulunuyorum şu anda...

Anne hiddetle çocuğun kulağına yapışarak:

— Sus budala! diye bağırdı... Dokuz yaşında, dört yaşında bir çocuk gibi yalan söylemeye utanmıyor musun!...

— Otelin bütün gece neden sarsıldığını şimdi anladım!..

Sadaka

Ayyaş ve cimriydi. Bir pazar günü, kilisede papaz, İncil'den sunuları okumuştı:

— «Fakirlere vereceğiniz her şeyin yüz katını Tanrı size verecektir.»

Eve döner dönmez, hizmetçi kadına seslendi:

— Bana bak, bundan sonra, sadaka istemeye bir dilenci geldi miydi, ona hemen bir bardak şarap ver.

— Bu gece geç geleceğim karıcığım... Şu anda bütün alma işiyle meşgulüm!..

Harikulâde yer!

Bir Amerikalı, arkadaşına:

— Londra'ya gidecek olursanız, harikulâde bir yer var ki orasını mutlaka görün, dedi.

— Neresi? diye arkadaşı sordu.

— Paris.

Sağlığınıza!

Kırk yıllık hastasının şerefine kadehini kaldıran doktor:

— Sağlığınıza, dedi.

Doktorun az önce verdiği ilaçlara dalgın dalgın bakan adam:

— İyi ama, dedi, siz mi içecek siniz, ben mi?...

Tarafsız jüri

Tektaş'ta bir yargıç, iki avukatla beraber bir cinayet davası için jüri üyelerini seçiyordu. Tarafsız jüri üyeleri bulabilmek için, her jüri üyesi adayını sorguya çekiyorlardı:

— Acaba suçlunun avukatını tanıyor musunuz?

— Tabii tanıyorum. Hırsızın, soyguncunun, yalancının tekidir...

— Peki, öldürülen adamın avukatını tanıyor musunuz?

— Elbette... O da hırsız, soyguncu ve yalancıdır...

Tam bu sırada yargıcın sesi işitildi, iki avukata bağıyordu:

— Bana bakın, bu bayana beni de tanıyıp tanımadığını sorarsanız, ikinizi de birer ay hapse atarım!

Bir soru!

Hukuk profesörü, öğrenciye:

— Farzedelim ki, dedi, nişanlısınız. Ben nişanlınızı, evlenmenizden sekiz gün önce baştan çıkardım. Bu zina suçuna girer mi?

Öğrenci cevap verdi:

— Mükemmelen girer.

— Nasıl olur evlenmemiştiniz ki!...

— Ben öyle ama, siz evlenmişsiniz!

Ferasetli adam

Arabadaki adam, yol kenarında duran bir çiftçiye sordu:

— Hey, salak John, Los Angeles'e giden yol nerede acaba?

— Sormak ayıp olmasın ama, dedi çiftçi, sen benim salak John olduğumu nereden anladın?

— Suratından...

— Mesele yok... O halde yola bak ve Los Angeles yolunun hangisi olduğunu bil...

— Artık kocaman bir oğlan oldun... Kapın kapalı da pekâlâ uyuyabilirsin!..

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi

No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

"Sabırsız"

Duramaz yerinde
bu otomobilin motoru...

**Kısa mesafelerde
atak yapmak mı gerekli?**
Bu motor biçilmiş kaftandır.

Hızlı gitmek mi dilersiniz?
Bu motor koşmaya hazırdır.

Şehir içinde misiniz?
Bu motor, trafiğin dertlerine
en az sizin kadar dayanıklıdır.

Uzun mudur yolunuz?
(Yurdumuzda, bu motorla,
rektifiyesiz olarak 300.000 km.
aşan Murat'lar var.)

Murat 124'ün motorudur
bu motor.

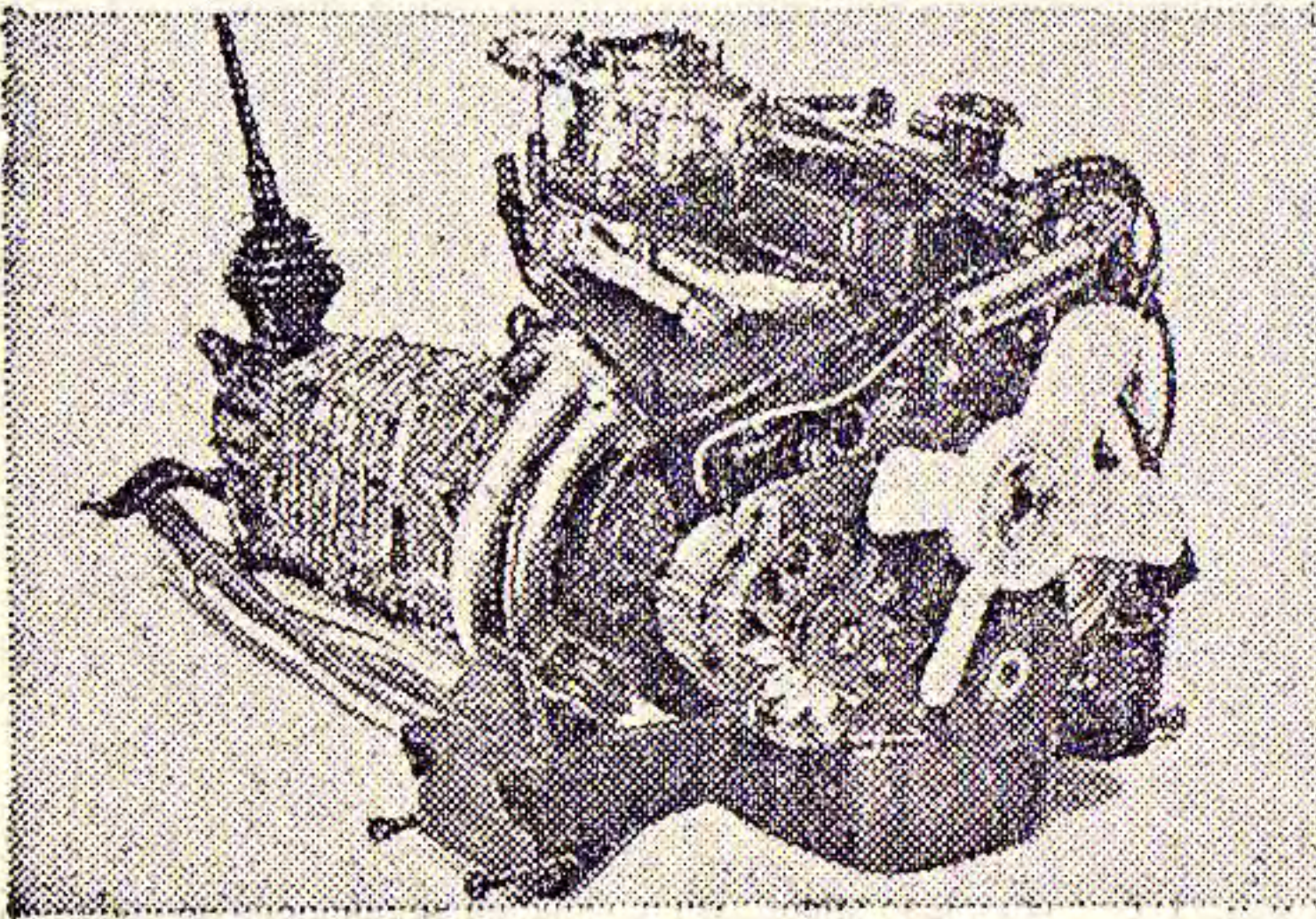
Gücünden emindir.
Alır götürür sizi
70 beygirin gücüyle.

Sırasında sabırlı... sırasında sabırsız!

TOFAS
Oto Ticaret A.Ş.
Gayrettepe - İstanbul

Murat'ı Murat yapan üstünlükler: 70 beygircüünde motor

Murat 124'ün küçük hacimdeki güçlü motoru,
yaktığı az miktarda benzinin
tam anlamıyla hakkını verir.

Metalurjideki yeniliklerden ve
motor mühendisliğindeki ilerlemelerden
yararlanılarak yapılan Murat'ın motoru,
gerçek bir mekanik ve teknik harikasıdır.

Murat'ın motoru sağlamdır.

Ataktır. Denenmiştir.

Yurdumuzda yapılan binek otomobilleri
arasında en güçlü motor, Murat'ındır.
Tam 70 beygircüünde!

Murat 124'ün diğer teknik özellikleri:

Tüm çelik monoblok gövde

Çift boğazlı karbüratör

Saatte 150 kilometre hız

Servofren tertibatı

Arka tekerlekler için özel fren regülatörü

2 devreli hidrolik dağıtım sistemi

4 tekerlekte disk fren

Her tekerlekte bağımsız süspansiyon

Rahat, ferah, 5 büyük kişilik yer

Her yönde kesintisiz görüş alanı

2 devreli cam silecekleri

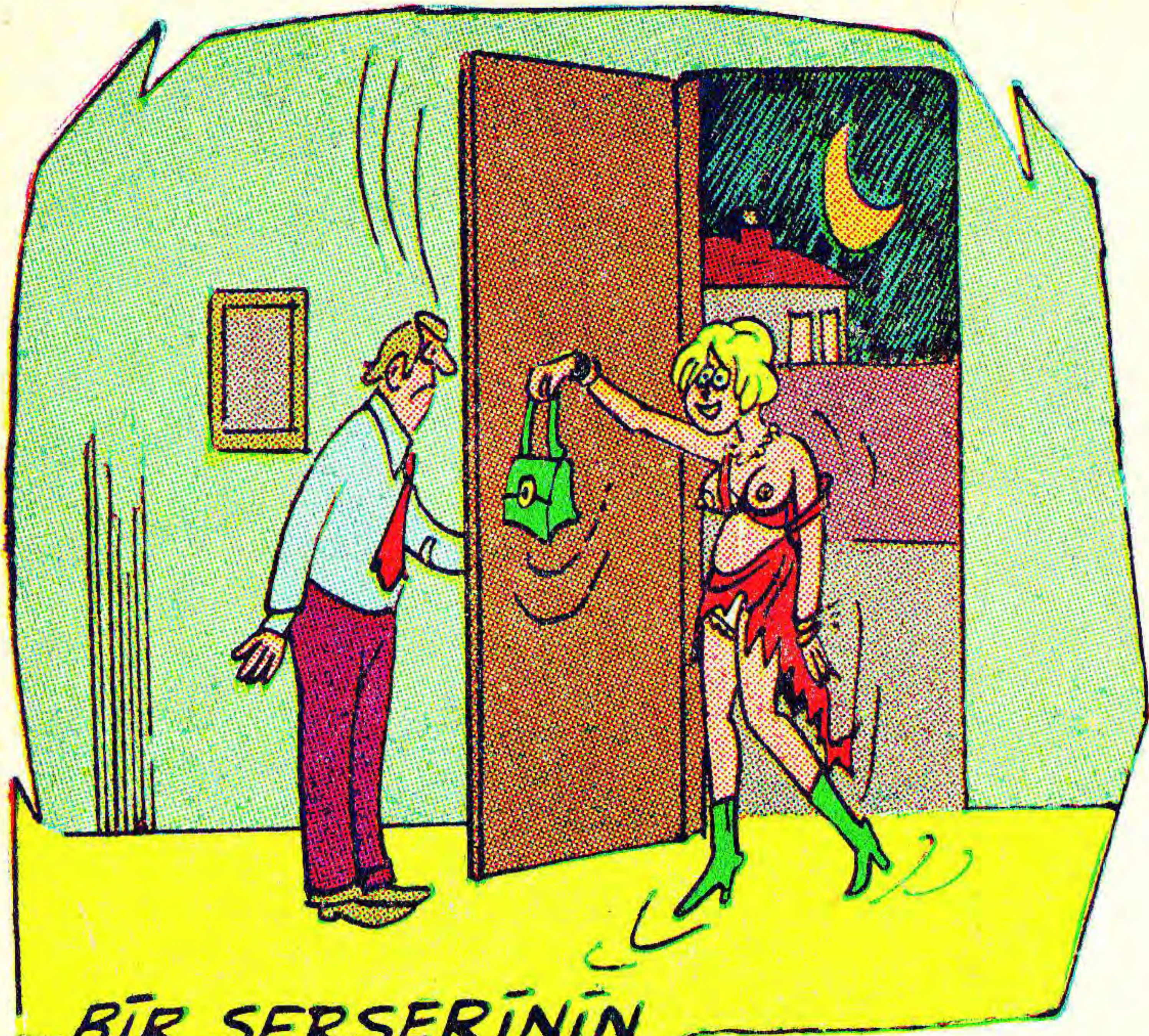
Kalorifer

Güçlü geri far ve...

Ülkemizin en gelişmiş servis örgütü

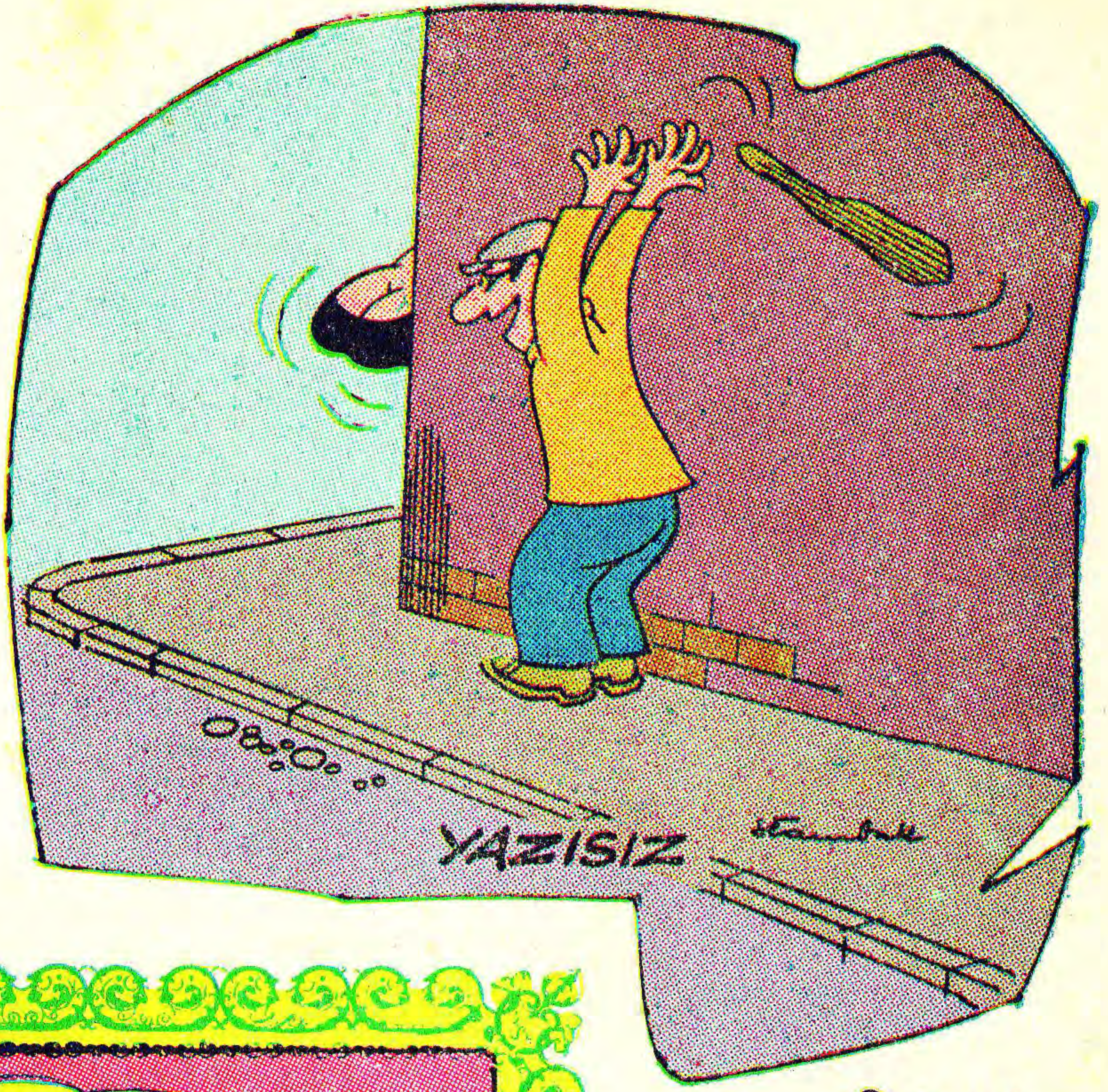
MURAT
124

**Güçlü...
güvenli...
rahat!**

BİR SERSERİNİN
SALDIRISINA
UĞRADIM AMA,
EMİN OL PARAMA
DOKUNMADI!

A
K
B
A
B
A

YAZISIZ

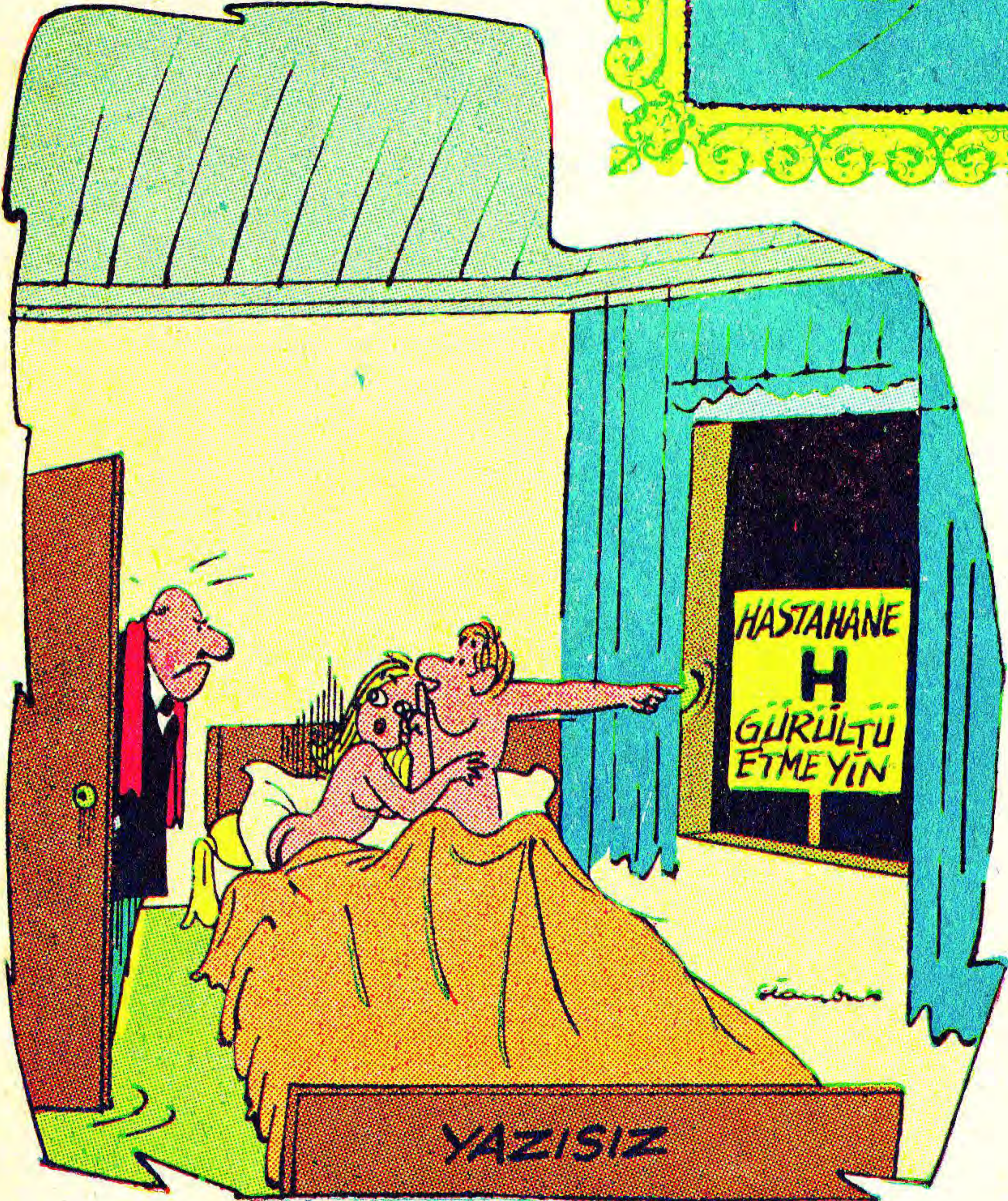
AKBABA
EVİNİZİN
HAFTALIK
NEŞESİDİR

ARTİST DEĞİL Mİ?
SİYAH-BEYAZ
BİR FİLM
ÇEVİRELEKTİK!

AKBABA
OKUYUNUZ
OKUTUNUZ

— NİŞANLIMA
DOĞUM GÜNÜ
HEDİYESİ!

YAZISIZ

A
K
B
A
B
A

